

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

N.J. WEEKS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

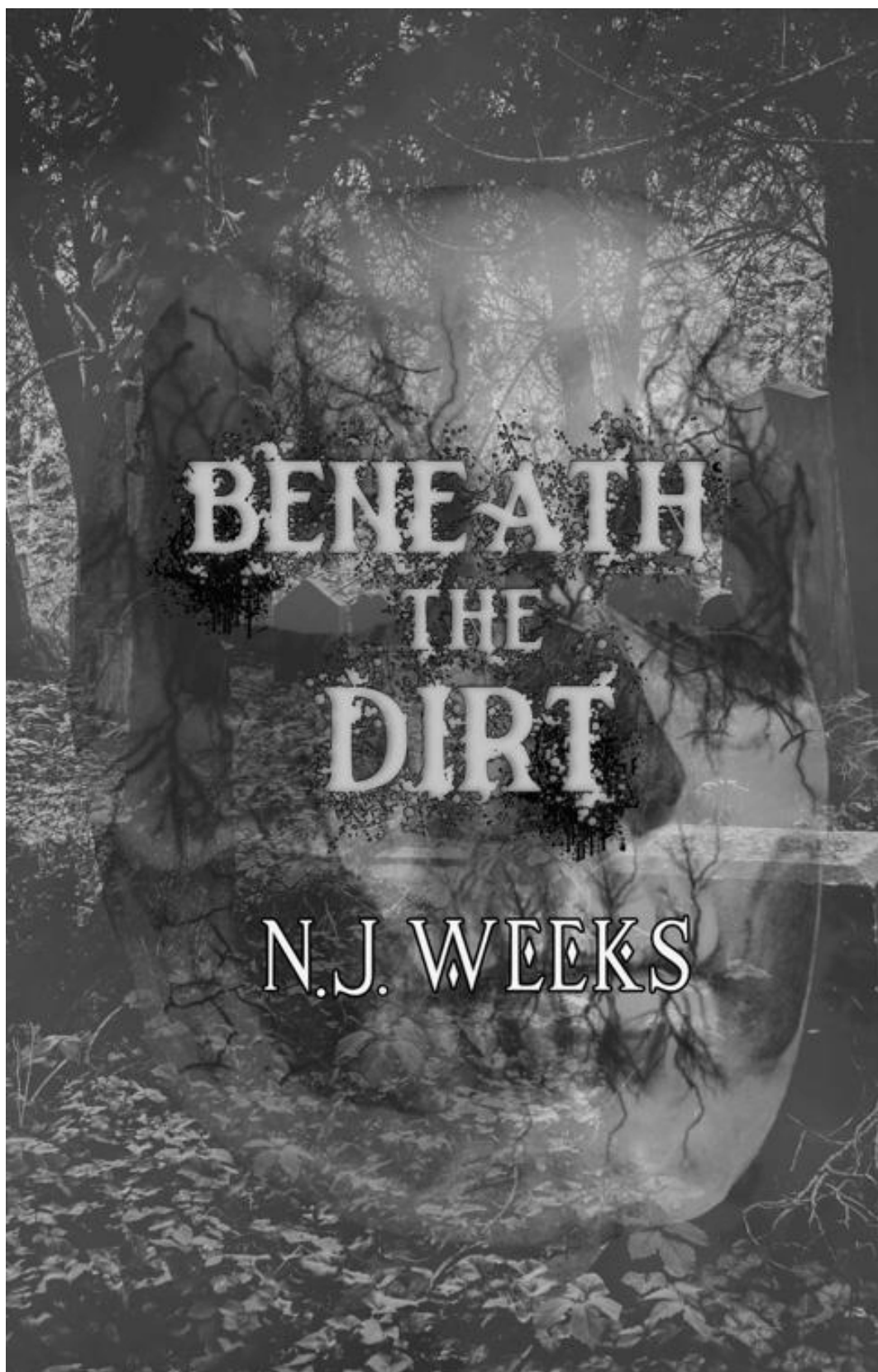
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Copyright © 2024 by N.J. Weeks

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ASIN: B0CW1BXBJ8

Kapak Tasarımcısı: Pia @crimsonsdesigns

Düzenleme: Renee Polkinghorne @ReneePolksReads

Düzeltilme: The Cauldron Yazar Hizmetleri @thecauldronauthorservices

Formatlama: N.J. Weeks

Yazarın Notu

Bu kitap önceki çalışmalarımın çok farklı, çünkü romantik değil... hiç değil. Beneath The Dirt, psikolojik bir korku/gerilim. Sizi ürkütmesi amaçlanmıştır ve muhtemelen hiçbir şey mantıklı gelmeyecektir... ta ki gelene kadar. Romantik, düzgün bir son beklemeyin. Bu kitap öyle değil.

Hikayenin tüm etkisini kavramak için en iyisi körü körüne dalmaktır. Ancak ruh sağlığınız benim için çok önemli, bu nedenle bu kitapta sizi nelerin beklediğine dair daha fazla bilgiye ihtiyacınız varsa lütfen okumaya devam edin. Değilse, toprağın altında yatan gerçek sizi bekliyor...

Lütfen bu kitabın özellikle Hristiyanlıkla ilgili dini travmalarla yoğun bir şekilde ilgilendiğini unutmayın. İncil ayetleri, İnciller, dini eserler ve dini semboller, bazılarını rahatsız edebilecek çeşitli şekillerde atıfta bulunulacak / kullanılacaktır. Tekrar ediyorum, bu bir korku hikayesi, romantizm değil, rahat olmanız için yazılmadı. Sonuna kadar bir şeyleri tahmin etmeniz ve sorgulamanız için hazırlanmıştır. Akıl sağlığınız ve kendinize değer verdiğiniz inanç sisteminiz önemlidir ve kimsenin hikayelerimden birini okumak için bunu feda etmesini istemiyorum. Her zaman olduğu gibi, bu kitaptan vazgeçmek anlamına gelse bile, sizin için en iyi olanı yapmanızı tavsiye ederim.

Bununla birlikte, aşağıda Beneath The Dirt'te beklenebilecek bazı karanlık unsurlar / temalar yer almaktadır:

Dini travma, manipölasyon, gücün kötüye kullanılması, fiziksel istismardan bahsedilmesi, fiziksel istismar (sayfada kısaca), geçerken bahsedilen SA (ve flashbacklerde), gaslighting, ağır uyuşturucu kullanımı, aşırı doz, halüsinasyonlar nedeniyle

uyuşturucu kullanımı, intihar, açık cinsel sahneler, ağır aşağılama, intihar düşünceleri, kendine zarar verme (geçerken bahsedilen / sayfada ima edilen), keder, şiddet, klostrofobik sahneler, yılanlar ve dini eserlerin kullanılması amaçlandığı gibi kullanılmaması.

Aklının da diğ er delikleri kadar iyi sikilmesini isteyenler için.

Playlist

ÇOK HASTA - %YLEAP PcAQ -
DI5TUR\$9D

""RFA"" " "" X "xoS) - F "zr
BLASPHEPIY - BR{NG ME 13JB HOR{ZON
OING UND9Q - I?vANBKENCb
uNocly we c6y'ayaRp - ouY OaouRjrE
HALLOWEB'JTOWN - DaRh D1vbIE
PR"&YEQ - DI5TUR\$IED
DETHQONB - BAD OMENS
BONE CN\Jl}.CII - SLIPKNOT
IfIR\$CLB - A DAY TO QEh1EMBZ\$
DItAD H5MOI¥]K - SLIPK74OT IT'S
BEEN AWMLE - STAP4D
MONSNQ - MSG & DIA @DED
- TÜKÜRÜK
AXOTHfiQ LE - BEYAZ R{COOT'LU
MOTIONES! - PARLAK OYUNCAK
GLINS
MAKB MI! WARTJA DIB - Tie? PR{!TTY /{/CKL9SS
"" //"o &'T" - "R/" WALK
WIT8 ME IN HELL - LAI M OF GOD
]UDfTH - A PFRFECT G6CLB
&OW BUI\ŞI -)AC4\ V&ENTN9 £RAT. BABY OTIJ3 CaN
FOQ THE PBi\$tçYMAN - NICKELBACK

İçindekiler

Önsöz Haber

Raporu Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

EPILOG

Sonsöz

Ayrıca yazan N.J.

Weeks BENİ TAKİP

EDİN

Önsöz

KANA KAN. Göze göz, diye mırıldanıyorum kendi kendime, önümde park etmiş yüklü damperli römorka bakarken. Kontrol düğmeleri, parmak uçlarımı boyayan kanla aynı renkte olan koyu kırmızı tonlarıyla beni çağırıyor, onlara basmam için beni çağırıyor.

Elim kalkıyor, yukarı ok kontrolünün üzerinde geziniyor. Avucumun üst kısmına kalıcı olarak kazınmış, siyah ve gri izlerini parmaklarımın her biri boyunca yayan iskelet tasarımı, eskiden olduğum kişiden ne kadar uzaklaştığımı hatırlatan pek çok şeyden sadece biri. Eski ben asla cildimi mürekkeple kirletmezdi. Kahretsin, eski ben bu akşam tek başıma yaptığım şeylerin bir kısmını bile yapmaya cesaret edemezdi.

Ama gerçek şu ki, sonunda buradayım. *Çok yaklaştım.* O kadar yakınım ki bitiş çizgisine yaklaştığımı hissedebiliyorum. *Lanet olsun.* Neredeyse tadını alabiliyorum. Adrenalin patlaması her şeyi tüketiyor ve mürekkepli elim kumandaya doğru kayarken, heves parmaklarıma yerleşiyor ve beklentiyle vızıldamalarına neden oluyor.

Yine de, burada dururken, çevremde sıra sıra mezar taşları varken, bir parçam bunu çok ileri götürüp götürmediğimi merak ediyor. Vicdanım dibe vurmuş olsa bile, yapmak üzere olduğum şeyin sonuçları beni şaşırtmıyor. O düğmeye bastığımda olacakları ben bile inkâr edemem. İkimizi de bekleyen sonuç, onun bende bıraktığı yaralar kadar kalıcı olacak. Bu beni korkutmalı, ancak bu tür bir yıkımın, kalbimi, bedenimi ve lanet zihnimi hayatımdaki varlığı olan zehirle bozduğundan beri bir şeytan olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Harlan, lütfen!" Araceli sızlanıyor. Sesindeki çaresizliği görmezden gelmek imkânsız ama bu beni gerektiği gibi caydırmıyor. Onun acınası çılgılığı kararımı pekiştiriyor.

Çılgılıklarını duymazdan gelerek parmağımı yukarı oklu kırmızı düğmeye basıyorum. "Özür dilerim," diye homurdanıyorum, makine kükreyerek canlanırken beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Makine yavaş ama istikrarlı bir şekilde yukarı doğru yükselirken, toprak dolu çöp kutusunun içindeki kayalar ve gevşek molozlar metal hazneye çarpıp takırdıyor. "Bunu sen istedin."

Ne olacağını düşünüyordun?

Bunca zaman sonra verdiği sözü unutacağımı mı sanıyordun?

Benden kaçmasına izin verdiğimi mi?

Gerçeklerden kaçmak mı?

Hepsi sonuçsuz mu?

Kesinlikle hayır.

Asla.

"Bunu yapamazsınız!" Araceli çılgılık atıyor.

Yanıtlıyorsun. Evet, ve şuna bak... Yapıyorum.

"Kapa çeneni," diye takılıyorum, şimdi sadece onun için özel olarak yapılmış belirgin hendeğin üzerinde duruyorum.

Bunların hepsi onun suçu ve şimdi, çok geçmeden, toprak doğrudan yattığı yerdeki altı fit derinliğindeki çukura dökülmeye başlayacak ve ona gidecek hiçbir yer bırakmadan bana boyun eğmekten başka seçenek bırakmayacak çünkü artık kuralları ben koyuyorum... o değil.

"Sen hastasın, Harlan. Lanet olası hasta!"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüz ifadesi sözlerindeki bıkkınlığı ele veriyor. Korkmuş görünüyor... korkmuş olmalı. Tüm planları altüst olmuş durumda. Aptalca bir şekilde kontrol inandığı kaderi şimdi dengede duruyor. Tüm o umutlar ve hayaller şimdi bir kuklacının onları alıp kaderini yönlendirmesini bekleyen gevşek ipler yığını. Ben onun kaderiyim. Ben ona geçiş izni veren yelkenliyim. O sadece bir piyon, zamanı tükenmiş değersiz bir yolcu.

"Arkadaş ister misin?" Ona takılıyorum, botumu yerden kaldırıp bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum, ben açık çukurun üzerinde gezinirken onun bakışları da bir sarkaç gibi botumu takip ediyor.

Gözlerinin her zamanki parlak konyak rengi şimdi acı ve üzüntü dolu bir yakarışa dönüşmüştü.

"Siktir git!" diye bağıyor. Sevimli bir şekilde, burnunu kıvrarak, ayağını çekip geri çekmem ve karavan benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş döküldüğü için dökülmeye katkıda bulunmam için adeta yalvarıyor.

"Yakında," diye bağıyorum, son bir kez ne kadar iyi hissedeceğinin hayalini bastırıyorum.

"Bu sen değilsin." Tartışması, botum yerde ileri geri sürüklenip yattığı yere yığılan toprak parçalarına eklendiği anda sona eriyor. Kaçınılmaz bir sırtma dudaklarımı kıvrıyor, çizmemin tabanından fırlayan kırık toprak parçalarını izliyorum. toz bulutları oluşurken yüzünde öfke dans ediyor. İsteddiği bu değilmiş gibi davranabilir ama ne kadar oflayıp puflasa da bunun ona verdiğini bildiğim gizli heyecanı yok edemez. İsteddiği her şey bu. Onun mükemmel sonu. Ona kirli, kahverengi, derin bir çukurun içinde hediye edildi.

Yüzü yumruklanırken bile her zamanki gibi inatçı, bakışları tereddütsüz. Beni birçok kez aldattığı gibi baştan çıkaran aynı karanlık bakışla benimkine bakıyor.

"Lütfen." Bir başka inilti yakarış, bu kez nefes nefese, ikimizin de saçmalık olduğunu bildiği bir teslimiyet imasıyla. Yaptığı şey bu. İsteddiğini elde etmek için her şeyi ve herkesi manipüle eder. Ama ona istediğini vermek bana hiçbir zaman fayda sağlamadı ve kesinlikle ikimize de fayda sağlamayacak, en azından şimdi değil - artık çok geç. *Bundan emin oldu.*

Onun berbat oyunculuk becerilerini ve bana yaşattığı acıyı görmezden gelerek -yine- kanlı bıçağı elime alıyorum ve açık mezarlığa atıyorum. Toprak ve kirle bütünleşerek tam üzerine düşüyorum. Araceli, kemiklerimin ona çarpmasının etkisiyle ciyaklıyor ve ardından dudaklarından sızan inilti kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Acele et," diyor. Eli belime dokunduğunda aniden kol ve bacaklarına güç geldi. Titreyen parmakları kemerimi buluyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. *Evet.* "Ne kadar çok istiyorsun?" "Çok. Lanet. Kötü."

Dizlerimin üzerine kayarak kemerimi çözmem ve pantolonumu indirmem için gereken alanı kendime sağlıyorum. Aletim serbest kaldığında, kendimi onun üzerinde yeniden konumlandırıyorum. Vücudunun ve iradesinin giderek azaldığını hissedebildiğim gerçeğinden zevk alarak

İkincisi. Bununla ya da *benimle* savaşamayacak kadar zayıf. Bunu durdurmanın bir yolu yok. Bunun yapılması gerekiyor. Devam etmenin tek yolu bu. İyileşmek için.

Başını yana, benden uzağa çevirdiğinde rahatsız edici bir alay ve sızlanma senfonisi havayı dolduruyor.

"Hayır, yapamazsın. Gözlerini buraya dik. Seninle konuşurken ağabeyine bak." Dikkatini kendime çekiyorum, bu kez bıçağın ucuyla çenesini dürtüyorum. Nefesi kesiliyor, bıçağın kaymasına izin vereceğimden korkuyor ve itaat edip boynunu bana doğru çevirmesinin tek nedeni bu.

Bakışlarımız birbirine yapışmışken, boğazının sütunundan göğüslerinin kabarıklığına doğru yavaş bir inişe geçerken bıçağı indiriyorum ve bilenmiş kenar gövdesinin üzerinde gezinene kadar sadistçe yürüyüşe devam ediyorum.

Orada tutup biraz daha baskı uyguluyorum. Onu kesecek kadar sert değil ama o sinir bozucu kıyafetlerinin -ya da onlardan geriye kalanların- sağlam ya da vücudunun üzerinde kalma şansı kalmayacak kadar sert. Pantolonunu çoktan parçaladım, amcığın daha kolay erişebilmek için kumaşı parçaladım.

Beni çıplak tenimden ayıran kalan bariyeri yırtıp atarken gururla "İşte oldu," diyorum.

Onu buraya, bu arazide ona huzur veren tek yere, lanet olası mezarlığa tekrar getirebilmek için cehennemden geçip gelmedim; değerli zamanımızı yakında çürüyecek olan mezarda, giyinik olarak harcamak için. Onun çıplak bedeni, kanlar içinde ve benimkinin altında kıvrılırken, sadece istediğim değil, bana yaşattığı onca şeyden sonra hak ettiğim bir manzara.

Bıçağın sapını bir avucumda tutarken, boştaki elimi göğüslerine götürüp birini avucumun içine alıyorum ve avucumun içindeki diri, dolgun eti yoğuruyorum.

Dudaklarından bir inilti dökülüyor, sonunda onu bırakmayacağımı kabul ediyor. Bununla savaşmak yok. Seçilmiş kaderden kaçış yok. Arkanıza yaslanın, bacaklarınızı iyice açın ve gösteri aniden ve boğucu bir şekilde sona ermeden önce performansın tadını çıkarın.

Ona bir iyilik yapıyorum ve yılanı bacaklarından uzaklaştırarak onu uzuvlarındaki kalesinden kurtarıyorum. İç çekerken duyduğu rahatlama gülünçtü. Korkularını hafifletmek için onu yilandan kurtarmadım. Amcığı diye geçinen o açgözlü çukura girmemi kolaylaştırmak için yaptım.

Kalçaları kalkıyor, ihtiyaç içinde havaya kalkıp iniyor. Onu sefaletinden kurtarmamı ve sıcak amcığının sahip olacağı son horozla doldurmamı bekliyor.

Bunu onun da en az benim kadar istediğini biliyorum. Yine de, konuşmak için ağzını açar açmaz iradesi aşılmaz bir kale gibi asılı kalıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Anlamsız bir soru.

"Çünkü yapmak zorundayım," diye kestirip atıyorum. Maskemin çene çizgime yakın kenarını çekiştiriyorum, başımın üzerine çekmek istiyorum, böylece dişlerimi onun dik meme ucuna sıkıştırabilirim, ama yerinden oynamıyor. Tüm vücuduma nüfuz eden ısı bir tutkal gibi davranıyor ve maskeyi beni bırakma umudu olmadan tenime yapıştırıyor. Maskemdeki pürüzlü ve çatlak sıvalar yüzümü çizerek tenimle bütünleşiyor. Beni kaderimde oynamam role dönüştürüyor. Feribotçusu.

Fatum enim eligimus. Tanıdık bir ses içinden fısıldıyor. Bana benim ve onun kaderinin çoktan seçildiğini hatırlatıyor.

"İyi," diye tahmin ediyor. "Zahmet etme, çıkmayacak."

Biliyorum. Senin sayende değil.

Elini toprakta gezdiriyor ve bileğime yapıyor.

Bıçak yüklü elimi boğazına doğru götürdüm.

Birbimize bağlı tutuşumuzla, iki farklı hedefle hakimiyet için savaşıyoruz. Onunki bıçağın etini delip geçmesi, hızlı ve istikrarlı bir şekilde ve kendi şartlarında. Benim amacım ise uygun gördüğümde bu arzusunu yerine getirmek. Bana borçlu. Bu yüzden, son nefesi dahil tüm nefesleri benim zamanımda. Onun değil.

"Neredeyse zamanı geldi," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum ama bıçağın sapına uyguladığımız güç, ileri geri hareket ederek bıçağın derisini kesmesine ve ince bir kırmızı çizgi çizmesine neden oluyor. Bıçağın sapındaki tutuşunu gevşeterek bana bıçak ve *onun* üzerinde tam güç verirken omuzları rahatlıyor.

Onu içime çekiyorum. Bunu yapmamak imkansız. Onun her santimi benim için can atan bir tuval. Ona karşı beslediğim hiçbir kırgınlık bunu değiştiremez. Onun yılan gibi cazibesini inkar etmek mümkün değil. Şeytani olduğu kadar zarif de. Çaresi olmayan bir lanet.

Sırada ne olduğunu bilerek, yapılması gerekeni kabul ederek bacaklarını ayırıyor ve iyice açıyor. İstekli bir sessizlik içinde yatıyor, dizleri bükülmüş, benim olanı geri almamı bekliyor.

Toprak yağmaya devam ediyor, etrafımızdaki havayı bulutlandırıyor ve bana zamanımızın tükenmekte olduğunu hatırlatıyor.

Bir elime bir tomar tükürük bırakıyorum, onu şaftımın üzerinde kaydırıp kayganlaştırabileceğim kadar ıslatıyorum. Bıçağın hâlâ içinde olduğu diğer elimi, bıçak boğazının sütununda gezinecek şekilde kaldırıyorum.

Karşılıklı hararetli bir bakış atıyoruz. Tek bir hece bile mırıldanmadan binlerce kelime söyleyen bir bakış ve ben tüm irademi kaybediyorum. Hepsini. Lanet olsun. Kontrolümü.

Sikimi içine sokuyorum ve ondan hem davetkâr hem de lanetleyici bir çılgılık çıkarıyorum. İtiş üstüne itiş, onun muhtaç, sıkı amcığına girip çıkma gücüm, bıçakta artırdığım basınçla senkronize oluyor. Tenindeki alay, yüzüne ondan hiç görmediğim bir gülümseme çiziyor. Bu beni hemen şimdi boşaltmaya yetiyor.

"Neden şimdi?" Açgözlü bir inilti hava yolunu tutan bıçağı titretiyor. "Neden bunca zaman sonra?"

"Çünkü beni ben yapan sensin."

"Kötü adam mı?" Ben sert ve özenli bir şekilde içine girmeye devam ederken pantolonunu indiriyor.

"Hayır, küçük kardeşim. Hak ettiğin son."

ON YIL ÖNCE

'İNSANOĞLUNUN EN ESKİ VE EN GÜÇLÜ DUYGUSU İB FE.é@ VE EN
ESKİ VE EN GÜÇLÜ
KINC OI" IEAQ I? bİlİnmİyor."
- H.P. LO\E1" FT

*"Anılar bataklık gibidir. Nostaljileriyle sizi içine çekerler.
Kalbinize bir şey verir. Ama sonunda yalan kaybolur ve gerçeklik sizi rehin alır,
sizi uydurduğunuz gerçeğin kurbanı yapar, sadece bütünmüş gibi davranarak bir
gün daha yaşamak için."*

- A.H. Charon. Katlandığımız Dehşetler. New York: Charon Press, 2024.

Haber Raporu

"İyi akşamlar, ben Joan Lantz, meslektaşım Victor Price ile birlikte Kanal Yedi Haberlerini sunuyorum. En son Main Street'teki Halloween Shop'ta alışveriş yaparken görülen kayıp bir kişi hakkında ihbarlar geldi. Bu kişinin adını ve en son ne giyerken görüldüğünü ekranın alt kısmında ve web sitemizde bulabilirsiniz. Lütfen, bu kişiyi gördüyseniz ya da yerel makamların yerini tespit etmesine yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye sahipseniz, verilen numarayı aramaktan çekinmeyin. Birçoğunuzun bildiği üzere, küçük bir kasaba olan Mort, New York, on yıldır bir dizi olağandışı kaybolma vakasının hedefi olmuştur. Bir başka kaybolma vakasının Samhain Katili ile bağlantılı olabileceği henüz göz ardı edilmemiştir. Son kaybolma olayının üzerinden bir yıl geçmesi ve Papaz Rainey'in eşinin evlerinin yakınındaki bir mısır tarlasında parçalanmış olarak bulunması nedeniyle yetkililer, kutlama için dışarı çıktığınızda lütfen çevrenize karşı daha dikkatli olmanızı rica ediyor."

"Evet, Joan'ın az önce bildirdiklerine ek olarak, hazır başlamışken Summerland Drive yakınlarına seyahat edilmemesini tavsiye ederim. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama eğer kasabamızın lanetli olduğunu kabul edeceksek, o yerin felaketimizin merkez üssü olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Maalesef Victor, sana katılmak zorundayım. Herkes güvende kalsın ve hala kutlama yapacak kadar cesur olanlar için Cadılar Bayramı ve Samhain kutlu olsun."

Bir

Hatıran

"ONDAN UZAK DUR," diye uyarıyor babam, bana bir dizi anahtar uzatırken. "Ciddiyim, ondan uzak dur," diye tekrarlıyor, uyarısının bana nasıl eziyet ettiğinin farkında olmadan. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Keşke odası benimkinin karşısında olan -annesini babamla evlendiğinde soyadımızı alan- kızıdan uzak durmak bu kadar kolay olsaydı. Ama üvey kız kardeşimle ilgili şey kolay değil; ne onunla başa çıkmak ne de ondan uzak durmak.

Az önce bana verdiği anahtarlara baktı. "Ve hiçbir koşulda bunlara erişemeyecek." Sesinde Araceli'den bahsederken genelde olduğundan daha fazla zehir var. Bu sefer ne yaptı da babam öfkeyle titriyor diye merak ediyorum; bu zor bir iş değil. Babam ne zaman kilise duvarlarının dışına çıksa, olduğu gibi davrandığı dindar ve neşeli papazdan başka bir şey değildir. Araceli'nin aksine, onun çatısı altında var olmak ve öfkesinden kaçınmak için kendi kendine ölmenin daha kolay olduğunu erkenden öğrendim. Tanrı'ya karşı ne yapmamız gerektiği konusunda vaaz verdiği gibi. Ama o Tanrı değil. O bir zorba. Araceli de bunun aynı şey olduğunu iddia ederdi.

Ancak bu evde hayatta kalabilmek için, sizi onun anlayamayacağı bir şey haline getiren her neyse ondan kendinizi mahrum etmeniz gerektiğini uzun zaman önce öğrendim. Onun korkusuyla gelen öfke, çoğu kişinin asla aklının alamayacağı bir cezadır, bu yüzden en iyisi onun oyununu oynamaktır, başka hiçbir şey için değilse bile, biraz huzur kazanmak için. Araceli'ye açıkça öğretmem gereken bir şey.

"Anladım." Anahtarları arka cebime koyuyorum.

Babam yanımdan geçerken burun deliklerimden bir tütün kokusu yayılıyor. Zihnimin bastırmaya çalıştığım bir bölümünden bir yığın kötü anı süzülüyor, ama koku çok güçlü ve yaralarım

İyileşmek, ağzımı zihnimin durdurabileceğinden daha hızlı hareket ettirmek. "Sigaraya geri mi döndün?"

Babam İncil'ini eline alıyor, soruma kıkırdıyor. "Onun gibi bir şey," diye cevap veriyor, şifreli... *soğuk*. Ön kapıya yönelirken botları döşemeye çarpıyor, ama önce benim yanımda duruyor. "Siz çocuklar bana zerre kadar saygı duysaydınız, kötü alışkanlıklar edinmek zorunda kalmazdım."

Daha fazla kelime - çoğunlukla küfür - zihnimde dönüyor, ağzımın taşkın kapılarından dışarı çıkmak istiyor, ama onu kapalı tutuyorum. Buna değmez. Bu yüzden bastırıyorum. Tıpkı hayatımdaki her lanet şeyi yaptığım gibi.

Düşüncelerimi bastır.

Sözlerimi.

Benim

ihtiyaçlarım.

Benim

arzularım.

Hepsi zihnim ve bedenim olan işkence odasında kilitli tutuluyor. Hepsi karşımdaki adamı mutlu etmek için. Tüm bunlar, olmaktan bıktığım saygın bir papazın oğlu olduğum yanılsamasını beslemeye devam etmem için. ". O anahtarları ele geçirmemeli ya da erişim ..." Telefonunun çalmasıyla sözünü kesti ve başparmağı çaldığında tavrında bir değişiklik oldu. cevaplamak için ekrandaki slaytlar dikkat çekicidir.

Birkaç dakika önce dik dururken omuzlarının oluşturduğu kendinden emin çizgi şimdi kaskatı ve endişe dolu. "Evet?" diye cevap verdi, sesi sert ve rahatsızdı. "Bu imkânsız, o benim mülküm." Dudaklarından bir iç çekiş çıkarken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Yarın yapamam; bu -" konuşmayı kesiyor, dinlediğimin fazlasıyla farkında. Boğazını temizliyor, ses tonunu ayarlıyor. "Bir saniye bekleyin," diyor diğer hattaki kişiye. Ağızlığı omzuna yerleştiriyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Ciddiyim, Harlan. Önümüzdeki birkaç gün boyunca düşmanın çılgınlıklarına kulak asmamamız çok önemli."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir an için bahsettiği düşmanın Şeytan mı yoksa Araceli mi olduğundan emin olamıyorum.

Telefondaki kişinin duymasını istemediği belli olan bir fısıltıyla benimle konuşmaya devam ediyor. "Ondan uzak dur. Ona anahtarları verme ve kafanı yalanlarıyla doldurmasına sakın izin verme."

Başımı sallıyorum, bu kez ağzımla "Anladım" diyorum ama babamın dikkati artık yüzümde değil.

Bakışları bileklerime kadar indi. İyileşmiş beyaz çizgiler, uzun kollarımın altında gizlenmiş olsalar bile, yargılayıcı bakışlarının altında yanıyor. "Zaten yeterince zarar verdi," diye tiksintiyle alay ediyor. Kendi deyimiyle, Araceli'nin ailemizdeki varlığının böyle bir hasara yol açabileceğini düşünmesi çok komik. Kendime acı çektirmemden tutun da üniversiteden atılmama kadar her şey için onu suçluyor. Atılma kısmı hariç, bunların hiçbirisi onun hatası değil. Benden hapları almamı istemiş olabilir ama kabul eden bendim. Beni bunu yapmaya zorlamadı ve bu işi yanlış yapmam, yakalanmam ve eve dönüp hapları ona veremedenden okuldan atılmam onun hatası değildi. O hayatımıza girmeden çok önce kırılmıştım. Şimdi, uğraşması gereken iki kırık ruha sahip olmaktan ve ilahiyat diplomasını işe koşturmak zorunda kalmaktan nefret ediyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, beni duyamayacağını biliyorum. Dikkatini tekrar telefon konuşmasına verdi. Şimdi bizim olan arazinin diğer tarafında inşa ettiği kiliseye gitmek üzere ayrılırken telefonuyla konuşmaya devam ediyor. Üzerinde yaşadığımız ıssız araziye ayıran mezarlığın diğer tarafındaki arsa yıllarca terk edilmiş halde kaldı. Ta ki babam burayı satın alacak parayı bulana ve evimizi gurur ve sevincinin doğum yeri haline getirene kadar. Kutsal Vaatler Kilisesi.

Rahatlama tüm damarlarıma yayılıyor, tıpkı o gittiğinde her zaman olduğu gibi. Sonunda nefes alabiliyorum. Araceli'nin olduğunu bildiğim yere gitmeden önce ayağa kalkıp silüetinin alacakaranlıkta ufuk çizgisine karışarak kaybolmasını bekliyorum.

Odasında değilse ya da küvette ıslanmıyorsa hep orada olur. Mezarlık.

Mezar taşları denzinde yürüdükçe büyümüş otlar ve dökülmüş yaprak yığınları botlarımı çekiştiriyor. Nereye doğru yürüdüğüm ve neyin üzerinde yürüdüğüm arasında gidip gelerek, mezarlığın babamın bakımsız bıraktığı kısmına kadar devam ediyorum. Tepede olduğu bakımının zor olduğunu söylüyor ama sebebin bu olmadığını biliyorum. Annem, sadece

Araceli'ninki gibi, her ikisi de bu bölüme gömülüdür ve her ikisinin cenazesinden sonra da adımını atmamıştır.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve keşke bunu Ekim ayının sert havasına ya da ceketsiz dışarıda olmama bağlayabilseydim ama yapamıyorum. Buraya geldiğimde hep böyle oluyor. Günün ya da yılın hangi zamanı olursa olsun, bu ölüm dolu topraklarda yürüdüğümde havadaki hissedilir değişim. Bunu görmezden gelmek imkansız. Bu yüzden, mezarlığı en sevdiği mağaza ya da inziva yeri gibi sık sık ziyaret eden Araceli'nin aksine buraya gelmekten kaçınıyorum. Özellikle de annesinin vefat ettiği Cadılar Bayramı'nda... ve ironik bir şekilde benim anneminkiyle aynı zamanda.

Uzakta Araceli'yi gördüğümde adımlarım duruyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum, tepenin üstündeki mezar bekçisinin kulübesini kalkan olarak kullanabilmek için biraz geri gidiyorum. Onun beni göremeyeceği kadar alçalıyorum ama benim de onu göremeyeceğim kadar değil.

Alacakaranlık artık devam etmediğinden, üzerimizde asılı duran dolunay mükemmel bir spot ışığı görevi görüyor. Sırtının küçük kısmı ileri geri sallanıyor, bakışlarımı omuzlarından omurgasına doğru uzun dalgalar halinde dökülen gece kadar koyu saçlarına çekiyor. Ellerini iki yana açmış, her hareketinde elleri etrafındaki toprağı daha derinden kazıyor. Hareketlerinin tekrarı onu hipnotize olmuş gibi gösteriyor... ya da kafası güzel. Anlayamıyorum.

Birden babamın daha önce yaptığı uyarı kulaklarımda çınlıyor, sanki burada beni tekrar uyarıyormuş gibi, "*Ondan uzak dur.*"

Yine de, kalçalarını etrafında döndürmesini, ele geçirilmiş bir şey gibi yere tırmanmasını izledikçe, düzensiz davranışlarından daha çok etkileniyorum ve kendimi ona yaklaşmak isterken - *ihtiyaç* duyarken buluyorum.

Ben de öyle yaptım. Beden dışı bir deneyim gibi, çömeldiğim yerden kalkıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde, kendimi kamufle etmek için uzun, yıpranmış mezar taşlarını kullanarak sürünüyorum. Ona yaklaştıkça rüzgâr daha da şiddetleniyor ve etrafımdaki dağınık yaprakları yerinden oynatıyor. Önsezili bir his vicdanımı parçalıyor, gitmem için yalvarıyor. En iyi kararına rağmen onu görmezden geliyorum ve arkasına saklanmak için rastgele bir mezar taşı seçiyorum. Araceli'yi daha iyi görebilmek için engebeli kireç taşının etrafına bakarken bir parça yosun yüzüme sürtünüyor. Hâlâ dizlerinin üzerinde, ellerini yukarı kaldırmadan önce bir kez daha toprakta sürüklüyor. Avuçlarını gece gökyüzüne açıyor, mırıldanmaya başladığında kırık toprak parçaları elbisesinin kollarından aşağı dökülüyor.

Düşük.

Tüyler ürpertici derecede ürkütücü, ama aynı zamanda boğucu. Her bir akor, sikime saplanmadan önce kısa bir süre havada dolaşüyor. Üvey kız kardeşimin, sadece mırıldanarak bile beni bu kadar sertleştirebilecek güce sahip olduğunu hatırlatarak titreştiriyor.

Kasıklarına kan hücum ederken suçluluk ve korku benimle oynuyor. Bu çok saçma. *İğrenç*. Onu izlediğim hakkında hiçbir fikri yok, bilmeden bana verdiği görüntüden sertleşmek şöyle dursun.

Göz kapaklarım kapanıyor. Utanç üzerime çöküyor, pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmem için bana yalvarıyor. Ürpertici melodi havayı doldurmaya devam ediyor ve her nasılsa kulaklarım onun mırıldandığı şeye tanıklık ettikçe aletim kalınlaşıyor.

Bu yüzden babam ondan uzak durmamı söyledi. O bir baştan çıkarıcı. Başımı yine belaya sokacak biri.

Bunu yapmaya devam edemeyeceğimi bildiğimden -ben olmadığımı düşünürken onu izlemek ve ağına yakalanmak- dizlerim geri kaymaya başlıyor. Vücudum beni hareket etmeye ve eve dönmeye zorluyor.

Tanıdık bir ayet benimle alay ederken gözlerim hâlâ kapalı, geriye doğru kaymaya başlıyorum. Matta 26:28 "*Çünkü bu, günahların bağışlanması için birçokları uğruna dökülen antlaşma kanıdır.*"

Ama bu her şeyi daha iyi hale getirmiyor ve suçluluk duygumu hafifletmiyor, aksine daha da yoğunlaştırıyor. Birdenbire günahlarımın ilişkilendirmem gereken kan -şu anda üvey kız kardeşimi arzulayarak işlediğim günah gibi- sadece sikime hücum etmekle kalmıyor; gözbebeklerimi kıpkırmızı bir renkle boyuyor. Görüşümü bozuyor. Zihnimi bozuyor.

Gözlerim kapalıyken bile görebildiğim tek şey bu.

Mezar taşlarından damlıyor. Araceli'nin vücudundan damlıyor.

Her yerden damlıyor.

Aptalca, gözlerimi iki, üç, sonra dört kez kırıştırarak açıyorum. Zihnimin bana oyun oynadığından eminim ama öyle değil. Tam anlamıyla görebildiğim ya da görmek istediğim tek şey bu.

Başımı sallıyorum. Korkuyorum. Acaba mırıldandığı şey bir tür sihir, karanlık bir büyü mü ve sikimden daha fazlasını mı etkiliyor?

Boğazıma dolan safra ağzımı tehdit ediyor. Hareketlerim artık yumuşak ve gizli değil, beni görmeyeceği ya da duymayacağı kadar uzaklaşana kadar ellerim ve dizlerim üzerinde koşarken hızlı ve aceleci.

Ayağa kalkıyorum, aletime yerleşmiş olan bu inatçı ağrıyla ilgilenmek için eve koşmak üzereydim ama sesi kelimelere dönüştü. Bir ilahi. Hâlâ melodik ve bu sefer daha da ürkütücü ama daha yüksek. Daha net. Aramızdaki mesafe sadece sesinin bana sağır edici bir oktavda yankılanmasına neden oluyor.

Eve dönme isteğimle savaşıyor ve hareketsiz kalıyor ve dinliyorum. "... gitmeli, gitmeli ki kimse bilmesin."

Rüzgâr bir kez daha hızlanıyor, üzerinde durduğum yaprakları karıştırıyor, işitme duyumu tehlikeye atıyor ve beni bir adım geri atıp ona yaklaşmaya zorluyor.

"... göze göz." Şarkı söylemeyi bırakıyor ve başını bana doğru çeviriyor.

Kalbim duracak gibi oluyor ve boğazımı tehdit eden safra yüzeye çıkıyor. Beni görüp görmediğinden emin değilim ve artık umursamıyorum, yutkunuyorum ve koşuyorum. Bu sırada yerdeki sarmaşıklar ve döküntüler bana çelme takıyor. Ayağımı kaybediyorum, yere çakılırken cebimdeki anahtarlar şingirdiyor. Onları almaya zahmet etmedim. Zamanım yoktu. Ondan uzaklaşmam gerekiyor. Aklımı başıma toplayarak ayağa kalkıyorum, engebeli arazide ilerleyerek tepeden aşağıya doğru koşuyorum.

Ayaklarım verandanın basamaklarına basıyor ve tuvalete doğru koşmaya başlıyorum. Ağzımdan kusmuk fışkırıyor, neredeyse tuvaleti ısıtılıyordum.

Neydi o? O.

Ben.

Hepsini.

Bu da neydi böyle? Ve

neden hala sertim? *Acı verici*

bir şekilde.

Açıkçası, bu kendi kendine hallolmayacak, bu yüzden bunu yapmak zorundayım.

Pantolonumun fermuarını açarken, Tanrı'yı yatıştırmak ve suçluluk duygumu hafifletmek için söylemeye şartlandığım bir dizi prova edilmiş İncil ayeti ve cümlesi beni tüketiyor.

Dikleşmiş sikim serbestçe sallanırken kafamın içinde sesler yükseliyor. Sıkı, muhtaç bir yumrukla kavırıyorum. Tuvaletteki henüz sifonu çekilmemiş kusmuk etrafımı yakıyor ama bir şekilde şu anda yaşadığım hastalıklı telaşa da katkıda bulunuyor.

Dudaklarım büzülüyor ve tükürüğüm şaftımın üzerine düşüyor, ben vurdukça onu yağlıyor. Kendime mastürbasyon yaptığım her zamanki sabit tempomla değil. Hayır, bu farklı. Hızlı. Aralıksız. Şiddetli. Hissetmemem gereken her şey.

ve zevk almamam gereken her şey. Ama hızımı ve baskımı artırdıkça mezarlığa, Araceli'nin diz çökmüş, boyun eğmeye layık gördüğü tanrı ya da tanrılara tapınırkenki görüntüsüne geri dönüyorum. Kendimi daha sert yumruklarken, kızgın, sıkılı yumruklarıyla yeri nasıl yırttığını hayal ediyorum, keşke kendi yumruklarım yerine benimkiler olsaydı.

Onun şiddeti.

Kendimi okşarken onun cadıvari şiddeti ve o ürkütücü ilahisi aklıma kazındı. Tüm vücudum kilitlenirken ve elime boşalırken benden kurtulmamı çağırıyor.

Tereddüt etmeden, dölle ıslanmış elimi ağzıma götürüyorum, parmaklarımı emiyorum, kendiminki yerine onunki boşalıyormuş gibi davranıyorum.

Fantezi göğsümde acı veren bir sızıya neden oluyor ya da belki de suçluluk duygusu geri geliyor. Hangisi olduğundan emin değilim, ama evin ön kapısı uzaktan çarparken, duygularımı çözecek zamanım yok. Yakalanacağım diye paniğe kapılıp tuvaletin üstündeki mendil kutusuna uzanıyorum ve kendimi temizliyorum, mendili klozete atıp kusmuğumla birlikte sifonu çekiyorum.

Pantolonumu yukarı çekerek, tıpkı her porno izlediğimde ya da Tanrı'nın bana kızacağını bildiğim bir şey yaptığımda yaptığım gibi - ki bu son zamanlarda çok oldu - kafamda prova edilmiş duayı okuyarak çabalıyorum.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri geliyor. Araceli olmalı, mezarlıktan dönmüş bile. Ayak sesleri onunki gibi hafif, babamınki gibi belirgin değil. Odama gitmeden önce dağılmalarını bekliyorum. Tam kapıyı kapatırken telefonum titriyor.

Babam arıyor. Telefonuma bakıp mesajlarımı açıyorum ve ben, o ve Araceli arasındaki grup sohbetimizden olduğunu görüyorum.

■

Baba: Yarın Şeytan'ın Gecesi ayini olduğunu hatırlatırım. İkinizin de katılması bekleniyor.

Önce ben cevap yazıyorum.

■

Ben: .

■

Baba: Güzel.

Baba: Araceli?

Üç nokta beliriyor ve aynı hızla kayboluyor. Bu, o yanıt vermeden önce iki kez daha devam ediyor. Başlıkta onun adını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve yanıtını okuyunca mide bulantım geri geliyor.

Bu yanına kalmayacak, seni hasta piç.

Bunu kime söylüyor? Babama mı? Bana mı? Az önce yaptığım şey için duyduğum suçluluk duygusu acı verici boyutlara ulaşıyor. Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. Şimdiden babamın nasıl tepki vereceğinden korkuyorum. Elbette, zihnim bana oyun oynuyor. Mesajı orada, ama gördüğüme yemin edebileceğim mesaj değil.

Araceli: Sabırsızlanıyorum baba *hevesli gülümseme emoji*

Alaycılığı ve ekrandaki yanıtın aslında orada olmaması beni rahatlatmalı ama rahatlamıyorum. Yine oluyor; sesler, orada olmayan şeyler görmek. Babamın yıllar boyunca içimden söküp atmaya çalıştığı her şey geri geliyor. Eskiden hiç böyle değildi. O hayatımıza girip beni yeniden mahvedene *kadar* her şey sakın ve huzurluydu.

İki

Ertesi gün.

"AÇ KAPIYI, SENİN GİBİ SIKIK," diye mırıldanıyorum hayal kırıklığı içinde. Paslı kapı kolu avucumu çiziyor, her başarısız denemede benimle alay ediyor. Işık, şimdiye kadar yaratılmış en inatçı kapının her iki yanındaki lekeli pencerelerin arkasını aydınlatıyor ve üvey babamdan gizli sık sık gittiğim tuhafiye dükkânı Son Durak'ın aslında açık olduğunu gösteriyor. Yine de burada, ön kapıdaki yıpranmış tabelada yazan 'Açığz, herkes gelebilir' yazısına bakıyorum ve lanet olası kapıyı açamıyorum. "Peki, istediğin gibi olsun."

Girişten bir adım geri çekilince bakışlarım sağımdaki kemerli pencereye kayıyor ve hemen mozaik tasarımdan sızan kehribar ve kızılın canlı tonlarına çekiliyorum. Her ne kadar güzel görünse de, diğer tarafta ne olduğunu anlamak neredeyse imkânsız. Gözlerimi kısarak içeri daha iyi bakmaya çalışıyorum ama parıldayan yama işi dışında görüşümü karşılayan tek şey bana bakan silüetim.

Telefonumdaki saate bakıyorum. Üvey babam Papaz Rainey'nin meşhur Şeytan Gecesi ayını yakında başlayacak. Frida bunu biliyor, bu yüzden buraya gelmemi söyledi çünkü geç kalırsam ya da katılmazsam başıma neler geleceğini de biliyor. Ne zaman tanrısına saygısızlık olarak gördüğü bir şey yapsam aynı şey oluyor, beni cezalandırıyor. Buna alıştım. Çoğu zaman, sadece onu kızdırmak için değil, azar işiteceğimi garantilemek için de kendimi rol yaparken ya da bir şeyler yaparken buluyorum. En azından o zaman ilaçlara koşmak zorunda kalmadan bir şeyler hissedebiliyorum - derimin yanması ya da dayak yemem anlamına gelse bile. Huzurdan vazgeçtim; çok geçici. Acı, ne kadar sert ve yıkıcı da,

bu hayatta tutunabildiğim tek güvenilir şey haline geldi. Bu yüzden beni yavaş yavaş öldürüyor olsa bile onu kucaklıyorum.

Yine de üvey kızı olmanın getirdiği eziyeti kabul etsem de, bu gece onun Noel Arifesi ve Noel Günü vaazlarının yerini alan ayini kaçırırsam bunun sonuçlarının daha ağır olacağını biliyorum. Cezalandırılmaya aç biri olabilirim ama ben bile sınırlarımı biliyorum.

Bu akşamki ayine gelen cemaat kalabalığı onun için öylesine para kazandıran bir şey haline geldi ki, ailemizin -ya da ondan geriye kalanların- mutlu, Tanrı'dan korkan bir aile birimi olduğu yanılsamasını sürdürmesi onun için bir zorunluluk. Cemaatin her ayın için zihinlerini ve cüzdanlarını açmasını sağlayan da bu yalan. Bu fonlar olmadan, ışıkları açık tutamaz ve kilisem dediği ince yağlanmış aldatma makinesini ayakta tutamazdı. Onun iş modelini riske atacak herhangi bir şey, benim gibi inatçı ve kalın kafalı birinin bile arzu bir ceza seviyesini beraberinde getirir. En azından bugün değil. Annemin ölüm yıldönümünde olmaz.

Sabırsızlığım beni ele geçiriyor ve dokunulmaması gerektiğini açıkça belirten tabelayı görmezden gelerek cama vurmak için bir adım öne çıkıyorum. Parmak eklemlerim pencere camına vuruyor. Vuruşlar arasındaki süre azalıyor. Birbiri ardına parmak boğumlarım cama vuruyor, Ekim ayının acı havasının tenimde yarattığı boğucu etkiden kurtulmak istiyorum, o kadar sert kabarıklıklar var ki sanki elbisem her an yırtılabilirmiş gibi geliyor.

Mantık, çaresizliğimin yanından gizlice geçerek beni vazgeçmeye ve kiliseye doğru yürümeye teşvik ediyor. Ama bunu yaparsam, buraya ne için geldiğimi öğrenemeyeceğim. Dükkânın sahibi Frida'nın almasını beklediğim bir tür büyü kitabı, ama günlük şeklinde. Annem Papaz Rainey ile evlenmeden ve onun İncil *saçmalıklarını* benimsemeden önce, ona ve ailesindeki tüm kadınlara on sekizinci yaş günlerinde "el libro del destino"-*kader kitabı*- adını verdikleri bir günlük verilmiş. Annem vefat ettiğinden ve inançlarım ve geleneklerim konusunda destek almak için üvey babama başvurma lüksüm olmadığından, Frida'ya güvenmek zorundayım. Gelenekleri canlı tutmak ve tabii ki üvey babamı kızdırmak için Frida bu ayın başlarında gerçekleşen on sekizinci doğum günümde kendi günlüğümü bulmama yardımcı oldu.

"Frida!" Adını sesleniyorum, ancak aralıksız vuruşlarımın sesinden beni duyabilmesi bir mucize olurdu. Bu anlamsız şeye devam ediyorum

birkaç dakika daha dikkatini çekmeye çalıştım, ta ki dükkânın arka girişi olduğunu fark edene kadar.

Elbisemin dökümlü eteklerini toplayarak kaldırıyorum, böylece verandanın her açık yarığından ve kireçtaşı basamaklardan sızan yosun kaplı sarmaşıkların karmaşasında ayağımı kaybetmiyorum.

Tam adım atmak için platform Doc Marten'imi kaldırdığımda, içeriden gelen eskimiş döşeme tahtalarının o eşsiz iniltisi beni olduğum yerde durduruyor.

Başımı çeviriyorum, gözlerim dekoratif vitraydaki çarpık gölgeye odaklanıyor. Gıcırdama devam ederken, aceleyle atılan ayak sesleri de duyuluyor. Birbiriyle yarışan sesler kreşendoya ulaştığında, diğer taraftaki Frida'nın nihayet beni içeri almaya hazır olduğunu umarak girişe yaklaşıyorum.

"Yine sigara mı içiyorsun?" diye bağıyor bir ses bana-Frida.

Bir zil sesi duyulurken, yağa ihtiyacı olan menteşeler kulak zarımı tırmalıyor. Ses aniden duyuluyor, ancak devam eden perküsyon bir gong ile aynı etkiye sahip, kapı aralığından sekerek omurgama yapışıyor ve her omurgamı titreştiriyor.

Açık kapının önünde dururken, omuz silerken ellerim şakacı bir yenilgiyle yukarı doğru fırlıyor.

"Onu ne ele verdi?"

"Bilmiyorum, kilitli olmayan bir kapıyı nasıl açacağını unutmuş olabilir misin?" Buruşuk elini sallayarak içeri girmemi işaret etti.

Frida sık sık ot içtiğimi biliyor. Yine de, seçtiğim türün neredeyse her zaman kurcalandığını, elimde ne varsa onunla karıştırdığımı bilmiyor. Eminim bunun sadece bir dönem olduğunu sanıyordur. Üvey babamın deyimiyle 'Şeytan marulu' içerek havalı görünmeye çalışan klişe bir ergen olduğumu. Böyle düşünmesine izin vereceğim. Böylesi daha kolay. Beni her gün kendimi uyuşturmaya iten şeyin ne olduğunu ya da haplarım artık bir seçenek olmadığı için otun ve onu değiştirebileceğim tüm eğlenceli yolların ikinci tercihim olduğunu öğrenmesine gerek yok. Sikik suratlı üvey babam onu da elimden aldığından beri.

Eşiği geçiyorum ve bir yığın hindistan cevizi gibi kokan şeyle karışmış güçlü topraksı paçuli kokusundan gelen hapsirliği hemen bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hem zaten buraya girmek için anahtarın var. Mazeret yok küçük hanım." Frida'nın sesi hoş geldiniz tabelasını çevirirken kesiliyor - bir başka tuhaf

Tahtaya kazınmış "*Üzgünüm, kapalıyız*" yazıyor. Bir *dahaki sefere daha iyi şanslar,*' -kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlemeden önce.

"Erken mi kapanıyor?" Soruyorum ama sorum dikkate alınmıyor.

Bana boş boş bakıyor. "Onun gibi bir şey. Her neyse, beni bu taraftan takip et," diye mırıldanıyor ve küçük, tartışmaya açık sıkışık alanı dolduran ıvır zıvır çalılıklarına doğru ilerliyor. Adımlarım Frida'nınkileri takip ederken, her gün omuzlarımı sertleştiren gerginliğin yumuşamaya başladığını hissediyorum, tıpkı buraya her gizlice kaçışımda olduğu gibi. Burada, varlığı zamanın ellerini test eden tuhaf biblolar ve eşyalar arasında, üvey babamın en çok korktuğu şey olabileceğimi hissediyorum... *kendim*.

Aramızda bir sessizlik var ama ben buna karşı koymuyorum. Bunun yerine, "Son Durak "ı şimdiye kadar gittiğim en eşsiz tuhafiye dükkânı yapan şeyle gözlerimi şımartıyorum.

Kemiklerden antika maskelere ve hatta bazı eski işkence aletlerine kadar çeşitli eşyaları barındıran, her tarafa dağılmış vitrinlerle plakalara asılmış çeşitli tahnitlerle dolu duvarlar kalbimi neşeye dolduruyor. Her ayrıntı canlı ve güzel.

Şimdi kasanın yanındaki küçük, ürkütücü temalı kitapların bulunduğu camekânın önünde durmuş, Frida'nın bir şey söylemesini bekliyorum. Söylemiyor. Onun yerine kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve bir yandan da çantanın içindekilerin envanterini çıkarıyor.

Frida için aynı şeyi söyleyemesem de içimde sabırsızlık ve heyecan dans ediyor. Yüzündeki sert ifade, benim beklenen tavrımın aynası olmaktan başka bir şey değil.

Frida vitrinin arkasına çömelip içeride sakladığı nadir kitapları aydınlatan ışık düğmesini çevirirken, "Eee," diye sürüklendim.

"Aldın mı? Geldi mi?" Sorularımı birbiri ardına sıralarken heyecanım beni bastırıyor.

Omurgasını dikleştirerek bana endişeli bir bakış atıyor.

"Seni öldürecek." Dramatik ve şifreli bir uyarı. "Özellikle de Harlan'ın kısa bir süre önce burada olduğunu ve o yasakladıktan sonra senin geri döndüğünü öğrenirse."

Harlan... burada mıydı?

Ona Harlan'ın ne zaman burada olduğunu sormak üzereydim, hiç beklemediğim bir yerde, ama o devam ederek sorma fırsatımı çaldı.

"Daha dikkatli olmalısın. İhtiyacım olan son şey üvey babanın içeri dalması ve burada inşa ettiğim her şeyi bozması."

"Merak etme, beni öldüremez. Bu bir kural falan değil mi? Öldürmeyeceksin?" Şaka yapıyorum.

İkna olmadığı için büzülmüş dudaklarından bir iç çekiş süzülüyor. "Bana emirleri ezberlemiş biri gibi gelmiyorsun." Ses tonu hayal kırıklığı ile olgunlaşmış. Kiliseden ve temsil ettiği her şeyden benim kadar nefret eden biri varsa, o da Frida'dır.

"Değilim," diye onu rahatlatıyorum, "sadece iyi bir hafızam var. Ayrıca, vaaz ettiği şeyleri ona karşı kullanmak eğlenceli oluyor."

"İşte benim kızım," diye onaylarcasına dilini şaklatsa da şakacı tavrı ortaya çıktığı anda kaybolur. Onun yerine, başka bir önsezili bakış.

"Başka bir şekilde ifade edeyim, eğer bulursa seni öldürecek..." elini kaldırıp sabırsızlıkla beklediğim çatlamış deri sırtın bir parçasını ortaya çıkarırken sesi kesiliyor, "... bunu, mi brujita." Elindeki avuç içi büyüklüğündeki kitabı vurgulamak için sallarken gözlerim parlıyor.

Huzursuzluk kemiklerime yerleşiyor ve parmak uçlarımdan, almaya geldiğim şeyi -*bu kadar uzun zamandır beklediğim şeyi*- elime geçirme hevesiyle vızıldamasına neden oluyor. Çapraz askılı çantama uzanıp cüzdanımı arıyorum. Aylardır biriktirdiğim parayı çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve açgözlü avucumu takas için uzatıyorum.

Bir saniyeden beş saniyeye geçiyor ve on saniyeye gelindiğinde onu kolunun erişebileceği bir mesafede tutuyor, vermiyor, ben de onu kapmaya gidiyorum.

"Araceli," diye azarlıyor, ellerini geri çekerek. "Ben ciddiym."

"Ben de öyle," diye çıkışıyorum, gözlerim esir tuttuğu yıpranmış siyah deriye yapışmış. "Söz veriyorum görmeyecek."

Frida kitapla aramdaki mesafeyi koruyor, sözlerimden ikna olmamış ya da etkilenmemiş.

Ses tonumu ayarlayarak devam ediyorum. "Ayrıca, bu sadece bir kitap." Kelimeler ağzımdan kaçıyor ve hemen havada asılı kaldıklarını hissediyorum. Bu sadece bir kitap değil. Başka bir şey. Pişmanlık içimi dolduruyor. Birdenbire dükkan buz gibi oluyor, sanki buradaki her nesneye hakaret etmişim gibi ve omurgamda tahribat yaratan şiddetli soğukluk kolektif bir hatırlatıcı.

Hayır, seni aptal, bu sadece bir kitap değil.

Frida'nın dudaklarından uzun akıntılar halinde kaçan İspanyolca mırıltılar, akıcı konuşmama rağmen kafamın çözemeyeceği kadar hızlı ve alçak sesliydi.

"No estás lista," diyor, gün gibi açık ve kızgınlık bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurmama neden oluyor.

"Ben hazırım." Kendimi savunuyorum. "Hazır olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi?" Kitabı cam tezgâhın üzerine koyuyor. İşaret parmağı kitabın başlığını gösteriyor. Altın, kabartmalı harfler gözlerimin önünde parlıyor. "Fatum enim eligimus," diye başlığı okuyor. "Anlamı-"

"Çünkü kaderi biz seçeriz," diye cevap veriyorum onun yerine, Latince çevirisine aşına olarak.

"Aynen öyle. Yani hayır, brujita, bu *sadece* bir kitap değil. Bu *senin* kitabın, günlüğün. Bu bir başlangıç ve eğer annen olsaydı-"

"Yaşıyor musun?" Sözünü kestim. "Ama hayatta değil *Frida*. Bu yüzden, hayatta olsaydı bana hediye edeceğin kitabı verebilmen için buradayım." Sesim boğazıma bir yumru yerleşiyor. Kelimeler dökülmeden önce önleyici bir şekilde acıtıyor. "Ya da öz babamın onu tanıştırdığı Pagan köklerini terk etmemiş olsaydı-"

Frida parmaklarını şıklatarak aşağı inmek üzere olduğum sarmalı durdurdu.

"Yeter, Araceli." Başını kitabın olduğu yöne doğru eğdi.

Tezgâhın üzerine koyup almamı işaret etti. "Bunların hiçbirine odaklanmayalım ve bunun yerine neden burada olduğuna odaklanalım. Devam et." Sözleri beni onu almaya itiyor ve yıpranmış deri ellerimle buluştuğu anda bedenimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, avucum sayfaları karıştırmak için açılmadan önce başlığın üzerinde gezinirken.

Dili tıkırdıyor, beni düzeltiyor. "O burada hoş karşılanmıyor."

"Tüh," diyorum yarım bir kıkırdamayla. Sayfalara göz gezdirirken, tüm sayfaların boş olduğunu görünce şaşıyorum. Kapağın sol tarafındaki bir resim dışında tamamen boş. Kafam karışıyor, resmi inceliyorum. Bakışlarım ahşap bir yelkenlinin kavisli kenarına takılıyor. Kitabı dolduran sayfalar kadar boş bakışlı bir adam, yalvaran ifadesi acı kokan bir kadına bakıyor. Başımı eğip her ayrıntıyı yakalamaya çalışıyorum ama daha gerisini inceleyemeden Frida'nın eli çıkıyor ve kitabı kapatıyor. Param, kapakla avucu arasında sıkışıp kaldı.

"Bu neyin başlangıcı? İçinde hiçbir şey yok."

"Fatum enim eligimus," diye tekrar hatırlatıyor bana başlığı. *Çünkü kaderi biz seçeriz*. "İhtiyacınız olduğunu bildiği her şeyin başlangıcıdır."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ama yazmak zorundayım ve başlıktan da anlaşılacağı gibi, seçme hakkım yok mu?"

Kıkırdıyor, benim meraklı doğamla eğleniyor, üvey babam bundan nefret ettiği için bir değişiklik olduğunu görmek güzel.

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Kader özneldir. Halihazırda yazılmış ve yıldızlarda bizi bekleyen pek çok hikayeden hangisinin bizim başlangıcımız olacağını seçmek bize kalmıştır, böylece onun sonunu nasıl etkileyebileceğimizi belirleyebiliriz."

Kilise çanları uzaklarda çalıyor. Sesleri havayı doyuran zehirle eşdeğer. Dükkânın kilise arazisine uzaklığı elverişli olsa da, Papaz Rainey kilisenin çan seslerini elli millik bir yarıçap içinde bulunan herkesin duyabileceği şekilde ayarlamış. Umudu, Sacred Promises kasabadaki tek kilise olduğu için daha fazla cemaatin gelmesini sağlamak. Adamın kutsal oyun üzerinde tekeli var. Kilise duvarları içinde yaptığı berbat oyunculuk yerine iş dünyasını daha çok benimsemiş olsaydı, belki daha mutlu olurdu. Ya da en azından daha dürüst.

"iyi olur, Papaz Rainey'i kızdırmak istemezsin. Şeytan'ın Gece Ayini'nde olmaz." Dramatik bir etki yaratmak için parmaklarını oynatıyor.

"Evet," diye alay ediyorum.

Tezgâhtan kitabı alıp göğsüme bastırıyorum. Yeni edindiğim günlüğüme bakarken onun sözlerini düşündüm.

"... sonunu nasıl etkileyebileceğimizi belirleyebiliriz."

"Sana ödeme yapmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, Araceli, elbette değil. Bu senin hediyen. Ve Araceli," diye başlıyor Frida ama bir an soluklanmak ister gibi duraksıyor.

"Evet?"

"Bunu kendinize saklamanız önemli. Hikâyeniz sadece ve sadece size ait. Eğer birisi yolunuza girerse, bunun sonuçları olacaktır."

"Tamam," diye sürüklendim. "Anladım. Gitmem gerekiyor." Frida'ya teşekkür ediyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Çantamın kapağını açıp günlüğümü içine yerleştiriyorum - ya da çalışıyorum. Bugün daha büyük bir çanta seçmeliydim. Bu zaten tıka basa dolu. Kitabı sabitlemeye çalışmaktan başka hiçbir şeye dikkat etmeden yürürken arkamda ayak sesleri duyunca irkiliyorum.

"Bekle!" Frida sesleniyor.

Arkamı döndüğümde Frida yerde yarı eğilmiş, kitabı içine sokmaya çalışırken düşmüş olması gereken bir şeyi alıyor.

Frida ayağa kalkıyor ama dikkati kâğıtta.

Kaşlarım çatılıyor, neye baktığından bile emin değilim. Çoğu zaman çantama bir şeyler tıkıştırıp unutuyorum. Ta ki o çevirene ve Petrine haçını görene kadar hafızam canlanıyor.

"Bunda büyütülecek ne var? Bu sadece bir uğrak yeri." Bana vermesi için elimi uzattım ama vermedi.

Onu göğsüne yakın tutuyor. Uyarı dolu gözleri benimkilere bakıyor. "Önemli olan şu ki, burası herhangi bir uğrak yeri değil. Burası Heathen's Cross." Burun delikleri genişleyen gözleriyle eşzamanlı olarak parlıyor, benim için hazırladığını düşündüğü bulmacanın parçalarını bir araya getirmemi bekliyor ama tereddütleri kafamı daha da karıştırıyor.

Heathen's Cross, Cadılar Bayramı'nın gerçekte ne olduğunu onurlandıran bölgedeki tek uğrak yerlerinden biridir. Bu yaşam ile diğer tarafta bekleyenler arasındaki perdenin en ince halinin bir kutlaması. Heathen's Cross hakkında duyduğum her şeye göre burası ürkütücü ve ruhani olanın mükemmel bir karışımı. Burası, üvey babam Kutsal Vaatler Kilisesi'ni inşa etmeden önce küçük kasabamızda var olan Pagan topluluğunun liderlerinden Lucien Suárez tarafından kurulmuş. Frida'nın en parlak dönemlerinde oraya yaptığı ziyaretlerden benimle paylaştığı fotoğrafları görmüştüm. Tüm ortam çok özgürleştirici görünüyordu ve Frida'nın bana gösterdiği resimde gördüğüm kadarıyla orada çok mutlu görünüyordu. Ne zaman ziyaret etsem ondan pek görmediğim bir şey. Bir süre önce kocasını kaybetti ve bunun onu değiştirdiğini söyledi. Bunu anlayabiliyorum. Keder bunu bir amaç için yapar. Bizi alternatif bir gerçekliğe taşıırken küçük parçalarımızı çalıyor, bir saniye sonra günlük hayatımıza devam edebileceğimiz, saniye sonra ise perişan olabileceğimiz bir gerçekliğe. İşte bu yüzden tüm bu hisler ve hatırlamalar bana çok fazla yük olmaya başladığında uyuşturucuya koşuyorum.

Elimi avuç içim açık ve düz bir şekilde aramızda uzatarak davetiyeyi geri vermesini bekliyorum.

"Geç kalacağım," diye hatırlatıyorum, umarım bu onu teslim etmesi için gereken dürtme olur.

İsteksizce yapar. "Üvey babandan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Tanrı biliyor ya, ben de en az onun kadar, hatta daha fazla nefret ediyorum ama oradan insanlar kayboldu ya da daha da kötüsü..." duraksıyor, alışılmadık bir şekilde korkmuş görünüyor.

Siktir, kaybolmaktan daha kötü bir şey mi var?

Frida düşüncesini bitirmek için boğazını temizliyor. "Geri geldiler ve asla eskisi gibi olmadılar. Eskiden olduğu gibi değil. Güven bana."

Söylediği şey beni korkutmalı ama korkutmuyor. Aslında beni korkutan şey, Son Durak'ın konforundan ayrıldıktan sonra gitmek zorunda olduğum yer, sahte bir gülümseme takınmak ve bir saat *boyunca oturup* acı çekmek zorunda olduğum yer.

olmadığım bir şey olmak. "Kurtarılmış." Üvey babam gibi olmak anlamına gelecekse, olmak istemiyorum.

Hayır. Lanet olsun. Teşekkür ederim.

El ilanını çantama geri koyuyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Değişmiş olarak dönmek, hiç dönmekten nasıl daha kötü olabilir?"

Kalın kalın yutkunuyor. Bana cevap vermek yerine "Bunu sana kim verdi?" diye soruyor.

"Hiç kimse. Geçen gün kasabadaki kostüm mağazasına sonra dışarıda buldum."

"Ana caddedeki mi?" diye soruyor, tam o sırada kilise çanları tekrar çalıyor ve gerçekten geç kaldığımı anlıyorum.

"Gitmem gerek."

"Araceli, lütfen." Frida'nın eli bileğime uzandı. Hareket etmemi engelliyor, dikkatimi onun soğuk ve karanlık bakışlarına vermemi sağlıyor. "Eğer gitmekte ısrar ediyorsan seni durduramam ama kolyeni taktığından emin ol." Elimi bırakıyor ve pentagramımı işaret ediyor. "Seni koruyacaktır."

"Biliyorum." Başımı sallayarak onaylıyorum ve dikkatimi tekrar kapıya veriyorum. Elim şimdi asma kilidin üzerinde, açmak için kola gitmeden önce onu çeviriyorum.

Önümdeki basamakların yarattığı tehlikeye bakıyorum. "Kapının beni yakaladığını biliyorum ama kafam sakinleşti. Her ne kadar ölüm tuzağı olsalar da basamaklarla başa çıkabilirim sanırım. Onları gerçekten tamir ettirmelisin," diye şaka yapıyorum.

"¡Ten cuidado!" diye .

"Biliyorum, yapacağım!" Kapıyı arkamdan kapatırken , onun Heathen's Cross'tan bahsettiğini biliyorum. Uyarısı her ne kadar tüyler ürpertici olsa da, kendi başıma deneyimleyebilmek için daha fazla gitmek istememe neden oluyor.

Hızlı adımlarla kiliseye doğru ilerlerken, yaklaştıkça içime bir korku sızıyor. Oradan nefret ediyorum. O kiriş ve alçıpan koleksiyonundaki her şeyin, bana söylenenlere inanmadığım için beni yargılamasından nefret ediyorum. Duvarlarının içinde gerçek bir korku yatıyor çünkü davetkâr görünen ama aslında hiç de öyle olmayan aldatıcı bir varlık. Heathen's Cross'a katıldıktan sonra değişmiş olarak dönersem şanslıyım. Beni alıp bir daha geri getirmezse bile şanslıyım. Her şey yaşamaya zorlandığım gerçeklikten daha iyidir.

Kilisenin girişine yaklaşırken, önümdeki bir saatlik maskeleye süreci için kendimi hazırlıyorum. Herkesin benim olmadığımı bildiği mükemmel papazın kızı gibi davranıyorum. Göz kapaklarım kapanıyor ve bir sersemlik dalgası beni tüketiyor, tıpkı kafam güzelleştiğinde her zaman gibi. Kalıyorum

hala kapakları kapalı, geçmesini bekliyorum ve geçtiğinde nefes alıyorum ve dörde kadar saymaya başlıyorum. *Bir, iki, üç, dört.* Nefes vermeden önce bir saniye bekliyorum, tekrar dörde kadar sayıyorum, ancak bu sefer dörde kadar sayarken gözlerimi açacağım.

Bir.

İki.

Üç.

Göz kapaklarım önleyici olarak açılıyor. Sanki açıklayamadığım bir güç çok geç olmadan bakmamı istiyor.

Dört. Bakışlarım avucumdaki ferforje sapa düşerken bu kez yüksek sesle sayıyorum.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum çünkü tırnak diplerim gibi görünen bir şeyle kirlenmiş. Rüzgâr etrafımda savruluyor, saçlarım yerlerinden çıkıyor. Tam kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ki bir rüzgar daha geliyor, bu sefer rüzgar etrafımda acımasızca dönerken altın ve pas renkli yaprakları da beraberinde getiriyor.

"*Bu senin hediyen.*" İçimden bir fısıltı Frida'nın dükkânda bana söylediklerini taklit ediyor ama bu onun sesi değil. Tanınmaz bir ses. Rahatsız edici.

Görmezden gelerek kapıyı kendime doğru çekiyorum, hâlâ "hediye" kelimesine takılmış durumdayım.

Hediyeler öznelidir çünkü üvey babamın deyimiyle öz babamdan bana miras kalan hastalık, içine girmek üzere olduğum bu kutsal duvarların içinde hapsolmuş olanlar için bir hediye olarak görülüyor. Bu bir lanet olarak görülüyor ve her yürüdüğümde ve hissettiğim şeyi hissettiğimde, ki bu hissetmem gerektiği söylenen tüm anlayışı aşan huzurun tam tersi. Ne kadar lanetli olduğumu hatırlıyorum.

Şaka bir yana, lanetli ya da lanetli olmayı her zaman kurtarılmaya tercih ederim. Böylesi daha eğlenceli.

Üç

Hatıran

NEREDESİN? İbadethanenin kapısının üstündeki saate bakmak için boynumu büküğümde çenem geriliyor. Geç kalacak. Tıpkı olacağını bildiğim ve babamın onu uyardığı gibi.

Lanet olsun, Araceli, bu gece olmaz. Bakışlarım kapıdan saate doğru bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Servis başlamak üzere ve tabii ki Araceli ortalıkta yok. Düşünceler kafamda çılgınca , birbiri ardına senaryolar üretiyor, şimdi başını nasıl bir belaya soktuğunu ve bu sefer bu yüzden nasıl bir karmaşanın içine çekileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Ama Araceli bu; uyarılar, kurallar, gelenek kokan her şey onun için hiçbir şey ifade etmiyor. O sonsuza kadar şaşırır ve sonsuza kadar başını belaya sokar, ki bu da onun sorunu. Ancak, üvey kardeşi olarak üstlenmek zorunda kaldığım bu yeni rolle birlikte, artık onun sorunlarını benim sorunlarım haline getirme, yani onu koruma gibi esrarengiz bir yeteneğe ve ihtiyaca sahibim. Dürüst olmak gerekirse, bu bana onunla ortak bir zemin ya da en azından konuşabileceğimiz bir şey sağlıyor... birlikte vakit geçirmek için. Araceli'nin annesi öldüğünden beri, aynı anda hem daha dengesiz hem de daha hissiz oldu. Kaçabileceği bir kale yaratmak için duvarlar inşa ediyor ve bu yeterli olmadığına, genellikle kendini uyuşturucu ya da eline geçirebileceği herhangi bir şeyle başını belaya sokarken buluyor.

Isı vücudumun alt yarısına yayılıyor ve bir an için zihnim beni, eklenen sıcaklığın merkez üssünün sikim olduğunu düşünmem için kandırıyor. Araceli'nin kötü kararları ve davranışları yüzünden sikime kan hücum etmesi ilk kez olmuyor. Ama bu ilk kez ben lanet olası sıralarda otururken gerçekleşiyor. Suçluluk

her zaman olduğu gibi, odağımı çalıyor ve beni ve odağımı aniden gerçekliğe geri çekiyor.

Gözlerim şimdi bacağımdayken, ilave sıcaklığın kaynağını görüyorum. Beyaz manikürlü parmak uçlarına sahip minyon bir avuç içi bacağımı sıkıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor kadınsı bir ses.

Koyu renk saçlar çevremde dalgalanıyor, üvey kız kardeşiminkine benziyor ama onunki kadar koyu, ipeksi ya da parmağımın etrafında dönerek dokunmak ya da çekmek için cazip değil.

Araceli'nin dün geceki mezarlıktaki görüntüsü aniden zihnimi işgal ediyor ve kanımın acı verici bir şekilde artmasına neden oluyor. *Ah*. Ondan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum.

Zihnimde sürekli döngü halinde çalan Araceli şovundan uzaklaşmak için, babamın en iyi arkadaşlarından birinin -ve en zengin cemaatinin- kızı olan Tori'ye dönüyorum. Birinci sınıfın başında üniversitede Araceli için uyuşturucu almaya çalışırken yakalandığımdan beri -ki bu da okuldan atılmama neden oldu- babam beni Tori'ayarlamaya alışıyor. Her zaman onun Tanrı'dan korkan bir kadının zirvesi olduğunu ve hiçbir ayini ya da gençlik grubu toplantısını kaçırmadığı için kendi deyimiyle 'eş adayı' olduğunu söyleyip duruyor. Ama görünüş aldatıcı olabilir. Babam onun burada olmayı sevmesinin ve kilise etkinliklerinde gönüllü olmasının tek nedeninin önünde diz çökmeyi en çok sevdiği şeyin *ben olduğumu* bilseydi nasıl tepki verirdi merak ediyorum. Etrafta gizlice dolaşıp papazın oğluna sakso çekmenin onu gerçekten heyecanlandıran bir yanı var. Muhtemelen sıcak, dar bir deliğe bir horoz sokmanın dışındaki herhangi bir cinsel eylemin seks sayılmayacağını düşünme yanılgısına düştüğu içindir. Ben aynı fikirde değilim. Ama ben kimim ki yargılayayım, ben boşalırken o hayalleriyle besleniyor, aslında kimin dudaklarının sikime dolanmasını istediğimi hayal ediyorum.

Tori'nin tutuşu sıkılaşıyor, kasıklarına biraz daha yaklaşıyor ve aniden Araceli'nin dizlerinin üzerinde beni emdiği düşüncesi aklıma geliyor.

Sikim tepki olarak seğiriyor.

Ah, bunu şimdi yapamam. Araceli senin üvey kardeşin. Sen kilisedesin. Devam et, Harlan.

"Evet, iyiyim," diyorum, duruşumu ayarlıyorum ve bacağımı yana kaydırıyorum, böylece ipucunu anlayıp üzerimden siktir olup gidebilir... ve umarım oluşmakta olan bu ereksiyon kendi kendine dağılabilir.

Tori kirpiklerini bana doğru kırıştırırken yumuşak bir kıkırdama sinirlerimi bozuyor. Dudakları aralanıyor ama gürültülü ve birleşik "amin" sesleri onu susturuyor. Araceli'nin resmen geç kaldığı ve yeni bir ayinin yaklaştığı anlamına gelse de, bu kesinti için bir kez olsun minnettarım.

"Hoş geldiniz, sadık dostlarım." Babam bir papaz değil de bir rock yıldızı gibi inşa ettirdiği sahneye çıkarken mikrofona konuşuyor. Tamamen dalmış olduğum açılış duasını yöneten cemaat üyesine teşekkür ediyor ve ellerini kaldırarak sıralarda oturan bizlere el sallıyor.

El sallamıyorum ya da varlığını kabul etmiyorum. Yüzünü kurtarmak için bizi buraya zorlaması yeterince kötü, özellikle de beni, çünkü bir gün bunların hepsinin benim olacağını umuyor - olmayacak. Mülk belki ama kilise, Tanrı onu ne zaman almaya karar verirse o zaman sona erecek. Umarım er ya da geç.

Bir kez daha arkama bakıyorum ama tabii ki burada değil. Neyse ki babam insanlara yağ çekmekle o kadar meşgul ki boynumun büküldüğünü, Araceli'nin nerede olduğunu görmek için arkama ve etrafıma baktığımı fark etmiyor.

"Hissedebiliyor musun?" Babam heyecanla kükrüyor.

İnsanlar sanki bir rock konserindeymiş gibi alkışlıyor ve coşuyor. Yüzümü öne çeviriyorum, etrafım kalabalık cemaat üyeleriyle çevrili. Hepsi sabırsızlıkla önlerine bakıyor ve babamın her yıl düzenlediği Şeytan Gecesi Ayini'nin başlamasını bekliyorlar. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, her yıl Kutsal Hasat arifesinde aynı yorgun konuşmayı tekrarlıyor. Bu, üvey annemin yolun hemen yukarısındaki bir mısır tarlasında, derisinde şeytani bir damga ile öldürülmüş olarak bulunmasından kısa bir süre sonra yarattığı bir etkinlik. Ailemizin yaşadığı trajediyi sadece kendi deyimiyle 'iyi sözü' yaymak için değil, aynı zamanda Kutsal Vaatler'e daha fazla insanın katılmasını sağlamak için de kullandı. Daha fazla insan daha fazla para demek. Tanrı'nın bu denkleme nasıl dahil olduğundan tam olarak emin değilim. Bu, tutarlı bir düşünceyi bir araya getirebildiğim sürece gizlice sorguladığım bir şey, ancak Araceli'nin aksine, bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Boğazımızdan aşağı itmeyi seçtiği inançları sorgulamak, beraberinde gelen şiddet ve tehditlere değmez.

"Bu gece onun varlığını hissedebiliyor musunuz?!" Bir kükrete daha patlıyor, bu sefer arkasındaki grup babamın her ayine başlarken istediği dramatik enstrümanları çalmaya başlıyor, böylece karaktere bürünebiliyor. Davulcu önden gitmeye başlar başlamaz ve gitarist onu takip eder etmez, etrafımdaki herkes babamın planlarını besleyerek büyüleniyor. Herkes müzikten o kadar etkileniyor ki, eminim hiçbir ayinin odağına dikkat etmiyor.

Araceli'nin şu anda beş dakika geciktiğini not ederken, kutsal kapının üzerindeki saate bakıyor.

Sadistçe bir kaç çatma, kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde yüzünü kaplıyor. Ona bakan birinin fark edeceğinden bile şüpheliyim ama ben fark ediyorum. O bakışı çok iyi biliyorum. Papaz maskesi düştüğünde ve gerçekte kim olduğunu öğrendiğimizde attığı o bakış. Bir canavar. Zalim, acımasız, çıkarıcı bir canavar.

"Seni kırmak istemem ama o bu gece burada. Hepimizi izliyor." Bir dramatik duraklama daha. "Peki, sana bir kez daha soruyorum, onun varlığını hissediyor musun?"

Babamın sesinin ikna edici tonu beni ve diğerlerini etrafımıza baktırıyor ama her zaman olduğu gibi tek gördüğümüz birbirimiz oluyor.

"Doğru, O'nu gözlerinizle göremeyebilirsiniz ama kalbinizde hissetmediğinizi söyleyemezsiniz."

Tanrı aşkına baba, et.

"O hepimizi izliyor." Daha fazla alkış patlar. "Hepimizi koruyor. Özellikle de kurtarılmamışların Şeytan Gecesi dediği bu günde." Vücudunda gözle görülür bir şekilde dramatik bir ürperti yaratıyor ve bu bir şekilde herkesi heyecanlandırıyor.

Tam bir saçmalık. Tiyatro. Hepsi. Yine de kıskançlık, geçici de olsa, vicdanımı kemiriyor. Bazen, keşke ben de onlar gibi hissetseydim diyorum. Belki hayat daha kolay ve daha az acı verici olurdu ama öyle değil. Ne kadar uğraşayım, buradayken hiçbir şey hissetmiyorum ya da görmüyorum. Kendi düşüncelerim ve içsel sorularımdan başka bir şey yok. Belki de babamın Araceli'nin söylediği gibi gerçekten kırılmışımdır, ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir, onun gibi kırılmış olmak, çünkü o zaman bu birbirimize benzediğimiz anlamına gelir. Bu bizi birbirimize bağlayan bir şey olduğu anlamına gelir ve eğer bu yeterince güçlü bir , belki de bana istediğim gibi ilgi gösterir. Araceli bana sadece bir şey istediği zaman bakıyor. Bana baktığında, olmaya zorlandığım kişiye değil de, ne olabileceğimi görmesi güzel bir değişiklik olurdu.

"Ama bu gün, inanmayanların Cadılar Bayramı Arifesi dedikleri günden bir gün önce..." durdu ve aniden, kiliseye açılan kapıların dışından bir patlama sesi yankılanırken yüzündeki tüm o heyecan düştü.

Adem elması sallanırken, babam boğazını temizler ve rahatsızlığı bastırmaya çalışır. "Söylediğim gibi, bugün, o berbat *tatilden* bir gün önce," diye dramatik bir etki yaratmak için tırnak işareti yaptı, "inancımıza bağlı kalmamız çok önemli. Bu yüzden..." Bir duraklama daha. Bu sefer, menteşeler

Mabedin kapıları gıcırdayıyor ve babamın yüzündeki ifadeye bakılırsa kulakları tırmalayan bir çığlık tonozlu tavanı dolduruyor.

Ayak sesleri mermer zeminde gıcırdayıp tatlı ve şımarık adımlarla ilerlerken, boyunlar geriye bakmak için kırılır.

Kim olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek yok. Babamın çenesinden omuzlarına yayılan gerginlikten Araceli'nin burada olduğunu anlayabiliyorum. Yüzündeki zaten solgun ten kayboluyor ve korkunç bir beyaza dönüşüyor. Birkaç saniye önce inançlı olmaktan bahsederken, şu anda kendisini dehşete düşüren on sekiz yaşındaki bir kızın karşısında neredeyse titriyor olması inanılmaz, çünkü onu anlamıyor. İkimiz de anlamıyoruz. Babamın ailemiz için sürdürmeye çalıştığı kutsallık yanılsamasına kıyasla onun farklılıkları ne kadar sarsıcı olursa olsun, beni uyardığı gibi korkutmuyor. İlgimi çekiyor. Hatta beni *cezbediyor*.

"Özür dilerim. Yaşlılık diyebilirsiniz ama bazen düşüncelerimin izini kaybediyorum," diye şaka yapıyor babam. Okumak istediği bölümü bulmak için İncil'inin sayfalarını karıştırırken zoraki bir kahkaha atıyor.

Ne dikkat etmiyorum. Dikkat edemiyorum. Oturduğum yere yaklaşırken dikkatim -tüm *lanet vücudum*- tarçın ve balkabağı notalarıyla dağılıyor. Yılın hangi zamanı olursa olsun Araceli'nin imza kokusu.

Aroması yaklaştıkça yoğunlaşıyor. Havayı daimi sonbaharın ince notalarıyla doldurmak yerine, esrarın topraksı miskin gölgesinde kalıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Ondan yayılan ot kokusunu tercih eder oldum. En azından o zaman daha kötü bir şeyi yutarak ya da enjekte ederek elde etmek zorunda kalmadan kafayı bulduğunu biliyorum.

Koridorun diğer tarafındaki sıraya otururken silueti çevremde yanıyor. Başımı çevirip onu tamamen içime alma dürtüsü muazzam. Aklını toparlayamayan babamın bakışlarının bana doğru yöneldiğini hissedebiliyorum. Sanki çektiğim eziyeti hissediyor ve bu ona devam etmesi için gereken itici gücü veriyor.

"Söylemeye çalıştığım gibi. Korintliler'den okumak zorunda hissediyorum kendimi." Sesi, yeni kurdurduğu pahalı hoparlör sisteminden dışarı taşıyor. "Özellikle 1. Korintliler, 10:21." Başta Araceli olmak üzere her bir katılımcının ruhuna bakmak için kasıtlı bir duraklama yapar. "Hem Tanrı'nın kadehini hem de..."

Araceli araya girip boğazını temizliyor ve bu, zaten pamuk ipliğine bağlı olan otokontrolümü bir kenara bırakmam için gereken tek davet oluyor; böylece nihayet ona bakabiliyorum.

"Evet?" Babamın sesindeki rahatsızlık çizgileri.

Araceli iç çekiyor. Dudakları konuşmak için kıpırıyor ama söylediklerinin zerresini bile algılayamıyorum. Dikkatimi tüketiyor. Kahverengi gözlerindeki ilgisiz bakış. Erik lekeli dudaklarına yayılan nazlı sırıtış. Siyah saçlarıyla uyum olan elbisesi vücuduna o kadar oturmuş ki boyanmış gibi görünüyor. Boynunda meydan okurcasına taşıdığı pentagram, göğüs dekoltesinin hizasına mükemmel bir şekilde düşüyor. Günahkâr. Lezzetli. Hepsi babamın canı cehenneme.

"... iblisler de; hem Rab'bin sofrasında hem de iblislerin sofrasında yer alamazsınız." Duayı tamamlar.

Şaşırın babam ona endişeli bir bakış fırlatıyor. Altından halıyı çekip çıkarmasını ve her zaman yaptığı gibi kurnazca bir söz söylemesini bekliyor.

"Doğru," diye başını salladı, temize çıktığını düşünüyordu, "çok iyi."

Bacak bacak üstüne atıyor ve ardından bir kıkırdama geliyor. "Şerefsiz daha açık olsaydı olurdu."

Hayır, yapmadı.

Hayır, yapmadı.

Babama İncil'den ayetlerle meydan okumasına -hayır, savaşmasına- alışkınım ama ayin sırasında... ben bile bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Babamın yüzündeki şaşkın ifadeye ve bu felaketin oluşumunu izleyen diğer herkesin birkaç homurdanmasına bakılırsa, başka kimse de düşünmemişti.

"Sanırım seni yanlış duydum."

"Beni gayet iyi duydun, eğer var olsaydı o da duyardı," diyerek gözlerini devirdi.

"Affedersiniz?" Babamın sorusu retorikti. Maskesi düşmek üzere ve bu kilisede Araceli ve benim dışımda kimsenin görmediği Pastor Rainey versiyonu ortaya çıkmak üzere.

"İçinde iblis kelimesi geçen bir ayeti sırf 'iblisler her yerde pusuya yatmış, dikkat edin' modasına uymak için rahatça bulup okumana rağmen, burada bir şeyler çeviriyorsun *baba*." 'Baba' kelimesindeki zehir inkar edilemez derecede olgun ve küçümseme dolu. "O kim oluyor da bir iblisin ne olduğunu söyleyebiliyor? Kendi isteklerine göre mi kötüler yoksa O'nun sözüne uymadıkları için mi?" Sorusu da retorik ama şüphesiz bir meydan okuma.

Koltuğumda dönüyorum, gözlerim babam ve üvey kardeşim arasında gidip geliyor. Babam yıpranmış, üvey kardeşim ise sakın ve toparlanmış. Telaşlı, cevap vermiyor. Bunun yerine evde olmadığımızı ve bize bağırıp vurabileceğini fark ediyor. Işıkları açık tutan insanların önündeyiz, yüzden iyi sözler satmak istiyorsa rolünü oynamaya geri dönmeli ve maskesini tekrar takmalı.

Bunu o da biliyor. Araceli'nin onda uyandırabileceği hiçbir öfke bunu değiştiremez. Cazibesini kalabalığın arasına karışır ve hasar kontrolü yapmaya çalışır. "Kızım ne demek istedi-"

"Adım," diye düzeltiyor onu.

"Hayır, Araceli, sen benim kızımsın. Tıpkı hepimizin O'nun kızları ve oğulları olduğumuz gibi." Babamın tartışması tavanı işaret eden parmağıyla sona erdi.

"Her neyse," diye mırıldanıyor, benim ve etrafındakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"*Kızım*," şimdi bilerek kelimeyi vurguluyor, "ve ben dünyanın size O'nun sözünün doğru olmadığını nasıl söyleyeceğini prova ettik. Gerçeği her okuduğumuzda ya da konuştuğumuzda, şeytanlar ya da ayartmalar, bizi O'nun gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışan her neyse, orada olacaktır. Tek gereken bir anlık ayartılmadır. Düşmanın sunduklarından sadece bir kez tatmak ve en iyi insanlar bile kötülüğün vücut bulmuş haline dönüşebilir."

Babamın sözleri aklımdan çıkmıyor. Bu sözlerin ağırlığı bir alkış sesinin daha yükselmesine neden oluyor ama bana özgürlük gibi geliyor.

"Herkes, lütfen tatlı kızımı bu akşam anlatmak istediklerime yardımcı olduğu için alkışlasın."

Akılsız koyunlar gibi alkışlıyorlar. Bir şekilde ayakta alkışlanıyor ve babamın Araceli'ye bakışı 'ben kazandım' kokuyor.

Araceli, boynundan sarkan pentagram kolyesini elinde sıkıca tutarak oturuyor ve babam ona baktığında ona bakmak zorunda kalsın diye kolyeyi elinde döndürüyor.

Tori'nin eli kalçamı yoğurarak dikkatimi tekrar ona ve Araceli'den uzaklaştırmaya zorluyor. "Onunla sıkışıp kaldığın için çok üzgünüm," diye fısıldıyor başsağlığı dileyerek.

Araceli ile sıkışıp kaldım. Şimdi bir düşünce var.

Elini kalçamdan sıyrıp kucağına götürüyorum. "Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum.

Önce Araceli'ye sonra tekrar bana bakıyor. "Cadı saçmalığını keserse iyi olur."

Hayır, o sıkıcı olurdu. Senin gibi.

Koltuklarımıza yerleşiyoruz ve saatin geri kalanı salyangoz hızında devam ediyor. Sonunda, bir ayın daha boyunca oturmanın yükü sona eriyor. Etrafımızda konuşmalar vızıldıyor, insanlar mabetten çıkarken konuşuyorlar. Tori bir şeyler söylemek için kolumu çekiştiriyor ama ben babamdan kaçmaya çalışan Araceli'nin çatık kaşlarına bakmakla meşgulüm. Cemaatten biri ona el sallayarak onu başını sallamaya ve nazik davranmaya zorluyor, ama serbest kaldığı anda Araceli'ye doğru fırlıyor, bu da benim oraya gitmem için bir işaret.

"Baba," diyorum, etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, ona söylemek ya da yapmak üzere olduğu şeyi dağıtmak için.

Önüne geçerek beni ondan koruyor ve gülümsüyormuş gibi yaparak bana cevap veriyor. "Evet, oğlum?" Sesi sakın ama kalkık kaşları gitmemi istediğinin güçlü bir göstergesi.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

Araceli babamın etrafında oluşturduğu kalkanın dışına çıkıyor ve gözlerimin babamın önünde onun vücudunda gezinmesine izin vermemek için her şeyimi harcıyorum.

"Evet, her şey çok güzel," diye şarkı söylüyor, alaycı bir tavırla. Babam dikkatini bana çevirmeden önce ona "Dil," diye mırıldanıyor.

"Evet, her şey yolunda. Öyle değil mi, Araceli?"

Cevap vermeden önce bakışlarımız çarpışıyor. "Mmhmm," diye mırıldanıyor, inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Ben de tam Araceli ile ayaküstü sohbet etmek üzereydim ve sana yarınki Kutsal Hasat için bugün teslim ettiğimiz malzemelerin envanterini çıkarmada Tori'ye yardım etmeni söylemek üzereydim." Bakışlarını Araceli'ye çeviriyor. "Her şeyin olaysız geçtiğinden emin olmak istiyorum."

Kıpırdamadan durup ona bakıyorum, hareket etmek istemiyorum. Ben ayrıldıktan ve sığınak temizlendikten sonra ona ne yapacağından korkuyorum.

"Ben iyiyim," diyor bana, yalan söyleyerek.

Babamın orada olduğunu neredeyse unutarak ona yaklaşıyorum. Onu babamdan korumak için kardeşçe bir dürtü hissederek eline uzanıyorum ve onu babamdan uzaklaştırmak istiyorum. On dakika önce dudaklarının sikime dolanmasını hayal etmeme ya da şu anda yüzümü göğüs dekoltesine gömmek istememe, pentagramın tenime dokunmasına rağmen.

Bunu hisseden babam onun önüne geçer. "Oğlum, kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki, sen-" ses tonunu ayarlamak için durdu, 'cehennem' yerine 'cehennem'de karar kıldı çünkü Tanrı evde kilisede yaptığı gibi böyle bir küfür söylemesini yasakladı, "- şimdi ondan uzak dur. Onunla ben ilgileneneğim."

Ben de bundan .

Boğazımda bir nefes düğümleniyor. Yumruklarım iki yanımda sıkışıyor. Göz diye yutturduğu o karanlık çukurlara bakarken daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ortaya çıkıyor.

"Tori Hasat için hazırlanırken kendi başına iyi. Sen Araceli ile konuşmanı bitirene kadar bekleyebilir ve onu evine bırakabilirim."

"Ne halt edersen et," diye gülerek tehdit ediyor. İşte geldi. Papaz maskesi soluyor ve hıyar torbası baba oyun oynamak için burada. Kaşlarında olgunlaşmış bir onaylamama ifadesiyle onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Tek başına yürüyebilecek kapasiteden çok daha fazlası." Bakışları ellerine düşüyor ve onları inceliyor. "Ve gitmemesi gereken bir yere de gitmez. Seninle işim bittiğinde doğrudan eve gideceğim, öyle değil mi Araceli?"

Başını yana çeviriyor, cevap vermeyi ya da ona bakmayı reddediyor.

"Cevap ver bana seni küçük-" Parmağıyla onu işaret etmeye başladı. köprücük kemiği üzerinde. Parmak ucunun sürekli ileri geri zıplamasına bakılırsa, temas etmesi birkaç saniye sürecektir. Evdeki gibi sert vurmayacak ama yine de canını acıtmanın bir yolunu bulacak.

Göğsümü şişiriyorum, yıllarca bastırdığım öfkenin taşıdığını hissediyorum.

Bunu hissededen Araceli babamla benim arama girdi. "Dur!" Araceli bağıırıyor,

birkaç göz bize bakıyor. Babam onlara sorun olmadığını işaret ediyor ve hareket ediyorlar. "Sadece git, Harlan," diyerek beni sanki onun huzurundaki bir sinekmişim gibi kovuyor.

Ona yalvarırcasına bakıyorum.

" yok," diyor daha yumuşak bir sesle. İyi olmasa bile. Asla iyi değil.

"İyi," diye karşılık veriyorum.

"Aferin oğlum," diyor babam mide bulandırıcı bir küçümsemeyle. "Şimdi bırak da onunla ben ilgileneyim. Tori zaten bodrumda seni bekliyor."

"Ooh, Tori kim?" Araceli, her zaman yaptığı gibi ellerini alaycı bir şekilde oynatarak araya giriyor, ama bu durumda, her ikisinin de bir kombinasyonu olduğunu söyleyebilirim.

"Tori iyi bir Hristiyan kızdır. konuda bir şey bildiğin yok.

İşte bilmen gereken tek şey bu," diye övünüyor babam. " değil mi, Harlan?"

Evet, "sakso çekmede iyisin" demek istiyorum ama demiyorum.

Bodruma açılan kapıya doğru yürürken, aralarında tartışmalı mırıltılar kulak zarımı patlatıyor. Kendimi görmezden gelmeye zorlayarak kapıyı açıyorum ve merdivenlerden iniyorum. En alt basamağa ulaştığımda,

Bir şey gözüme çarpıyor. Çok hızlı hareket ediyor. O kadar hızlı ki, loş ortama tam olarak uyum sağlayamadıkları için gözlerimin bana oyun oynadığına inanarak onu bir gölge olarak geçiştiriyorum. Yine de, yerde hışırdayan ayak seslerinin hafif gümbürtüsü beni orada birinin olduğuna ikna ediyor. Gözlerimi kısarak önümdeki mürekkep gibi havaya odaklanmaya çalışıyorum ve uzun boylu, siyahlar giymiş birinin yanımdan geçip gittiğini gördüğüme yemin edebilirim ama bunu söylemek zor. "Alo?" Diye sesleniyorum, temkinli bir şekilde ilerliyorum ve bir ses bana cevap veriyor.

"Merhaba." Tori elinde bir pano ile beliriyor, tam da babamın ona söylediği gibi yapıyor ve onu görünce içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor.

"İyi misin?"

"Evet, bir şey gördüğümü sandım."

"Burada kimse yok. Sadece sen, ben ve İsa," diye gülüyor ve göğüs dekoltesini göstermek için öne doğru eğiliyor. Daha önce giydiği balıkçı yaka gitmiş, yerine dantelli bir sutyen gelmiş.

"Buraya gel," diye fısıldıyor işaret parmağını esneterek. Onu takip ediyorum, narin yüz hatlarına bakıyorum, keşke Araceli'ninkiler olsaydı diyorum. Aynı şekilde, omuzlarına dökülen siyah saçları Araceli'ninki, boynundaki haç da Araceli'nin taktığı gibi bir pentagrammış gibi davranıyorum.

Tori dizlerini bükmeye başlıyor, belli ki aklında her zamanki düzenlememiz var. Dilimi şaklatarak yan taraftaki masayı işaret ediyorum.

"Tabii, seni ne rahat ettirirse."

"Ben değil," diye düzeltiyorum. "Sen. Masa. Şimdi." Lanet bir mağara adamı gibi konuşuyorum.

"Ooh, bu yeni." Tori masaya doğru yürürken ciyaklıyor. "Beni nasıl istersin?"

Sessiz. Tori her konuştuğunda, sesi beni ona yüklediğim fanteziden çekip çıkarıyor, onu Araceli'nin yerine koyuyorum.

"Sadece arkana yaslan," diye talimat veriyorum, onun masada oturduğu yerin önündeki sandalyeye oturuyorum. "Arkana yaslan," diye tekrarlıyorum. Dinliyor, bu sefer bacaklarını benim için açıyor.

Parmaklarım eteğinin altından dantel tangasını sıyrıp yana doğru kaydırıyor. Amı benim için parlıyor.

"Bekle!" Tori eğilip İncil'ine uzanarak bağılıyor. Dirseklerinin üzerinde dururken rastgele bir sayfayı açıyor ve neyse ki benim onu görmemi engelliyor.

Baba, görünüşe göre birlikte olmamı istediğin o iyi Hristiyan kız, dilimin kum torbası olmak üzere. Onun amını sardığımda

Ağzım -küstah patlamasının bana yaptıklarından sonra kız gibi davranarak-
endişelenmesi gereken şeytan olacak, o değil.

Dört

"OĞLUMA BAKMAYI KES."

Çok geç.

Güzel ve acı çeken oğluna bakmadan duramıyorum. Özellikle de parmaklarını saçlarında gezdirirken, gevşek sarı telleri saf bir hayal kırıklığıyla sıkarken; damarları gergin sıkma nedeniyle yüzeye çıkmak için neredeyse çağrıldı. Acaba hangisi onu daha çok kızdırıyor; babasına karşı yıllardır biriktirdiği öfkeyi boşaltmasına engel olduğum için mi yoksa beni ondan kurtarmak için araya girmesine izin vermediğim için mi?

Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ne Tanrı'dan, ne Harlan'dan, ne de başka birinden.

Bodrumun kapısı saniyeler içinde açılıp kapanıyor ve kapandığında mabedin tonozlu tavanları yankısını şiddetlendiriyor, gözlerimin önünde bir şey yanıp sönüyor. O kadar hızlı oluyor ki tam olarak ne olduğunu zar zor seçebiliyorum ama her neyse onun kalıntılarının bana yapıştığını hissedebiliyorum. Serin bir esinti tenime dolanıyor ve sanki onu görmeme yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kapatmam için beni çağırıyor. Uyuşturucudan olamaz. Otumu bağladığımda bile aldığım kafa bu kadar uzun sürmüyor. Gördüğümü sandığım, hissettiğimi bildiğim her neyse, dinlemem için yalvarıyor... ben de dinliyorum.

Göz kapaklarım kapanırken, acı soğuk derimin yüzeyinden damarlarıma doğru ilerliyor ve başımın tepesine doğru yayılıyor. Vücudumun her santiminde bıraktığı acıdan irkiliyorum. Gözlerimi açmak istiyorum, ama tam da ruhumu tüketen soğuk dayanılmaz bir seviyeye tırmanırken duruyor ve bir gölge belirliyor; göz kapaklarımın gözlerimin üzerinde yarattığı pelerin kadar karanlık, ama orada. Hareket ettiğini hissedebiliyorum, karanlığa karışırken varlığını bana hissettirmeye devam ediyor. Ne istediğini bilmek için umutsuzca, kulağıma sızan tehditleri görmezden gelerek hareketsiz duruyorum.

Üvey babamın ağzını kapatıyor ve elinin koluma doladığı fiziksel çekimle savaşıyorum.

Gölge ileri geri hareket ederek tüm bedenimin merkezine yerleşiyor ve beni felç ediyor.

"Araceli," diye sesleniyor içimin derinliklerinden bir ses, tonu tanınmaz halde, tehditkâr. "Yelken açmasına yardım et," diye şifreli bir şekilde talimat veriyor, "yelken açmasına yardım et." Aynı cümleyi defalarca tekrarlıyor. Her seferinde ses alçalıp kayboluyor, göz kapaklarım açılıyor ve ben ve Harlan'ın babası dışında bomboş bir sığınakla karşılaşıyorum.

"Bana bak," diye havlıyor, sanki lanet bir köpekmişim gibi parmaklarını bana doğru şaklatıyor. "Kendini utandırıyorsun."

"Hayır." Başımı ona doğru çeviriyorum, içten içe o varlık her neyse bana bilmem gerekenleri söylemek ya da onu öldürmek için geri gelmesini umuyorum - ya da her ikisi de.

"Araceli Rainey," diye kükrüyor ve onun soyadıyla benim soyadımı yan yana duymak boğazımda safranın yükselmesine neden oluyor. "Dedim ki-"

Yutkunuyorum, yüzeye çıkmasını engelliyorum. Üvey babamla olan etkileşimlerimin içimde bu tür bir tepkiye neden olabileceği çok açık. Yine de, birkaç dakika önce bir tür hayaletle karşılaştığımdan oldukça eminim ve hissetmem gereken korku yerine tek hissettiğim daha fazlasını arzulamak. Burası kutsal bir yer olduğu için, buradaki sık suratlı babaya göre hayaller Şeytan'ın işi.

"Seni gayet iyi duyabiliyorum," araya giriyorum ve boğazının derinliklerinde çıkardığı homurtudan bunun aradığı cevap olmadığını anlayabiliyorum. "Yoksa acınası hayatın üzerinde hiçbir kontrolün olmadığı için benim üzerimde hâkimiyet kurma yolun olduğu için mi sana bakmamı istiyorsun? Hepsi onun yüzünden." Tavanı işaret ederken kaşlarım küçümsemeyle kalkıyor ve sonunda onunla yüzleşmek için dönüyorum. Gözlerimiz tıpkı mizaçlarımız gibi çarpışıyor. İki farklı ruh halinde olmamıza rağmen onun öfkesi benimkini yansıtıyor. Nefret ve kızgınlık hâlâ devam ediyor. Sinirli bir el koluma dolanıyor ve beni çekiyor. Beni daha sıkı sıkarken nabızı derimin üzerinde zonkluyor ve korkunç hayatında ilk kez susuyor. Sessizliğin tadını çıkarıyorum ama bu kısa sürüyor. Daha fazla insan mabedin dışına süzülürken, maskesinin kaymasına izin veriyor ve beni üvey baba demek zorunda kaldığım canavarın varlığıyla onurlandırıyor.

Beni bırakmadan, boştaki eli göğsüme gidiyor. Sümüksü parmakları, göğüs dekolteme bakmak için bahane olarak kullandığı kolyeme doğru ilerliyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Tiksintimi saklamaya çalışmıyorum.

Bakışları sonunda kolyeme yerleşiyor. "Bu şeytani şeyi takman konusunda sana ne demiştim?"

İnanılır gibi değil. Burada boynumdaki pentagrama dönüşmüş bir metal parçası için endişeleniyor, ama bir kilisede üvey kızının memelerine gözlerini dikip baktığı gerçeğiyle ilgilenmiyor.

Seni çekilmez ikiyüzlü. Görünüşe göre, Şeytan dolaşıyor.

Sanırım en azından kilisedeyken ellerini sadece kolyemin üzerinde tutma nezaketini gösterdiği için şanslıyım. Bu nezaket ancak Harlan üniversiteden döndükten sonra evde başladı.

Zincirimi o kadar sert çekiyor ki, gergin yumruğunun tutsağı haline gelen zincir derime saplanıyor.

"Bırak. Bırak."

Fokurdayan talebimi görmezden gelerek adım daha yaklaşıyor, şimdi kolyeyi ve zinciri avucunun içine alıyor.

"Bunu nereden buldun?"

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Eğer o reddederse, ben de cevap vermeyi reddederim.

Küçük beyinli kafasında bir ampul yanar, tekerlekleri gerçek zamanlı olarak döner. "Sen..." Sözlerini güçlendirmek için boğazını temizlemeden önce konuşmasını biraz beceriksizce yapıyor. "Oraya gitmedin, değil mi? Ben seni yasakladıktan sonra!" diye bağıyor korkuyla. "Cadı," sesi titriyor, hâlâ yüksek ama içinde korku var.

Frida ve Son Durak'tan bahsettiğini bildiğimden, onu düzeltmek için araya giriyorum. "O bir cadı değil," diye düzeltiyorum onu. "Sizin yaptığınız her şeye inanmıyor olması onu kötü bir insan yapmaz. Aksine, onu senden daha zeki yapar."

Bir eliyle kolumu tutmaya devam ediyor, diğer eliyle de kolyemle oynayarak onu çekip çıkarmaya çalışıyor. Pentagram başparmağının altında sabitlenmişken, nemli avucu yanağıma temas ederken nefret ettiği sembolü kendi avantajına kullanıyor. Tenimdeki acı, pentagramın keskin kenarıyla daha da artıyor.

"Bunu benim kiliseme getirmeye nasıl cüret edersin, hem de bugün." Sesi titriyor, "O ölmeden önceki gün..."

"Neydi o?" Beyni yıkanmış adamın söyleyeceği saçmalıkları duymak için can atarak araya giriyorum.

Yumruğu yukarı doğru kalkarken sıkılıyor; bana vurmak istiyor. Bu sefer kapalı bir yumrukla.

"Devam et," diye meydan okuyorum ona. "Yap hadi." Yerimde duruyorum, ama ısırmıyor. Korkak.

Yumruğunu indirerek omzunun üzerinden bakıyor, kutsal bir yerde olduğumuzu ve sürekli değilmiş gibi davrandığı iblis gibi davranamayacağını hatırlıyor.

"O'nun evine gittiği gün." Cümlesini bitiriyor ve tam da düşündüğüm gibi hayal ürünü.

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse," diye mırıldandım. "Öldürüldü." Kesilerek öldürülmüş ve bir mısır tarlasında alnına kendi kanından bir Petrine haçı çizilmiş halde bulunmuş. Son baktığımda, bu eve hoş geldin partisinden en uzak şeydi, ama üvey babamın gözünde bir dinsizden başka kimim ki? Ben ne bilirim ki?

İç çekerken dudaklarından sahte bir hüznün dökülüyor. Sahte olduğunu biliyorum çünkü artık nadiren de olsa bu konuyu açıyor. Sanki onun yaşamı ve ölümü onun için hiç olmamış gibi. Bunu sadece kendi inançlarıma sahip olduğum için beni cezalandırmak için bir araç olarak kullanıyor.

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, her zamanki öfkeli haline geri dönerken duygu gösterisi kaybolur. "Bu büyücülüğün hiçbiri onu geri getirmeyecek. Tek yaptığınız onun anısını ve kendinizi utandırmak. Açıkçası hepimizi utandırıyorsun."

"Öyle olacağını hiç söylemedim, ama bu onun senin rahatlıkla unuttuğun bir parçasını temsil ediyor. Onu sakinle zehirlemeden önce kim olduğunu."

Başı sallanıyor, sözlerimin acımasız dürüstlüğü karşısında şaşkına dönüyor.

"Seni küçük lanet..." sesi kesiliyor. Ana girişi kutsal alanda durduğumuz yerden ayıran girişin menteşeleri dışarıdan açılıyor. Kendi kendine homurdanıyor, bana gibi saldırmasını engellediği için hayal kırıklığına uğramış. Bir başka menteşe sesi, bu kez mabedin kendisine doğru geliyor. Beni kapıdan koruyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Annen için yaptığım en iyi şey onu gerçekten zehirlemek oldu. Gerçek gerçekte. Babanın kafasını doldurduğu yalanlarla değil. O hastaydı ve baban onu daha da kötüleştirdi. En azından senin kadar kalın kafalı değildi. Benim yolumun en iyi yol olduğunu çok çabuk öğrendi."

Öz babamdan bahsedilince içim burkuluyor.

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan, tamamen siyah giyinmiş iki adam bize yaklaşıyor. Uzun kapüşonlu trençkotları bana daha önceki gölgeli figürün varlığına dair bir déjà vu hissi veriyor. Her ikisinin de ceketinin sağ kolunda bir amblem var ama nasıl giyindiklerini anlayamıyorum.

ayakta. İkisi de sessiz, ikisi de tek kelime etmiyor. Sadece onların varlığı bile üvey babamın çenesinin yayılan gerginlikten dolayı düğümlenmesine yetiyor. İki adama el sallayıp sahte bir gülümseme sunuyor ama ikisi de bu jeste karşılık vermiyor. Olsa olsa, Papaz Rainey'nin varlığından tiksiniş görünüyorlar, tıpkı onun da onlarınkinden tiksiniş görüldüğü gibi.

"Burada işimiz bitmedi," diye mırıldanıyor bana, gözlerini adamlardan ayırmadan. "Katılmam gereken bir iş yemeği olduğunu unutmuşum."

"İş yemeği, ha?" Orada duran adamlara bakıyorum. İkisinden uzun olanı elini ağzına götürmüş, diğerine bir şeyler mırıldanıyor.

"Bana hiç de papaz ya da cemaat mensubu gibi görünmüyorlar," diye meydan okuyorum. "Haklısın," diye cevap veriyor beklenmedik bir güç patlamasıyla.

bu iki yabancının onu gözle görülür bir şekilde kısıp almış olmasıyla çelişiyor.

"Yarınki Kutsal Hasat'ı konuşmak için buradalar. Sen de katılmayacağım."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu cezanın, zaten niyetlendiğim gibi Kâfir Haçı'na gitmemi çok daha kolaylaştırdığını bilmiyordu.

"Yarın bütün günü ve akşamı odanızda geçireceksiniz. Kilit altında," diye ekleyerek neşemi daha da artırdı.

Gerçi bu kısa sürdü ve sırtışı kaybolurken, cebindeki sigara paketine uzanırken yüzünde bir tane parlıyor. Bir tane çıkarıp yakıyor ve nefes verirken yüzümü kaçırma zahmetine girmiyor. Tütün ve mentol notaları taşıyan dumanın her bir zerresiyle sırtımdaki kabukların yeniden acımaya başladığını hissedebiliyorum. "Günah işlediğimde" en sevdiği ceza - sırtımı kül tablası olarak kullanmak. Kaçmak ya da misafirlerinin önünde onu tokatlamak istiyorum ama ikisini de yapmamamın tek nedeni lanet olası kolyemi geri istemem.

"Bana uyar." Nefes alıyorum, dengede kalmaya ve benden acınası bir şekilde istediği tepkiyi ona vermemeye çalışıyorum. Elimi uzatarak boynumu öne doğru uzatıyorum. "Kolye," diye hatırlatıyorum ona.

Beni görmezden gelerek nikotinle sırsıklam olmuş bir duman daha üflüyor. "Evde görüşürüz." Kolyem hâlâ elinde olduğu halde adamlara doğru ilerliyor ve beni de peşinden gitmeye zorluyor.

"Ama-" Başlıyorum, ama o dönüp yüzüme doğru bir duman daha üflüyor. Göz kapaklarım kapanıyor ve çırpınıyor, dumanın onları yakmasını önlemeye çalışıyorum. Zar zor da olsa işe yarıyor.

"Neredeyse unutuyordum," diye alaycı bir şekilde devam ediyor ve sadist bir sırıtışla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, eve döndüğünde banyo yap. Toprakta yuvarlanmış gibi görünüyorsun."

Kolyemi cebine sokuyor ve orada duran, devasa cüsseleriyle itaatkâr çoban köpeklerini andıran adamlara bir şeyler mırıldanıyor. Onlara bakarken tekrar göz kırpyorum çünkü artık siyah kapüşonlu trençkot giymiyorlar. Takım elbise giymişler. "Ellerin çok kirli," diye kıkırdayarak adamlara olan konsantrasyonumu bozuyor.

Ellerime bakıyorum, Frida'nın bana verdiği kitap yüzünden ne kadar kirli olduklarını neredeyse unutmuşum. Ayağa kalkıp ellerimi çantamın askısına doluyorum, kitabı güvende tutmayı her zamankinden daha çok istiyorum ki sikik surat onu da almasın.

"Tamam."

Sigarasından bir nefes daha çekerek başını sallıyor ve iki adam onu takip ederken ana mabedin doğru ilerliyor.

Onlar gidene kadar bekleyip çantamı karıştırıyorum, bir ertelemeye ihtiyacım var ama açtığımda boş olduğunu görüyorum. *Hay sikeyim*. Frida'ya gitmeden önce içtiğim sigara önceden sarılmış son sigaraydı.

Eve dönmek üzereyken üvey babamın benden aldığı her şeyi -bu gece rehin tutmaya karar verdiği kolyem hariç- ofisinde kilitli tuttuğunu hatırlıyorum. Beni yakaladığı ağrı haplar da buna dahildi; bunlar bana bir doktor tarafından reçete edilmişti; Frida'nın bana bir randevu ayarlayabildiği bir doktor çünkü bana verdiği fiziksel acıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı
-Ama tabii ki kilitli.

Ama anahtarı olması gereken birini tanıyorum, o da Harlan.

Bodruma inen kapıya yöneliyorum. Elim pirinç tokmağın etrafında kıvrılıyor ve avucumun içinde kayarken, daha önce yaşadığım o soğukluk yeniden ortaya çıkıyor ve beni olduğum yerde donduruyor. Sesin benimle tekrar konuşmasını bekliyorum ama tek duyabildiğim aşağıdan gelen havayı kesen bir inilti.

Kapı benim hareket ettirebileceğimden daha hızlı bir şekilde açılıyor ve soğukluk beni aşağıya inmeye zorlamak istercesine etrafımı sarıyor.

Dik ve eski merdivenden aşağı inerken merak beni körüklüyor. Attığım her adımda bir dere sesi duyuyorum, ancak hiçbir ses onlara eşlik eden nefesli iniltiler ya da ilahi benzeri uğultularla yarışmıyor.

Zifiri karanlık koridorda yürüdükçe - tek ışık Harlan'a gitmesi söylenen envanter odasından geliyor - ilahiler daha da netleşiyor. Mide bulantısı mideme vuruyor. Ses kadınsı ve ilahi... lanet olası Tanrı'nın duası. İğrenç. Yine de, ilkel ve beklenmedik bir inilti tekrarlanan duayı gölgede bıraktığında mide bulantısı hızla değişiyor.

Açık kapının tam karşısındaki küçük girişe adımımı attığımda midemde bir çarpıntı oluşuyor, aynı şekilde merkezimde de bir çarpıntı. Siyah elbisem ve saçlarım girintili alanla uyum sağlayarak beni kamufle ediyor. Bu eski kiliseleri sevmek lazım, modern görünmeleri için yenilenmiş olanları bile. Keşfetmeye ve yaramazlık yapmaya değer pek çok gizli köşeleri var.

Gizli bakış açımla açık kapı aralığından bakıyorum. Harlan oturmuş, yüzü bana dönük, Tori olduğunu tahmin ettiğim kızla ilgileniyor. Kız küçük masanın üzerine sırtüstü uzanmış, sırtını ve bacaklarını iki yana açmış. Elinde bir İncil var ve bir sayfasını açmış, tekrar tekrar okuyor, üvey kardeşimin ona yaptıklarından ve açıkça zevk aldığı şeylerden kendini arındırmaya çalışıyor.

Şanslı sürtük.

Onu kilisede diliyle birini sikerken görmek bana bir şeyler yapıyor. Harlan'a her baktığımda daha önce hiç olmayan beklenmedik bir şey. Sadece dayanılmaz derecede ıslanmakla kalmıyorum. Ben olmadığım için hayal kırıklığına uğradım. Hatta *kıskandım*. Bu da Harlan'a karşı daha önce hissetmediğim bir şey. Evimizde ona benden daha iyi davranıldığı için kıskanıyorum elbette ama bu tür bir kıskançlık yeni. İçimi kemiriyor ama içimi kemirdikçe başka tarafa bakamıyorum. Hipnotize olmuş halde kalıyorum, dilinin özenli, sert vuruşlarından başka bir yere bakamıyorum. Onu büyük bir tutkuyla tüketiyor... büyük bir öfkeyle.

Çok fazla öfke.

Onu suçlamıyorum. Bir Rainey olarak yaşamak öfke uyandırıcıdır ve kötü alışkanlıklar bunu atlatmanın tek yoludur. Benim için bu uyuşturucuyla kaçış, onun içinse şaşırtıcı bir şekilde yıllardır yemek yememiş gibi am yemek... ya da hiç yememiş gibi.

Her ne kadar burada kalıp küçük İncil'inin ağzında bitmesini izlemek istesem de, bu gece yapmam *gereken* kişisel bakım seansıma yardımcı olacak kadarını gördüm. Zaten yenen benim amım değil, bu yüzden sıkılıyorum.

Saklandığım girintiden çıkıp ona mesaj atmak için telefonuma uzanıyorum, çünkü ne de olsa buraya bana bir iyilik yapması için gelmişim.

Başparmaklarım klavyede geziniyor, orgazmın kreşendosu etrafımda yankılanırken nabzım yükseliyor.

■

Ben: Yemeğini bitirdiğinde iyi bir ağabey ol ve babamın ofisinden bana ilaçlarımı getir.

Bir mesaj daha atarken dudaklarıma bir sırtış çarpıyor.

Beş

TORI, geleceğini duyurur duyurmaz can tuttuğu İncil'i fırlatıp atıyor. Yalan da söylemiyor. Yaklaştığını zaten biliyordum, resmen kasılıyor, ağzımın içinde çırpınıyordu. Ama buna odaklanamıyorum, umurumda da değil. Tek dikkat edebildiğim, kapının diğer tarafından gelen ve Araceli'ye ait olduğunu bildiğim ayak sesleri. Onu görmediğimi sanıyor, tabii ki gördüm. Saklandığını sandığı o karanlık köşe ona ihtiyacı olan kamuflajı sağlayamamıştı. Karanlık ona sandığı gibi bir kalkan sağlamıyor. Onu tamamlıyor, saklamak zorunda kaldığı tüm yönlerini ortaya çıkarıyor ama keşke bunu yapmasaydı, benden yapmasaydı.

İçten içe Araceli'nin orgazmı olmasını dileyerek Tori'nin orgazmını yalıyorum ve tam telefonum çalarken sandalyeyi geri kaydırıyorum.

Ne istiyorsun, Araceli? Onu, benimle küçük bir konuşma yapmaya çalışmadığını ve buraya sadece Tori'yle yatmamı izlemek için gelmediğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Tıpkı ondan mesaj aldığımda bunun bir şey istediği için olduğunu bildiğim gibi.

Araceli: Yemeğini bitirdiğinde iyi bir ağabey ol ve babamın ofisinden bana ilaçlarımı getir.

Biliyordum. Tam ona mesaj atacaktım ki benden önce davrandı.

Araceli: Umarım bir fişkirticidir ve sizi kutsal suyuyla kutsar =P

Parmaklarım ona cevap yazmak için klavyenin üzerinde kayıyor, ama ben farkına bile varmadan Tori ayın sırasında giydiği kıyafeti tamamen giymiş oluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, yanımda durarak.

Saçları telefon ekranının üzerine dökülüyor ve görüşümü engelliyor. Mesajı görmesini istemediğim için kilit ekranına bastım.

"Evet. Her şey ."

"Tamam." Dudağını ısıyor. İlk başta bunu flörtöz bir şey olarak algılıyorum, ama dudağı dışının altında sıkışıp yoğrulmuş halde kaldıkça yüzündeki suçluluk duygusunu görüyorum.

"İyi misin?"

Cevap vermek için dudağını çiğnemeyi bırakıyor. "Evet, ama kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye onu rahatlatıyorum.

Verdiğim cevaptan tatmin olmuş bir şekilde gülümsüyor. "Tamam, sadece emin olmak istedim."

Başımı sallayıp envanter odasına bakıyorum. Babam neden buraya gelmemi söyledi bilmiyorum. Tori'yle burada tanıştığımda her şey düzene girmişti. "Evet," diye sürükleniyorum, odayı garip bir enerji dolduruyor. Zihnim dalıp gidiyor Araceli'ye, beni yaparken gördüğü şey hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Umarım onu kızdırdığım kadar tahrik de etmiştir. "Görünüşe göre burada her şey halledilmiş, ben eve gidiyorum." Araceli'nin haplarını almak için babamın ofisine gizlice girmeye hazır bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum - ve umarım bu sefer yakalanmam. Ceplerimi yoklarken anahtarımın olmadığını fark ediyorum.

Bir şey çınılıyor ve dikkatimi dağıtıyor.

Artık giyinmiş olan Tori, babamın ofisinin anahtarlarıyla yanımdan geçiyor. "Teşekkür ederim," diyerek kızarıyor ve anahtarları taşıyan elini yanağıma koyuyor. "Yarın görüşürüz."

"Bunlar babamın ofisinin anahtarları mı?" Cevabını zaten bildiğim ama neden onda olduğuna şaşırdığım için soruyorum.

Ondan bir kahkaha yükselir. "Evet, aptal. Annem ameliyat olduğundan beri onun yerine sekreterlik yapıyorum. Kendi işimle uğraşmak ve kampüse gidip gelmek zorunda olduğum için sadece yapabildiğim günlerde ya da gecelerde."

"Doğru." Anahtarlar ondayken ofise nasıl gireceğimi düşünürken ona kısa bir yanıt veriyorum. "Kapıyı mı kilitliyorsun yoksa yapacak işin mi var?"

"Yarınki Kutsal Hasat'la birlikte yapılacak çok iş var." Kapı aralığından ilerlemeye başladı. "Bu yüzden bir süre daha burada olacağım."

Harika.

gidiyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Adımlarını durdurup omzunun üzerinden bana bakıyor. Bakışlarım dudaklarına ve ağzının kenarlarını çekiştiren gülümsemesine takılıyor. Bir şeyler söylüyor ama ne söylediğine odaklanamıyorum. Gecenin karanlığında düşen bir iğne gibi, arkamda belli belirsiz ama duyulacak kadar yüksek bir sesle bir şey çarpıyor. Akustik kulak zarımda kalıyor ve bir çınlama oluşmasına neden oluyor. Bu gürültü dayanılmaz. Çaresizlik içinde ellerimi havaya kaldırıp kulaklarımı kapatıyorum ama bu sadece sesi daha da yükseltiyor. Gürültünün nereden geldiğini görmek için etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Tori bana doğru yürüyor, ela bakışlarında olgunlaşmış bir korku var.

"Harlan." Adım boğuk, ama işitme duyuma saldıran kulak delici sekmeyi kesiyor.

Bileğimi çekerek ellerimle kulaklarımın etrafında oluşturduğum mührü kırıyor. Şaşkınlığım ve rahatlamam bir yana, ses kesildi.

"Ben sana yardıma ihtiyacım olmadığını söylüyordum."

"Bunu duymadın mı?" Benimle bu kadar lakayt konuşmasına şaşırarak ağzımdan kaçırdım.

Şaşkınlıkla gözlerini bana dikti. "Umm, sesim biraz yankılandı. Ben, uh..." Sözcükleri karıştırıyor ve ne yaptığımı duymadığı çok açık.

"Cidden o sesi duymadın mı? O kadar..." Şimdi kelimeleri karıştıran benim. "O kadar..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. İstesem bile. Zihnimde yer etmiş birçok temel anıdan biri bana ne kadar berbat durumda olduğumu hatırlatmak için bu fırsatı değerlendiriyor.

Bedenim olduğu yerde kalıyor. Olması gerektiğini bildiğim yerde. Kilisenin bodrumunda Tori'nin yanında ama zihinsel olarak eve döndüm. Şu an olduğumdan yaklaşık on beş yaş daha genç, beş yaşındaki halime geri dönmüş, bir topun içine kıvrılmış, ağlıyorum. Sırtımda babamın kemerinin acısının geçmesi için yalvarıyorum.

"Bu senin kafanda! Sen hiç orada olmadın! bir şey yok." "Hayır.

Bu gerçek. Onu duydum. Onu gördüm. Ben-"

Kırbaç.

"Bunu duyuyor musun? Sen konuşmayı tamamen kesene kadar bu sesi çıkarmaya devam edeceğim. Benim hiçbir çocuğum bu hayallere kapılmayacak. Sen de tıpkı senin gibisin..."

"Harlan." Tori sırtımı okşarken içinde bulunduğum balonu kırıyor ama dokunuşu travmayı daha da yüzeye çıkarıyor ve dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"Özür dilerim, sadece iyi olup olmadığını görmek istedim. Eğer bir şey yapmamı istersen yapabilirim..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ben iyiyim." Yalan söylüyorum. Beş yaşında dersimi aldığımdan beri söylediğim aynı yalan ve gerçeği kabullenemeyen birine gerçeği söylemenin ne anlama geldiğini -utanç, acı- öğrendim. İkisi için de vaktim yok. Depodan çıkarken Tori de peşimden geliyor.

"Babanın ofisinden bir şeye ihtiyacın yok muydu?" "Boş ver," diyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Başımı sallıyorum, orada duyduğumu sandığım her neyse onu silip atıyorum. Kendimi bunun kafamın içinde olduğuna ve yalanın doğru olmasına ihtiyaç duyduğuma ikna ediyorum. Bodrumun koridorundaki karanlık battaniyenin içinden geçip merdivenlerden yukarı doğru ilerlemeye devam ediyorum. Sadece başımı beni ana sığınaktan ayıran kapıya koymak için duruyorum. Elim kapı kolunun üzerinde, çevirmeye gidiyorum ve bunu yaparken kontrol edemediğim bir şekilde yere bakma dürtüsü beni ele geçiriyor. Kapıyı açarken yere bakıyorum ve çamurlu dev ayak sesleri görüş alanımı dolduruyor.

Etraflarında dolaşıyorum ve kulağıma gelen ses dikkatimi tekrar yere yöneltiyor. Bu sefer bir şey görüyorum. Yerde bir pentagram - Araceli'nin pentagramı - yatıyor. Onu almak için eğilip cebime sokuyorum. Kirli bir doku nasırlarıma değişiyor ama ne olduğuna bakacak vaktim yok, Tori birkaç adım arkamda dururken olmaz.

"Nereye gidiyorsun?" Tori sesleniyor.

Dudaklarım aralanıyor ama yerde başka bir şey dikkatimi çekiyor, koyu kahverengi çamur lekeleri zemini kaplıyor. Birkaç dakika önce gördüğüm ayak sesleri şimdi uzun, pürüzlü harflere dönüşmüş. Ne yazdığını çözmeye çalışarak bir adım öne çıkıyorum. Gözlerimi kısarak ilk iki kelimeyi seçebiliyorum, "*hiç kimse*" ama ancak yaklaştığımda geri kalanını görebiliyorum, "*bedavaya giriyor*."

Kimse bedavaya giremez. Bu da ne demek şimdi?

Göz kırpıyorum. Göz kapaklarım açıldığında ve mesajı tekrar okumaya başladığımda, yazı... çamur... hepsi gitmişti.

"Harlan." Tori ismimi soluyor, dudaklarında bir soru. "Neyin var?"

Başımı iki yana sallayıp kapıya yöneliyorum. "Yok bir şey," diye takılıyorum omurgamda şiddetli bir ürperti belirirken.

Buradan çıkmam lazım. Hava almam lazım.

"Yarın görüşürüz." Kapıdan Ekim gecesi havasına doğru fırladım. Yapraklar kot pantolonumu kamçılıyor ve cebimdeki kolyenin ağırlığı belirginleşiyor.

Araceli muhtemelen ona bir büyü yaptı, ya da neye inanıyorsa, ve benimle dalga geçiyor. Öyle olmalı.

Kiliseyi arazideki çiftlik evimizden ayıran mezarlığın yanından geçerken, bir kâbusun yerine başka bir kâbus koyarak bunun gerçek olduğuna kendimi ikna ediyorum. Eğer kolyesini ona geri getirmem umuduyla bilerek benim görmem için bıraktıysa ve kolyeyi kurcaladıysa, bu yaptığı her neyse gerçek olduğu anlamına gelir.

Belki de annesi haklıydı, babamla tartıştıkları o gece, buradan çok da uzak olmayan bir mısır tarlasında bulunmadan önce.

Belki de yarın Cadılar Bayramı olduğu için perde aralanıyor.

Ya da Araceli ile gizlice yapmak istediğim her şey için lanetlendim. Kardeşçe olmayan ve beni babamın her zaman dönüşeceğimden korktuğu günahkâr yapan her şey.

Altı

DUDAKLARIM BİRLEŞİYOR, yakabilmek için taze esrarı yerinde tutuyorum. Toprak kokusu bana doğru geliyor ve onu içmek için duyduğum heves artıyor, çünkü içten içe yeterli olmayacağını bilsem bile vereceğini bildiğim sakinliği arzuluyorum. Haplarımı alana kadar, ki Harlan almış olsa iyi olur, bu yeterli olacaktır.

Çakmaktan küçük, kontrollü bir alev çıkıyor ve gözlerimi ona doğru çekiyor. İçmeye hazır hale gelene kadar derin bir nefes çekerken, görüşüm kesişiyor, sarma kağıdının bükülmüş ucuna odaklanıyor, çatırdıyor ve yanıyor.

Esrar alevsiz bir hamam böceğine dönüşene kadar bir darbe diğerine dönüşüyor. Öne doğru eğilip onu küvetin kenarındaki çöp kovasına atıyorum, ancak bunu yaparken tırnak etlerime yerleşmiş olan lanet olası kir dikkatimi çekiyor. Aynı derecede kararmış bir elimle kiri ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Önümdeki musluğun üzerinde asılı duran lifli bezi alıp ıslatmak için suya daldırıyorum ve kiri temizleyebileceğini umuyorum. Ancak aşındırıcı dokusu, tenime çimento gibi yapışan kirle boy ölçüşemiyor.

Klozeti küvetin içine atıyorum ve ona bakıyorum. Ellerimdeki pisliğin bir parçası bile üzerine bulaşmamıştı. Arkama yaslanıp sırtımı küvete yaslarken, Frida kitabı bana verdiğinde üzerinde bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum. Bir şey olduğunu hatırlamıyorum ama yine de daha önce içtiğim esrarın etkisinden yeni yeni çıkıyordum. Ayılmaya başladığımda ayrıntılar hep bulanıklaşır.

Bu gizemin peşini bırakamayarak küvetin kenarına eğiliyor ve ellerimi kurulamak için havlumu alıyorum. Lanet olası kitabı tekrar görmem gerekiyor ki cildimi rehin tutan şeyin ne olduğunu anlayabileyim.

Dağınıklık. Çantamı kaptığım gibi günlüğüme uzanıyorum. Parmaklarım ararken -Kitapta olmayan her şeyi listeleyen Harlan, banyoya dalarken aniden kapı çerçevesinde belirir.

"Araceli," diye azarlayarak beni korkutuyor. Sesinin doğal derin tizliğine rağmen yine de küçük bir cici çocuk gibi adımı söylemeyi başarıyor.

"Bir şey unutmuşsun." Elini önüme uzattı, babasının aldığı kolyem elimde sallanıyordu.

Elinden kapmak niyetiyle yukarı doğru hamle yaptığımda yere su sıçırıyor ama bakışları planlarımı bozuyor. Gözleri çıplak memelerime yapışmışken dizlerimin üzerinde doğrulmaya devam ediyorum. Bakışlarına *enjekte* edilen vahşi açlık ve *suçluluk* karışımı, uğraşılmayacak kadar lezzetli.

Parmak uçlarım boynumu nazikçe okşuyor, elim göğüs kafesimden aşağı inmeden önce yumuşak çizgileri aşağı yukarı gezdiriyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyor ve neredeyse başarılı da oluyor, ta ki avuç içim bir göğsümün altından kayana, meme ucumun sivri tepesine doğru ilerlemeden önce bir alay hareketi yaparak onu daire içine alana kadar. Ne kadar rahatsız olmaya başladığından kesinlikle zevk alıyorum.

Dikkatini göğüslerimden yüzüme çekmeye çalışırken boğazına derin bir uğultu doluyor. Gözlerimiz buluştuğu anda, az önce bakışlarını dolduran şehvet kayboluyor. Endişe artık belirgin yüz hatlarına zarar veriyor.

Hay sikeyim. Gizlice bana dokunmak isteyen Harlan'a elveda ve ağabey moduna girdiğinde tüm eğlencemi mahveden Harlan'a merhaba. Dikkati artık göğüslerimde olmadığından, babasının yanağımda bıraktığı keşiği görebildiğinin tamamen farkındayım.

"Sana vermesine şaşırdım," diyerek sessizliği bozuyorum ve konuyu saptırmaya çalışıyorum.

Çenem söz konusu kolyeye doğru eğildi. "O derken babamı kastediyorsan... babam yapmadı."

Şaşkınlık alnıma yayılıyor, kırışıyor. Babası onu benden aldı. Hâlâ elindeyken gidişini izledim. Harlan onu başka nasıl alabilirdi ki?

Harlan öne çıkıyor, parmaklarını döndürerek bana dönmemi işaret ediyor. Hâlâ babasından nasıl öğrenemediğini düşünürken kendimi tekrar suya bırakıyorum ve saçlarımı bir elimde toplayıp omzuma dökülmesine izin vererek dönüyorum ve sırtımı ona gösteriyorum.

Harlan kolyemi tekrar takıyor ve teninin sıcaklığıyla karışan serin zincir garip bir şekilde rahatlatıcı bir his yaratıyor.

Parmakları omzumda oyalanıp yavaşça omurgamdan aşağı süzülürken, parmak uçlarından yayılan endişe, babasının tenimde bıraktığı önceki nefret izine eriştiğini anlamamı sağlıyor. Harlan'ın içine çektiği sahne, en hevesli tiryakilerin bile sigarayı derhal bırakmasına yetiyor.

Boğazımda bir nefes düğümleniyor. Anılar asla solmayacak. Derim iyileştiğinde bile. Hiçbir zaman.

"Belki de içindeki günahkârı yakmam gerekiyordur. Kıpırdama, seni sefil küçük..."

Harlan boğazını temizliyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Arkanı dön," diye kuru bir sesle emrediyor -kaba bir ses ama bunu ondan duymak hoşuma gidiyor. Babasının bir pislik gibi davrandığı ve konuştuğu zamanlardan çok farklı. Harlan'dan gelince, bir şekilde cazibesine cazibe katıyor. Sanki başının üzerindeki görünmez hale kayıyor ve birinin -benim gibi- onu çekip çıkarmasını ve sınırlar olmadan var olmasına izin vermesini bekliyor. Özgür olmak için.

"Yüzünü görmeme izin ver. Şimdi, Araceli," diye tersliyor, sadece onun nasıl olmasını istediğime dair fantezime katkıda bulunuyor.

"Tanrım. Taşaklarını soğut." Emrini yerine getirirken ellerimi havaya kaldırdım.

Alkol ve yara bandı almak için ecza dolabına yönelirken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

"Haplar," diye nefes alıyorum, dili Tori'ye gömüldüğünde ondan ne istediğimi hatırlamasını sağlamaya çalışıyorum.

Harlan başını sallıyor ve lavabonun yanındaki küçük tabureyi küvetin yanına çekip oturuyor. "Onları alamadım."

Sessizce çalışıyor, önce yaramı temizliyor sonra kapatıyor. Dudaklarımdan hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş çıkıyor ama bu, Harlan'ın bandaj desteğini atmak için eğildiğinde ağzından sızanla gölgeleniyor. Banyoya girerken beni ürküttüğünde dökülmüş olması gereken çantamın içindekiler şimdi dikkatinin ön saflarında ve Heathen's Cross'un davetiyesi ölümcül bir pençede.

"Bunu nereden buldun?" Başını sallıyor, altın sarısı saçlarının gevşek dalgaları her zamanki gibi gözlerini çerçevelemek yerine örtüyor.

"Beni davet eden kişiden. Şimdi ver onu."

"Gitmiyorsun," diye kestirip atıyor, sanki bana emir verme yetkisi varmış gibi. Kahretsin, başımın üzerinde asılı tutmayı sevdiği sonuç cephaneliğiyle babasının ya da abone olduğu üst kattaki adamın bile herhangi bir yetkisi yok

benim üzerimde. Harlan'dan gelen bu emir anı -beklenmedik ve sıcak olsa da- neden gitmemde belirleyici bir faktör olsun ki?

"Neden olmasın?"

Dikkatini davetiyeden bana çevirdi. "Seni öldürecek." Sesindeki cesur ton beni şaşırtıyor.

"Biliyor musun, bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin. Babanın Cadılar Bayramı'ndan ne kadar nefret ettiğinin farkındayım. Yani, Tanrı aşkına, bu bayrama olan nefreti üzerine bir kilise ve koca bir festival inşa etti," diye hatırlatıyorum ona. "Ama bu beni gitmemeye ikna etmek için yeterli değil. Ben . Hoşuna gitsin ya da gitmesin. Ya burada kalıp babanın uslu çocuğu olursun ya da sonunda cesaretini toplayıp benimle gelirsin. Bu sana kalmış. Her iki durumda da, ben gidiyorum."

Harlan'ın yumruğu sıkılaşıyor ve kâğıdı avucunun içinde eziyor. Elindeki damarlar yüzeye çıkıyor. Her bir kalın, kabarık kan damarı bir hikâye anlatıyor ve onun için konuşarak sınırlarıma dokunduğumu bana bildiriyor. Kim bilir, belki de söylediğim bir şey o görünmez halenin beklediğim gibi düşmesi için gereken şeye sahiptir.

İçindeki kavga her neyse onu bastırarak bana çelişkili bir bakış fırlatıyor. Huzursuzluk hâlâ vücudunda dalgalanıyor ve mavi gözleri öfkesiyle çelişerek bana yalvarıyor.

"Neden nefret ettiğini biliyorsun, Araceli. Ne zaman-"

Parmağımı ona doğru sallayarak sözünü kestim. "Annem öldü, evet, biliyorum, ama belli ki bu beni tokatlamaması için yeterli bir sebep değildi, hem de bugün kilisesinde, öyle değil mi?" Retorik sorumla ona meydan okuyorum ve bakışlarım koluna düşüyor. Kolunu dirseğine kadar sardığı için ön kolundaki kırmızımsı-mor izi fark etmemek imkânsız. "Senin annen de yılın bu zamanlarında ölmemiş miydi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Sert bir yaklaşım olduğu kesin ama babasının ne kadar berbat biri olduğunu daha da iyi anlıyorum.

Çenesi geriliyor, ona cevap veriyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle ve bu onun cildinde bir iz daha bırakmasına engel olmadı. Uyan, Harlan." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Baban kendinden başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamıyor. Kilise, onun aşkı, hepsi lanet bir rol. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar çabuk-"

Tabure karo zeminde kayıyor, sonra Harlan ayağa kalkıp hemen üzerimde yükselirken üzerine çöküyor.

"Demek istediğini anladım," diye kestirip atıyor, şimdi de kollarını açarak demek istediğimin kanıtlarını örtüyor. "Hem oraya neden gitmek istiyorsun ki? Heathen's Cross güvenli değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen bunu nereden biliyorsun ki? Oraya hiç gitmedin ki."

Yasaklayıcı bir ifade, yontulmuş elmacık kemiklerini yakalıyor, yüzünü soluklaştırıyor.

Cilt.

"Sadece bana güven, Araceli. Oraya gitmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

Sesi sert ve derin olsa da hâlâ biraz titriyor.

"Sana söz veriyorum, eğer o lanet davetiyeyi bana vermezsen, Heathen's Cross arazisine ayak basmaktan çok daha kötü bir şey yapacağım."

"Araceli," diye azarlıyor.

"Harlan," azarladım. "Ver şu lanet davetiyeyi bana." Hareket etmiyor. İrkilmedi bile.

Bıkkınlıkla, daha çok oflamaya benzeyen bir iç geçirdim. "Dinle, eğer iyi bir kilise çocuğu olmaya devam etmek ve yarın Hasat'ta İncil'e inananlarla birlikte ezik olmak için Heathen's Cross'un eğlencesini atlamak istiyorsan, keyfine bak. Ama bir kez olsun biraz yaşamak seni öldürmez. Benimle biraz eğlen."

"Bana öyle demeyi kes." Adem elması boğazının kalın sütununda gözle görülür bir şekilde sallanıyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum. "İyi bir kilise çocuğu mu?" Dudaklarım abartılı bir şekilde büzülüyor. "Sen de öyle değil misin? İyi, Tanrı'dan korkan, içindeki şeytanları inkâr etmek için her şeyi yapmaya hazır, bastırılmış, lanet olası bir kilise çocuğu?" Onunla alay ediyorum.

Telaşla davetiyeyi elinde buruşturup çöpe atmak üzereyken dizlerimin üzerine sıçıyorum. Bu kez onu durdurmaya çalışırken küvetin kaygan seramik tabanında neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Devam et, at onu. Ben sadece çöpten çıkaracağım."

"Her neyse," diye homurdanarak bir adım geri atıyor; neredeyse çantama takılıyor. Kahretsin. Frida'nın bana verdiği kitap çantadan sarkıyor. Ben ona bakıyorum ve şimdi Harlan da bakıyor. Sesine merak karışıyor, "Bu ne?" Günlüğümü almak için eğildi.

"Ver bana!" Bağıriyorum. Frida'nın uyarısı zihnimde çınlıyor. *"Bunu kendine saklaman çok önemli. Hikâyen sadece ve sadece sana ait. Eğer birisi senin yoluna erişirse, bunun sonuçları olacaktır."*

Harlan dinlemiyor. Uzanıp elindeki kitabı kavramaya çalışıyorum ama bir adım daha geri çekilip aramızdaki mesafeyi açıyor, daha önce dikkatini çeken memelerimin köpüklü görüntüsünden çok kitapla meşgul.

"Bu harika," diye geveliyor. Sesi ikna edici değil, aksine daha tereddütlü geliyor.

"Memelerim mi, kitap mı?" Günlüğümü ondan geri alabilmem için dikkatini yeterince dağıtacağını umarak kaba bir mizahla konuyu saptırıyorum.

Bir an için başını kaldırıyor ve bakışları bir kez daha göğüslerime takılıyor. Bakışları mahcup bir şekilde benimkileri tutarken yontulmuş yanaklarını kırmızıya boyuyor.

Devam et, kilise çocuğu, göğüslerimin ne kadar güzel olduğunu söyle. Dilimle dudaklarıma uzun bir vuruş yaparak sessizce ona meydan okuyorum.

Yemi yutmuyor. Bunun yerine boğazını temizliyor ve dikkatini tekrar kitaba yöneltiyor.

Dehşete düşmüş bir sessizlik içinde resmi inceler ve az önce yanaklarında beliren gözle görülür utanç ifadesi kaybolur, yerine korkunç bir beyazlık belirir.

"Neden-" kekeliyor, sesi neredeyse kaçıyor. "Neden -" diye tekrarladıktan sonra kitabı kapatıp bana doğru fırlatıyor. Hızlı reflekslerim için şükrederek yakalıyorum; yoksa küvetteki su yüzünden mahvolacaktı.

"Neden böyle bir şeyi saklamak istiyorsun ki?" Sorusu hem suçlayıcı hem de tiksinti dolu. "Korkunç bir şey."

Deri ciltli kitabı göğsüme bastırıyorum. "Lanet olsun, Harlan, sakın ol. Bu sadece bir resim. Hem de çok güzel bir resim." Huzurlu sahneyi anımsıyorum, kadının ne kadar huzurlu görüldüğünü kıskanıyorum, onu sabırla bekleyen adamla birlikte unutuluşa yelken açıyor. "Ayrıca-" sesim kayıyor, elini kaldırdığında incelediği resmi ona göstermek için kitabı açmak üzereydim. İri, damarlı avucu kitabın kenarına dolanıyor ve kitabı açmamı engelliyor.

"Hayır! Lütfen," diye yalvarıyor bana. "Yeterince gördüm," diye ekliyor, ses tonunu ayarlıyor, yumuşatıyor. "Celi, ciddiym. Eğer Kutsal Hasat yarın olmak istediğin yer değilse, o zaman lütfen burada kal."

"Öyleyim."

Kafası karışmış bir halde, hâlâ elinde duran buruşturulmuş davetiyeye bakar.

"O zaman bu neden sende?"

"Yarın odamdan çıkmam yasak. Bu yüzden benim için yapacağın şey, Kutsal Hasat'tan gizlice kaçmak, bir bahane uydurmak, iş ya da her neyse, umurumda değil ve beni dışarı çıkaracaksın."

Başını sallıyor ama ben devam ediyorum. "Hasat bitmeden döneceğim."

"Hayır, yapmıyorum. Evde kalmalısın. Lütfen."

"Benimle gelersen kendini daha iyi hissedecek misin? Böylece büyük, güçlü ağabeyim benimle ilgilenabilir mi?" Surat astım.

Sessizliği, benimle gelmek istediğine dair ihtiyacım olan tek onay. Beni korumak için ya da belki de akşam için boşmuş gibi davranmak için. Her iki durumda da, espri yapmamasını ya da kavga etmemesini yarın akşamki planlarımızı sağlamlaştırmak için bir cephane olarak alıyorum.

Ben küvetten tamamen çıkarken su sıcıyor, sabun ve köpükler kıvrımlarımdan düşüyor ve o geri geri gitmeye başlıyor.

"Korkuyorsun, Harlan." İstemediğim boğucu bir ses tonuyla konuşuyorum ama ses tonumu değiştirmeye zahmet etmiyorum.

Yavaş, geri geri yürümeye devam ederken bakışları açıkta kalan seksime takılıyor ve ben de onun dikkatini kendi avantajıma kullanıyorum. Kalçalarımı ayırarak bir dizimi büküyorum ve ayağımı kaygan porselen banyonun kenarına yerleştiriyorum. Orada tutarak parmaklarımı amıma daldırıyorum, yavaşça yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Onları uyarılma ve banyo suyu karışımıyla kaplayarak, klitorisimin üzerinde daire çiziyorum ve kilisenin bodrumunda o kızı yemesini izlediğimden beri yalvardığı ilgiyi ona veriyorum.

Parmaklarımı sinir demetinde döndürerek kendime dokunuyorum. "Ona itaat *etmezsem sana* yapacaklarından mı korkuyorsun? Yoksa ona itaatsizlik etmek istediğinden mi korkuyorsun... benimle?"

"Hayır," diye homurdanıyor, başını çevirerek.

"Yalan söyleme, kilise çocuğu. Bu günahdır." Nefes nefese ona hatırlatıyorum. "Bana öyle deme," diye homurdanıyor.

Dudaklarımı daha geniş açıyorum, klitorisimi sıkıştırıyorum, iki parmağımla istediğim baskıyı uyguluyorum, dokunuşumla boğuyorum. Konuşmaya devam edemeden bir inilti kaçıyor benden.

Adımları duvar tarafından durduruluyor ve başını benden çeviriyor, sanki bu bir işkenceymiş gibi davranıyor, sanki beni bu şekilde görmeyi milyonlarca kez hayal etmemiş gibi.

"Kafanın içinde dua etmeyi bırak ve bana bak. Senin için kendime dokunduğumda ne kadar güzel olduğuma bak," diye talep ediyorum ve beni şaşırtarak dinliyor. Hayır.

sadece bu, kendini yere indirmeye başlar.

Kendimi kenara çekerek, bükülmüş dizimi uzatıyorum ve küvetten çıkıyorum. Ona doğru ilerleyerek ıslak bedenimi kucağına bırakıyorum ve onu yere yatırıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü eğer yapmazsam, ilk hamleyi senin yapmanı beklerken ölebilirim." Kitabı yanımdaki yere bırakıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Eğilerek göğüslerimi gömleğine bastırıyorum. "Ve benden bu kadar korkuyor olman bence çok seksi."

"Hayır, değilim," diye fısıldıyor.

"Ssh." Dudaklarımı kulağına doğru indirirken yavaşça kalçalarımı kucağına bastırıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Sen istemediğin sürece. Belki sen ve ben babanın bize verdiği acıdan daha farklı bir acı yaşayabiliriz. Belki birbirimizi iyi hissettirirken birbirimizin canını yakabiliriz."

Ağzını sıkı tutuyor.

Zorlu bir kalabalık.

Taktik değiştirerek dudaklarımı kulağından ağzına götürüyorum. Eğlenceyi artırmaya karar vererek elimi kalın boğazına götürüyorum. Bileğimi döndürmeden önce adem elmasının çıkıntısını kavıyorum ve küçük avucumu boynunun etrafına gidebildiği kadar sarıyorum.

Dudaklarım onunkileri sıyrıyor. Nefeslerimiz birbiriyle yarışıyor. "Söyle bana kardeşim, bu sefer benimmiş gibi davranarak kimin amını yalamak zorunda kaldın?" Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve orada tutuyorum, çarpan kalp atışlarının ve bastırmak için çok uğraştığı titremesinin tadını çıkarıyorum. Öpücüğümüzün mührünü kırarak dilimi onun aşk tanrısı yayına doğru kaydırıyorum ve bunu yaparken mırıldanıyorum. "Kuralları çiğnemek istediğin için kendini cezalandırmayı bırak." Alt dudağını ısırp çekiştiriyorum.

İnliyor, dudakları benimkini öpmek için büzülüyor, ama parmaklarımın kalçalarımın tepesine düştüğünü görebileceği geri çekiliyorum. Harlan şaşkın bir sessizlik içinde elimi amımın derinliklerine sokuşumu izliyor. Islak parmağımı ağzına götürdüğümde dudaklarından ince bir nefes kaçıyor.

"Benimle günah işle," diye mırıldanıyorum, uyarılmışlığımı dudaklarına bulaştırıyorum. İsteddiği gibi ürkmüyor ya da karşı koymuyor. *Yapması gerektiği gibi.* "Yanmaya degecek bir şey yapacağım. Bunun için yalvarmanı sağlayacağım." Elimini tutup şakacı bir şekilde yanağına vuruyorum. "Bunu istiyorsun, değil mi? Bunu hissedebiliyorum." Gözlerim onun horozuna kayıyor, benim straddling duruşum altında kalınlaşıyor.

Önce kitaba, sonra da bana bakarak sorumu geçiştirirken yanaklarına utanç lekeleri bulaşılıyor. Elleri benimkilerin üzerine düşüyor.

Islak kalçalarımı sıkarak beni kaldırıyor ve yere yatırıyor. Kapıya doğru ilerliyor, askıdan havluyu alıyor ve üzerime sarıyor. Tekrar bana bakarak, aynı elini arka cebine götürmeden önce elini yavaşça yanağıma sürüyor ve orada duruyor.

Eline bakıyorum. Babasının beni ceza olarak odama kilitlemek için kullandığı anahtarın yıllar önce yaptığı kopyası.

Havlumu çekiştiriyor, geçici düğümü çözmeden anahtarı sokabilecek kadar sabitliyor.

"Bu bir evet mi?" Diye soruyorum ama o çoktan kapıya yönelmiş. "İyi geceler, Araceli." Sırtını bana dönmüş bir şekilde geri çeviriyor. "İyi geceler kilise çocuğu," diye takılıyor. Her neyse, bu bir hayır değil. Onu ikna edeceğim. İkna biliyorum.

Eşyalarımı topluyorum ve odama dönmeden önce küvette kalan suyu boşaltıyorum. Harlan'ın kapısı koridorun aşağısından çarpıyor. Koridorun duvarlarında asılı olan resim çerçeveleri ve haçlar takırdıyor ve tepki olarak sallanıyor. Onunkinin karşısındaki odama doğru yürüyorum ve üzerimde havlumdan başka bir şey yok, kapının eşiğinden geçerken tenim hemen çakıl taşlarıyla kaplanıyor.

Yatağımın yanındaki pencereye bakıyorum ve açık olduğunu görüyorum. Bu evin pencerelerini hiç açmam. Evin inşa edildiği zamandan kalma orijinal pencereler. Önceki sahipleri birkaç kez boyadıkları için açıp kapatmak neredeyse imkânsız hale gelmiş, bu yüzden hiç uğraşmıyorum.

Neden açık olduğu konusunda kafam karışık ama umursamayacak kadar yorgun bir halde çantamı ve günlüğümü yatağın üzerine bırakıp pencereyi kapatmaya gidiyorum. Her zaman olduğu gibi, bana zor anlar yaşıyor. Komodinin üzerinde duran küçük lambanın aydınlattığı camdan yansımam bana bakıyor. Aşağı doğru bastırmaya başladığımda silüetim daha uzun, daha karanlık bir şeye dönüşüyor. Ben pencereyi kapatana kadar genişliyor ve kayboluyor.

Üzerime sardığım havluyu yere atıyorum ve çıplak bedenimi yatağa götürüyorum, battaniyelerin sıcak kozasına kurban gitmeye hazırım. Yorganın altına girdiğimde kitabın Feribot Adamı resmine kadar açık olduğunu fark ediyorum. Yanındaki boş sayfa artık boş değil. Sayfanın üst kısmında, kan kokan koyu kırmızı bir daire gözlerimin önünde parlıyor. Kendimi kontrol edemeyerek, ona dokunmak için çekildiğimi hissediyorum. Parmak ucumu içine daldırıyorum, iki daire daha oluşturmak için etrafında döndürüyorum. Hala yapışkan ve aklıma gelen ilk şeyi yazmak için kullanabileceğim kadar bol.

Bir başlık.

Katlandığımız Dehşetler.

Sırada benim adım var, ancak adımın ilk harfinden sonra elim kontrolü ele alıyor. Bir harften diğerine geçerken, boş sayfa artık boş kalmayana kadar beden dışı bir deneyimmiş gibi sayfayı izliyorum. İsmi yüksek sesle okuyorum.

"A.H. Charon."

Bunun kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ama görünüşe göre yazmam gereken hikâye benim değil, onların hikâyesi.

Yedi

"BAKIN," diye cıvıldıyor Araceli, önümüzde açılan Cadılar Bayramı mağazasının yanıp sönen tabelasını göstererek. İsteksizce bakıyorum. Beni buraya gelmeye ve bu gece dışarı çıkmaya ikna ettiğine inanamıyorum. Gözlerimi dikmiş bakarken retinalarımda canlı kırmızı ve yanık turuncunun değişen tonları yanıyor, içimden bu gecenin nasıl ters gidebileceğini ve muhtemelen gideceğini düşünüyorum. Ne zaman içgüdülerimi görmezden gelip Araceli'nin oyunlarından birine uysam, sonu hiç iyi bitmedi. Bu gece, babama yalan söylemek bir yana, onunla aramda zaten ince bir buz üzerindeyken, ona sinemada fazladan bir vardiya aldığımı söyledim. Kiminle olduğumu ve nerede öğrenirse neler olacağını tahmin edebiliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bir parçam - hayatım boyunca kendimi özgürlüğümünden mahrum bırakan parçam - hiç umursamıyor... hem de hiç.

Yumruğumun yanımda sıkıldığını hissediyorum, ama elimi nazikçe çekince Araceli parmaklarını benimkilere doluyor ve otoparkın geri kalanına doğru ilerliyor. Attığımız her adımda Araceli'deki değişimi hissedebiliyorum. Her zamanki meydan okuyan, huysuz isyankâr hali, otomatik kapıdan adımımızı attığımız anda bir şekilde, göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor.

Dükkâna iki adım attığımda ayaklarım olduğu yerde donuyor ve elim Araceli'ninkine kilitlenerek onun sendelemesine neden oluyor.

"Ciddi olamazsın?" Gözlerini devirmeden önce kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Aman Tanrım, ciddi misin?" Kıkırdıyor. "Korkuyor musun?"

"Hayır." Ona ters ters baktım.

"bir yerde kendini rahat hissetmelisin... Son Durak'tan bir farkı yok, şapşal," diyor alaycı bir tavırla ve bizi elimden tutup ilk koridora doğru sürüklüyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye savunmaya geçiyorum. Bu doğru. Bilmiyorum. Son Durak'ın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

Araceli daha fazla detay vermiyor. Sadece bu kadarla bırakıyor ve grotesk gösterilere doğru ilerliyor. Bazıları korkutucu, bazıları kanlı ve hepsi kesinlikle benim tarzım değil, ancak sevimsiz ürkütücü sergiler arasında ne kadar mutlu olduğunu fark etmeden edemiyorum. Sanki evindeymiş gibi.

Şimdi mağazanın arka tarafında elimi bırakıyor, bana doğru dönüyor, arkasında tavandan tabana maskelerden oluşan bir duvar var.

"Pekala," diyor, sanki kaçırma ihtimalim varmış gibi iki eliyle maskeleri işaret ediyor, "utanma, seç birini." Ses tonundaki alınganlık bir meydan okuma ve yüzündeki sırıtma da öyle. Birini seçmeyeceğimi ya da bu geceye katılmayacağımı düşünüyor. Bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyorum ama bu gecenin babama bir 'siktir git' gecesi olduğu konusunda anlaşmıştık. Doğduğumdan beri kafama kazınmış bir bayramı kutlamak günahsa ve nereye gitse sorun çıkaran üvey kız kardeşimle konfor alanımdan çıkmak bunu yapmamın tek yoluysa, öyle olsun.

Dudağımı ısııyorum, onun yanından geçip ezici manzaraya bakıyorum. "Sakin ol, kilise çocuğu," diye mırıldanıyor. "Bizi burada kimse görmeyecek." Bir adım daha yaklaşıyor, nabzım damarlarımda sekiyor. "Yani, bilirsin işte, onun dışında kimse." Alaycı bir şekilde boynunu yukarı kaldırıyor, inanmaya şartlandığım tanrının göreceğini ima ediyor. Acıması bir şekilde yukarı bakıyorum ama tek gördüğüm tavan.

Bana bilmiş bilmiş bakan Araceli bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Sanki omzumda tutmaya zorlandığım meleğin diğer taraftaki şeytana ortaya çıkıp oynaması için yalvardığını hissedebiliyor. Ellerini belime doladığı ve bir şekilde beni giymeye ikna ettiği, her iki kalçamı da saran deri kayışın koyuyor ve çekiştirerek beni kendisine yaklaştırıyor. " gece sadece sen ve ben varız. Bizi durduracak kimse yok..." bir kez daha maske duvarını işaret etmek için duraklıyor, "... bizi tanıyacak kimse yok." Beni bırakıyor ve ezici ekranın bir bölümünün önünde duruyor.

"Cadılar Bayramı'nın güzelliği de bu, gardınızı indirebileceğiniz ve yılın diğer gecelerinde olmaktan korktuğunuz bir şey olma fantezisinde kendinizi kaybedebileceğiniz bir geceniz var."

, *beni* .

"Korkmuyorum," diye sözünü kesiyorum, gergin bir çeneyle.

"Eğer öyleyseniz sorun değil. Bu da Cadılar Bayramı'nın büyüsünün bir parçası." Sesi kesiliyor, düşüncesini tamamlamamı bekliyor.

"Dur tahmin edeyim, Cadılar Bayramı da korkularınla yüzleşmekle mi ilgili?"

Ben de bunun sadece bayat kostümlerle şeker ya da şaka yapmaktan ibaret olduğunu düşünüyordum.

"Kesinlikle!" Alkışlıyor. "En büyük korkularınızı kontrollü bir ortamda deneyimlemeniz dışında. Bu şekilde, sadece onları yenmekle kalmaz, aynı zamanda onlardan gerçekten zevk almanın bir yolunu da bulursunuz."

Eğlenmek mi? Birinin korkuları mı? Bana saçmalık gibi geldi.

"Tanrım, Araceli," diye mırıldanıyorum, maske duvarına bakarken hâlâ söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Arkama geçip parmak uçlarında yükseliyor. Üzerime çıkmaya çalışıyor ama yapamıyor, boyu çok kısa. Bu onu istediğini elde etmekten ya da yapmaktan alıkoyan ya da sınırlayan bir şey değil. Sanki ben onu durduracakmışım gibi.

"Uhhh, ah," dilini tıkırdatıyor, elini uzatıyor ve elime bıraktığı bir maskeyi alıyor. "Bu gece Tanrı'dan bahsetmek yok. Sadece sen, ben ve bize yapışan şeytan."

"Pekâlâ," diyerek onu kovuyorum ve benim için seçtiği maskeyi reddediyorum. "Birdenbire korku meraklısı mı oldun?"

İkimiz de reddettiğim yeşil maskeye bakıyoruz.

"Shrek'e benziyor."

Eğilip kauçuk yeşil boynu işaret ederken ağzından tiksintili bir alay çıkıyor. "Shrek, Harlan? Gerçekten mi? Shrek'in hangi boktan versiyonunu izliyordun? Çünkü son baktığımda Shrek'in Solungaç Adam gibi solungaçları yoktu."

Kaşlarım çatıldı.

"Jes-" diye başlıyor, hemen durup kendini düzeltiyor. "Hayır. Yok öyle bir şey," diye hatırlatıyor kendine. "Gill-man..." gözleri açılıyor, işaretini anlamamı bekliyor. "Kahretsin, Harlan, Kara Göl'den Gelen Yaratık," diyor cevaplamamı beklediği bir soru gibi.

"," diye omuz silkiyorum ve diğer seçeneklerimin neler olduğunu görmek için harekete geçiyorum. "Tabii ki hayır, Veggie Tales'te bunu unutmuş olmalılar."

Boğazımda sinirli bir nefes düğümleniyor. Bu saçmalıktan çok yoruldum. İşte yine onun istediği bir şeyi yapıyorum. Aylar önce yaptığım gibi başımı belaya sokma riskini alıyorum, hepsi onun ve asi, kibirli benliğinin yüzünden. Egosunu bir saniye bile bir kenara bırakıp bana lanet papaz yardımcısıymışım gibi davranamaz.

Öfkeyle kapüşonlu bir maske kaptım, siyah ağdan yapılmıştı, nefes almak için sadece küçük bir deliği vardı ve uzun siyah bir başlığı vardı. "Bu nasıl?" Ona soruyorum.

Elini ağzına götürerek esneme numarası yapıyor. "Sıkıcı."

"Bunun nesi sıkıcı? Bu Azrail."

Eli ağzından çekiliyor, kara gözlerinde eğlenen bir parıltı parlıyor. ", sanırım umudunu kaybetmemişsin kardeşim. En azından Azrail'in kim olduğunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Peki, bunu seçmenin yanlış?"

Önce bana sonra da elimdeki maskeye bakıyor. "Bilmiyorum, sadece biraz klişe."

"Bu gecenin korkularımızla yüzleşeceğimiz bir gece olduğunu söylediğini sanıyordum." Hatırlatırım

On

u. "Ben yaptım. Neden? Ölümünden mi korkuyorsun?"

Maskeyi tekrar ekran kancasına taktım ve ona cevap vermemeyi tercih ettim. Soru. Gerçek şu ki, ölüm benim en büyük korkum, çünkü vaaz versin ya da vermesin, babamın ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamıyorum. Eğer bizi beklediğini iddia ettiği şey gerçek değilse, bu annemin, Araceli'nin annesinin ve artık burada olmayan herkesin

-Bir yapının içinde. Asla tam olarak anlayamayacağımız bir alemde, ya da her neyse, ve bu beni korkutuyor.

Sorusunu daha da saptırarak yanından geçip bir maske bulmaya çalışıyorum ki bu konuyu kapatıp geceye devam edebilelim. Maske duvarının öbür tarafından bir şey dikkatimi çektiğinde Araceli hâlâ her neyse ondan bahsediyordu. İlk başta bunun cam kırılması olduğunu düşündüm ama bu daha donuk ve ses cam kırılmasından daha uzun sürüyor. Panik damarlarımda dolaşüyor, ilk içgüdüm bizi gözetleyen biri olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakmak, ama bu sadece benim endişem. Hayatım boyunca fazlasıyla aşına olduğum bir duygu ama babam bunun gerçek inanç eksikliğimin bir yan etkisi olduğunda ısrar ediyor. Etrafıma bakmaya devam ediyorum, ancak son dakika alışverişleriyle meşgul olan alışverişçilerden başka bir şey gözüme çarpmıyor. Yine de ses devam ediyor ve beni nereden geldiğini görmek için yürümeye devam etmeye çağırıyor. Duvarların birleşmesiyle köşeye sıkışmış vitrinin sonunda durana kadar ilerliyorum. Orada hiçbir şey yok. Kaybediyorum. Arkamı dönmek üzereyken tekrar duyuyorum, sanki tam altımdan geliyormuş gibi. Aşağı bakıyorum ve yine... hiçbir şey... yok... orada.

Lanet olsun. Bu tekrar olamaz. Lütfen, yine olmasın.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Bunu yaparken, bir maske gözüme çarpıyor ve görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir deja vu dalgası uyandırıyor.

zorla açarak önümdeki ekrana bakıyorum. Üst üste dizilmiş iki maske bana bakıyor. Etrafındaki raf mandallarının hepsi boş, sadece çürüyen iskelet maskesinin ürkütücülüğünü artırıyor, sadece onu almamı bekliyor.

İğrenç ve almayı düşüneneğim bir şey değil. Buraya tek başıma göz atmak için gelmedim. Cadılar Bayramı hiçbir zaman bana göre olmadı. Buna hiç izin verilmedi. Babam, lanetli ruhlar için lanetli bir gün olduğunu söyleyerek yasakladı ve bu yüzden kostüm, maske ya da benzeri şeyleri hiç düşünmedim. Ta ki şimdiye kadar. Araceli sağ olsun, şimdi o iğrenç maskeyi almak için kendimi çekilmiş, hatta buna mecbur hissediyorum, istediğim için değil, mecbur olduğum için.

Bilinçaltımda bir sürü düşünce dolaşıyor ve hepsi de önümdeki maskeye olan çekimimi görmezden gelmem için bana yalvarıyor. Her birini görmezden gelip elimi ona doğru kaldırıyorum. Nasırlı avucumu yavaşça öne doğru sürüyorum ve elim maskeye yaklaştıkça aşinalık hissi artıyor, parmaklarım kaba sıvaya değene kadar bir kreşendoya ulaşıyor. Çimentoya benzeyen doku bana evimizle kilise arasındaki mezarlıkta bulunan mezar taşlarını hatırlatıyor, kaba ve davetkâr değıller.

Maskeyi vitrinden çıkardığımda erimiş, elle tutulur bir sıcaklık tenime yayılıyor. O kadar sıcak ki, maskeyi yere fırlatmak için elimi sallıyorum, ama avucuma yapışmış gibi amansızca kavıyor. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışsam da yerinden kımıldamıyor. Sanki beni bırakmak istemiyor.

Zoraki bir transa geçerek, elimdeki grotesk maskenin her ayrıntısını incelemeye devam ediyorum ve birden neden bu kadar tanıdık geldiğini fark ediyorum. Buna benzer bir şey görmüştüm. Daha dün gece... Araceli'nin ürkütücü defterinde. Elim yüz hatlarında gezdirirken damarlarıma bir cehennem yerleşiyor. Çürümeyi anımsatan en gerçekçi boyalı çizgilere sahip, burnun altında çürük izleri var ve açıkta kalan sivri, eşit derecede çürümüş dişlerin her yerinde. İki göz deliğı siyah, dipsiz çukurlar halinde. Resimde tasvir edilen Azrail'in taktığı maskenin neredeyse mükemmel bir kopyası. Söylediğı resim huzurlu görünüyordu, ama bana bakan şey huzurlu olmaktan çok uzak. Kaotik. Uğursuz. Günahkâr. Ondan nefret ediyorum ve aynı anda onu istiyorum.

Onu yere bırakmaya gidiyorum ama diğer elim bir şekilde onun arkasındaki diğer maskeye uzanmak gibi büyük bir fikre kapılıyor. Bu en az ilki kadar grotesk. Yine de, ikinci maskenin bu maskeyle aynı olduğunu gördüğümde içimi garip bir rahatlama duygusu kaplıyor.

Bir tane de Araceli ve benim birlikte giymemiz için, böylece eşleşebiliriz.

Elimdeki maskeleri ona göstermek için kaldırıyorum. "Peki ya bunlar?"

"Ooh, bir bakayım," diye parıldıyor ve atlıyor. Okuyamadığım monoton bir sesle "Berbatlar," diyor ve içimde beklenmedik bir hayal kırıklığı patlak veriyor. "Mükemmeller!" diye bağırıyor. "Bunları burada hiç görmediğime inanamıyorum." Sanki bana bir sır verecekmiş gibi elini ağzına götürüp siper ederek yaklaşıyor: "Burayı seviyorum ama bir süre sonra her yıl aynı maskeleri ve dekoru görmek çok çabuk eskiyor. Bunlar her şey" diye övünüyor, hâlâ maskeleri inceliyor.

"Şanslıyız." Omuz silkiyorum.

"Öyle diyebilirim. Adının ne olduğunu merak ediyorum." Bana hevesle bakıyor ve etiketi kontrol etmem için beni zorluyor.

"Feribotçu mu?" Soruyorum.

"Hmm, tanıyamadım." "Ben de," diye omuz silkiyorum.

Maske duvarının yanından geçip perukların bulunduğu küçük bir başlığa doğru yürürken ikisini de elimden aldı. Bir tarafı doğal siyah saçına, diğer tarafı da benim sarı saçımın daha parlak bir versiyonuna uyan ayrık boyalı bir peruk seçip aynada kendine bakarak deniyor.

"Bak, hermano, sen ve ben. Aziz," diye sarışın tarafı işaret ediyor, "ve günahkâr," diye oniks tarafı işaret ediyor.

Aziz olmak istemiyorum. Günahkar olmak istiyorum. Senin .

Araceli'nin dün gece banyoda bacağıma sürtündüğü görüntüler kan hücumuna neden oluyor ve sikim canlanıyor. Boğazımı temizliyorum, bedenimi ve zihnimi bir kez daha bu istemsiz fanteziden kurtarmaya çalışıyorum.

"Her neyse," diyerek üzerimdeki etkisini küçümsüyorum, avucumu açıyorum, "ver de ödeyeyim."

Maskeleri alır ve göğsünde sıkıca tutar. "Bana şövalyelik taslama. Seni bu gece benimle çıkmaya ikna etmem lanet olası bir mucize, bu benim suçum."

"Araceli," diye ısrar ediyorum, maskeleri ondan almaya çalışıyorum ama o sadece daha sıkı tutuyor.

Bana doğru bir adım attı. "Harlan," diye alay ediyor, başını sallıyor. Yenilgiyi kabul ederek kolumu bırakıyorum. "Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diyor sırtarak ve kasalara doğru yürüyor.

Ödeme yapmasını beklerken saati kontrol etmek için telefonumun kilit ekranını aydınlatıyorum. Kutsal Hasat'ın bitmesine sadece üç saatimiz var, bu yüzden babam ikimizi de çıldırtmadan önce eve dönmek için ayrılmak zorunda kalmadan önce uğrak yerinde iki saatimiz var.

Telefonumu cebime geri atmak üzereyken iki kez titredi. İki uzun farklı vızıltı, ama mesaj yok. Mesajlarıma göz atıyorum ama yeni bir şey yok. Konuşma günlüğünden çıkarken, Tori'nin adının yanında üç nokta beliriyor.

Sikeyim.

■

Hasat nasıl?

■

Ben: Bilmiyorum.

■

Nasıl olur?

Panikledim, yalan söyledim.

■

Ben: İşten fazladan bir vardiya aldım.

Tereddütle yazmasını bekleyerek ekrana bakıyorum, ama sürpriz bir şekilde, tıpkı babamın yaptığı gibi satın alıyor.

■

Berbat ama para işte. Aynen. Hasadı kaçıracığım için üzgünüm ama görev çağırıyor.

■

Evet.

Tam Araceli'nin parfümünün kokusunu alırken telefonumu kapatıyorum. *Bu lanet koku beni tek başıma dizlerimin üstüne çöktürebilir.* "Her şey hazır mı?" Araceli döndüğünde soruyorum.

Elinde kısa bir makbuz tutuyor. "Bu gerçekten bizim şanslı gecemiz." Kendi maskesinin etiketini kopararak bana maskemi uzatıyor.

Yanımdan geçip gidiyor, ben de arkasından otoparka, arabama doğru gidiyoruz.

"Nedenmiş o?"

Maskeyi yüzüne gererek peruğu takıyor, renklerin karışımından oluşan peruk omuzlarına dökülüyor.

Kaşlarımı çatarak devam etmesini bekliyorum.

"Görünüşe göre aldığımız maskeler envanterde güncellenmemiştii ve kız bir fiyat oluşturmak istemedi, bu yüzden onları bana verdi. Sadece peruk için para ödemek zorunda kaldım. Bu şimdiye kadar oradan aldığım en ucuz fiyattı."

"Onları sana bedavaya mı verdi?" Anahtarlığın kilit açma düğmesine basarak sordum.

"Serbest." O arabaya bindi, ben de sürücü tarafında onu takip ettim. "Ve bize bunları bile verdi."

Midem bulanıyor. Bana kilise çocuğu demeyi seviyor ya da demiyor. Uyuşturucuyu gördüğümde tanırım. Üzerinde balkabağı ve yılan olan şirin kareler şeklinde gizlenmiş olmaları fark etmez.

"Ona memelerini , değil mi?" Soruyorum çünkü bunu ilk kez yapmıyor. Çok daha azı için göğüslerini göstermişti.

"Evet, ama onunki daha iyiydi," diye göz kırpmıyor.

Kendi kendime, Araceli'nin göğüslerinin dar korse üstünden neredeyse nasıl dışarı taşıdığına bakarak, bundan şüpheliyim, diye düşünüyorum.

"Bunu yapmayacağım. Keyfine bak."

Bacağıma dokunurken Araceli'den şakacı bir alay sesi geliyor. "Peki, fikrini değiştirirsen... sana küçük bebek balkabaklarını veririm," diye dudak bükerek alay ediyor.

Perukla ilgili yorumu aklımda çınlıyor. *"Sen ve ben. Aziz ve günahkar."* Tekrar tekrar çalıyor. Benimle alay ediyor. Hayatım boyunca oynamaya zorlandığım iyi papazın oğlu rolünü oynamayı bırakmam için beni motive ediyor. Yeterince iyi. Babamın aksine, kutsallığa tam bağlılık her zaman hantal, çok hantal hissettirdi. Onunla günah işlemeye hazırım, tıpkı dün gece ıslak, çıplak amını bacağıma sürttüğünde yapacağımı umduğu gibi. Kalbim küt küt atıyor. Adrenalin ve şehvet, ölümcül bir

kombinasyonu, beden dışı bir deneyim gibi kollarımı benim için hareket ettiriyor. İlaçları ondan kaptım, balkabağı olanları ona bıraktım ve yılanları tercih ettim.

Bana bakıyor, ne söyleyeceğinden emin değil ama etkilendiğini gerek yok. Koyu renk gözlerinde ve adeta etrafımızda havada uçuşuyor. Onun -günahkârın-onayından gelen telaşla sikim sarsılıp zonklarken bunu hissedebiliyorum.

"Aferin oğlum," diye şakacı ve küçümseyici bir şekilde mırıldanıyor ve boyumdan taşan sıcaklık dalgasına katkıda bulunuyor. "Ama bunları yapmak için oraya varana kadar bekleyelim." Araceli çarşafı geri alıyor.

"Her neyse." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde omuz silktim.

Motoru çalıştırdım, tam birinci vitese takıp buradan çıkmak üzereydim ki bacağıma tekrar dokundu.

"Al." Bana çoktan yakılmış bir cigara uzatıyor ama tek alabildiğim koku tarçın.

"Hayır, ben iyiyim."

Gözlerini devirdi. "Az önce asit atmak üzereydin, şimdi biraz ot sana fazla mı geldi? İlk vuruşu ben yapsam faydası olur mu?"

"Ne istiyorsan onu yap."

"Tamam, ilk darbeyi ben alacağım." Yanan kâğıdı dudaklarına götürüyor ve dolgun dudakları sigarayı içine çekerken büzülünce kıskançlıktan çatlıyorum.

Bana uzatmadan önce bir yudum daha alıyor. "İşte," gözleri irileşiyor ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini anlayabiliyorum. "Al biraz. Bu benim özel otum. Seni olman gereken yere götüreceğine söz veriyorum."

"Ama-"

Dilini tıkırdatıyor. "Ama hiçbir şey." Esrarı tekrar dudaklarına götürüp içine çekiyor ve dumanı ağızında tutuyor. Bana doğru eğiliyor, elini çeneme götürüyor ve kendine doğru çeviriyor. Ağızımı hafifçe aralayarak ağızıma acı, topraksı bir duman veriyor. Duman dağılana kadar dudaklarımı aralayıp son damlasına kadar içime çekiyorum.

"Aferin oğlum," diye alkışlıyor heyecanla. "Şimdi sende."

En iyi kararına rağmen, ondan alıyorum ve bir firt çekiyorum. Tuttukça ciğerlerim yanıyor ve onun ağızıma boşalttığı düzenli dumanın aksine, benimki öksürdükçe sendeliyor.

"Yeterince iyi." Onu benden alıyor, açık pencereden dışarı fırlatmadan önce son bir kez vuruyor. "Maske," diye hatırlatıyor bana, başını eğerek

Hala elimde olan maskeme kadar.

"Doğru." Vites değiştirmeyi bitiriyorum. Maskeyi direksiyonun üstünden sarkıtarak etiketi koparıyorum ama elimi kaplayan pürüzlü, çamurlu bir doku fark ediyorum.

İğrenç.

Dirseğimle camın düğmesini açıyorum, elimi sallıyorum ve etiketi dışarı atıyorum. Bir rüzgâr arabayı dolduruyor ve Araceli'nin peruğu neredeyse düşüyor.

"Pencereyi kapat!" diye bağılıyor, sesi rüzgarla yarışıyor.

Düğmeye basıyorum ama camın kalkması uzun sürdüğü için ellerimdeki kiri daha fazla alıp camdan dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey yok, sadece etikette kir vardı. Arka odada falan sıkışmış olmalı."

"Evet, belki." Ses tonu kapalı. GPS'i hoparlöre bağlamak için telefonunu arabama takmadan önce elimdeki kire bakıp onu inceliyor.

"Yolun adı ne?" diye sordum.

"Ah, bekle." Araceli cebindeki davetiyeyi karıştırıyor. "Kahretsin, GPS dönüyor."

Tabii ki.

"et, nereye gittiğimi bilmiyorum."

"Yok artık," diye ısıırıyor beni, sesi benim kadar sinirli çıkıyor.

Gözlerimi yoldan ayırıp telefonunu almak için ona doğru uzanıyorum. "Ver onu

Ben.

" Onu benden uzaklaştırdı. "Sadece sürmeye devam et."

Bakışlarımı tekrar önümdeki yola çevirdiğimde, ona bir an için çevre. "Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoksa nereye gitmemi istersiniz-"

Frene bastım. Araba savrularak aniden durdu, de öne doğru savurdu ve emniyet kemerlerimizi test etti.

Yolda yıldırım hızıyla koşan birini izlerken üzerimize şaşkın bir sessizlik çöküyor.

"Bunu gördün mü?" Araceli'nin sesi titriyor.

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. "Yok artık."

Etrafımızdaki yol o kadar ıssız ki, etrafne olduğunu anlamak imkânsız.

"Gidip iyi olup olmadıklarına bakalım mı?" Araceli'ye sordum,

Gözlerimi sürücü tarafındaki camdan ayırmadan nereye kaçtıklarını görmeye çalışıyorum ama dışarıısı o kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum.

"Olamaz! Nesin sen, deli mi? Bu duyduğum en lanet ölüm isteği. Sürmeye devam et. Bu bölge güvenli değil."

"O zaman neden gidiyoruz?"

Telefonundaki GPS ile o kadar meşgul ki bana cevap veremiyor. "Adresi yükledim." Işıklı ekranını bana doğru sallıyor ve başlat tuşuna bastığında hoparlörlere bağlandığından emin oluyor. "Ayrıca, sorunuza cevap vermek gerekirse, Cadılar Bayramı'nda en eğlenceli yerler güvenli olmayan yerlerdir. Bilirsin işte, her şey-"

"Korkularınla yüzleşiyorsun, biliyorum," diye bitiriyorum sözünü, gözlerini telefonundan ayıramadan. Issız bir yerde olduğumuz için telefon çekmiyor. Sahip olduğum bu külüstür arabada Wi-Fi bağlantısı olmaması bir yana, sinyalin çalışması neredeyse imkansız olmalı. "Çalıştığına emin misin? Burada telefon çekmiyor."

Omuz silkiyor. "Peki, sürmeye başla ve öğrenelim. O kişinin kaçtığı şeyin bizi yakalamasını istemiyorum." Şaka yapıyor. Birazcık.

"Bu çok boktan. Biz..."

Emniyet kemerini çözerek hiç vakit kaybetmeden vücudunu kıvırıyor, böylece dudakları benimkilere çarpıyor ve tepki verecek vaktim kalmıyor. Ama lanet olsun, eğer dudakları benimkinde iyi hissettirmiyorsa.

Bir eşek gibi -ve tam da istediği gibi- onun lanet dudaklarıyla dikkatim tamamen dağılıyor. Dilim ağzımdan kayıyor, onunkine çarpmaya hazır, ama tam o anda geri çekiliyor. Dili sırtarak tıkırdıyor.

"Rahatladın mı?" diye fısıldıyor, usulca ağzıma doğru mırıldanıyor.

"Pek sayılmaz." Düşüncelerim tekrar dönüyor.

"Sür, Harlan," diye talimat verdi, "ve belki iyi bir çocuk olursan başka bir şeyi öpmene izin veririm."

Bu düşünce sikime bir kez daha hücum ettiriyor ve bir ahmak gibi frene basıp asfaltsız yolda ilerlemeye devam ediyorum.

"Çeyrek mil sonra 333 Summerland Drive'a dönün." Lastiklerim girişten aşağı dönene kadar talimatları takip ediyorum.

"Hmmm," diye mırıldanıyor Araceli.

"Ne?"

"Yok bir şey," diye kestirip atıyor, ben park ederken açık alanı değerlendiriyor. "Sadece burası tanıdık geliyor."

Arabayı park ediyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti bakışıyoruz.
"Evet, biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Sekiz

"HEATHEN'S CROSS'A HOŞ GELDİNİZ!" diye önceden kaydedilmiş bir selamlama anonsu yapılıyor, ancak mekanik sesi uzaktaki seslerin senfonisinde kayboluyor. Davul sesleri, ilahi söyleyen insanlar ve çığlıkların garip bir karışımı.

Dehlizin girişine yaklaştığımızda çoğu çıplak olan uzun mısır sapları etrafımızı sarıyor. Yol, bazıları yerde, bazıları da saman fiçılarının üzerinde duran yanan jack-o'-lantern'ler tarafından aydınlatılıyor. Yine de, genişletilmiş yolun sonuna yaklaştığımızda, kalan mısır sapları süsleniyor. Çarmıha gerilmeyi anımsatan, elleri çivilerle bağlanmış ve başları sarkmış çürüyen iskeletlerle tamamlanmış, kemiklerin ortalandığı bir haça dönüştürülmüş.

Harlan'a bakıyorum. Arabadan indiğimizden beri çok sessizdi. Muhtemelen her şeyi içine atıyor. Kutsal Hasat dışındaki Cadılar Bayramı kutlamalarına alışık değil, hatta katılmasına bile izin verilmiyor, o yüzden bu onun için çok fazla. Uyuşturucular alışkın olmadığı şeylere bir yenisini daha ekliyor ama beni şaşırtan şey, buna karşı koymaması.

Patika yolun sonuna ulaşıyoruz ve ortasında kemerli bir açıklık bulunan ahşap çitalardan yapılmış bir duvar şimdi bize bakıyor. Sahte örümcek ağları, daha fazla saman fiçısı ve mısır sapının eşlik ettiği ahşabı kaplıyor. Davul sesleri yerini yüksek sesli müziğe ve kemerli girişten yankılanan coşkulu tezahürlara bırakıyor.

Harlan'ın önüne geçip elimi tutması için ona uzatıyorum. İsteksizce tuttu. Maske hâlâ yüzünde değil, elastik kayışı diğer yumruğunda sıkıca tutuyor.

"Masken," diye hatırlatıyorum ona, elini kendime doğru çekerek.

Bakışları elindeki maske ile yüzümdeki maske arasında gidip gelirken, yüz hatlarında önsezili bir ifade beliriyor.

Özgür olmaya çok yaklaştık, kilise çocuğu, şimdi beni bırakma.

Bir grup insan yanımdan geçerken siyah bir deniz görüş alanımı kaplıyor. Hepsi kapüşonlu siyah pelerinler giymiş. Örtülü kumaş, üzerinde durduğumuz çakıl taşına karışan dökülmüş yapraklara sürtünüyor ve ses kulak zarımda bir fırtına yaratıyor. Her adımın her taşa vuruşunu duyabiliyorum.

"İyi misin?" Harlan endişeyle soruyor, ama çakıllı sesi sadece başka bir titreşim. Sesi omurgamdan aşağı sekiyor.

Gülüyorum.

"Araceli, iyi misin?" diye tekrarlar.

Elini elimde sıkarken, nasırlı avucunu ter basıyor.

"Hissetmeye başlıyorsun, değil mi?" Nabzının elimde attığını hissedebiliyorum. İlaçlar onun için de etkisini göstermeye başlıyor.

Dikkatini tekrar bana vermeden önce başını kapüşonlu grubun geçtiği girişe çeviriyor. "Mhm," diye homurdanıyor, maskeyi yüzüne geçirebilmek için elimi bırakıyor ve önümdeki manzara karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Sonunda, benim güçlü, altın oğlum, ağabeyim, tepeden tırnağa siyahlar içinde karşımda duruyor. Boynunda haç asılı olmaması ve yüzünü kaplayan benzersiz derecede korkunç bir maske olması da cabası. Babasının nefret ettiği her şeye benzediği gibi benim de yozlaştırmak istediğim her şeye benziyor... ve benim de beni yozlaştırmasını istediğim her şeye.

Başı sallanıyor ve maskenin kayışından kurtulan bal sarısı saç telleri esintiyi taklit ederek ileri geri sallanıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini kaldırıyor ve benimkini tekrar avucunun içine almasını bekliyorum. Ona uzanıyorum ama elimi savuruyor ve büyük avucu kalçama yerleşerek bedenimi saran cehenneme katkıda bulunuyor.

Maskesinin sıvası benimkine değince ruh halimde ani bir değişim oldu. "Beni buraya getirdiğine pişman olacaksın." Belirsiz yanıtı beni heyecanlandırıyor.

"Neden?"

"Hep istediğim şey buydu." "Cadılar

Bayramı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır," diye takılıyor. Hafifçe sallanıyor ve perinin girişinde ilerlerken yan tarafıma çarpıyor. "Özgür olmak için."

"İstedğin bu mu? Seni özgür bırakmamı mı?" Şakayla karışık suratımı asıyorum. Maskemin altında gizlediğimi göremiyor ama anlaşılan bundan hoşlanmıyor.

Harlan aniden yürümeyi kesiyor, birbirine bağlı adımlarımız çarpışmayla kırılıyor ve ayağımı kaybediyorum.

"İsa Chri-" diye başlıyorum ama kelimelerim de maskem gibi benden çalınıyor. Bir göz açıp kapayıncaya kadar maskem yüzümden kayarak başımın tepesine yerleşiyor. Harlan'ın nasırlı, kaygan avucu yanaklarımı sıkıyor, beklenmedik bir şekilde sahiplenici kavrayışıyla içlerini oyuyor.

Gözlerim ona doğru meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. Onun bu halinin ortaya çıkmasını bekliyordum. Her zaman orada olduğunu biliyorum. Onun karanlığı derinlere gömülmüş, benimkinin aksine. Tek gereken şeyin ucuz ilaçlar olduğunu kim bilebilirdi ki?

-Bunu daha önce yapmalıydım.

"Bana bu gece kilisede ya da evdeymişim gibi hissettirme. Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Bu gece olmaz." Sesi sert ama yine de yalvaran bir ton var. Bastırmak için çok uğraştığı bir yalvarış.

"Bana iki kez söylemene gerek yok."

Yüzümü bırakıp maskemi tekrar aşağı kaydırıyor.

Dehlizin içinden tiz bir çığlık yankılanıyor, bu gece başımıza açacağımız belaları düşündükçe heyecanım daha da artıyor. Bunların hepsi babasını çileden çıkaracak, bu da her şeyi çok daha iyi yapıyor. Harlan önümde yürüyor, botları çakıllara sürtünüyor. Kemerli girişten geçip bir tünele giriyoruz. Mor, kırmızı ve yeşil, tünelin tavanından sarkan yapay örümcek ağlarını aydınlatan flaşlar halinde değişiyor. Diğer tarafa ulaştığımızda iki perili ev çalışanı bizi karşılamak için bekliyor. Her ikisinin de yüz hatları siyah kumaş maskelerle gizlenmiş. Ceketleri dün üvey babamla konuşmak için Sacred Promises'a gelen iki adamın giydiklerine benziyor.

O yerle ilgili bir şey düşününce başımı sallıyorum. Harlan'ın dediği gibi - o kadar beklenmedik ve cesurca - bu gece kilisede ya da evde olduğumuzu hissetmekle ilgili değil. Bu bizim serbest kalmamızla ilgili. Özgür olmak.

Harlan bana doğru yaklaşıyor, maskeli bakışlarını benimkilerden ayırmadan parmağını göğüs dekolteme daldırıyor ve korsemim üzerinden taşıyor. Şaşkın şaşkın duruyorum. Onun bu versiyonundan daha fazlasını istiyorum. Etrafta dolaşiyor, eli göğüslerimin kabarıklığı arasında kayboluyor.

"Sen ne-"

"Ssh." Elinde tuttuğu davetiyeyle beni susturdu. Oraya koyduğumu unutmuşum.

Harlan onu işçilerden birine uzatıyor, o da içeri girmemiz için başıyla işaret ediyor. "Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Si, Barquero."

"Barquero?"

"Feribotçu" demek. Tıpkı masken gibi, şapşal. Etikette öyle yazıyordu ya da seninki öyleydi."

"Seninki yapmadı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama seninki Barquero olduğuna göre, ben senin pasajeran olabilirim." Maskesini indirmek için bir adım öne çıkıyorum. "Yolcusu olmayan bir Feribotçu nedir ki? Bozmana izin vereceğim boş bir levha olabilirim. Sadece bu gece için."

Açlık, maskesinin altında bir inilti şeklinde yankılanıyor. "Beni bozanın sen olduğunu sanıyordum."

Ne dilediğine dikkat et, kilise çocuğu. Birdenbire tek istediğim onu bozmak, onu *kırmak* oldu. Bu babasına en büyük kazığı atmak olurdu ve kendime karşı dürüst olursam, onu başka birinin bacakları arasında günah işlerken gördüğümden beri içimde yarattığı kaşıntıyı tatmin ederdi... bu ben değildim. Olması gerektiği gibi.

"Haklısın, bu arada..." diye devam ediyor sesim, kurutma kâğıdını tekrar çıkarıp memelerimin arasına yerleştiriyorum. Küçük karelerin üzerindeki desenler vücut ısımdan dolayı hafifçe birbirine karışıyor.

Harlan asidi elimden kapıyor ve bakışlarındaki muziplik parıltısı benimkini yansıtıyor. Onun hevesle çarşaftan iki kare kopardığını görene kadar bakışlarımız kilitli kalıyor.

"Hayır!" Tam onları almak için maskesini kaldırmak üzereyken ona çıkıştım. "Bunu daha önce hiç yapmadın. Bu kadarını al." Bir tane aldım ve ikiye böldüm.

Alçak sesle ve öfkeyle alay ediyor. "Bana bebek gibi davranmayı bırak, Araceli. Bu çok aşağılayıcı. Bu gece kendimi bırakmamı istemiştin, hatırladın mı? O yüzden bu gece her şeyi yapacaksam, bırak yapayım," diye gergin bir çeneyle homurdanıyor, çarşafı elimden kapıyor, "her şeyi yap," diye övünüyor ve ondan sızan sanrısız güven seviyesi, yaltaklanmaya değer olduğu kadar ateşli.

Çarşafı geri alıyorum. Harlan ve benim inatçı bir çekişme içinde tutmamızla karışan, onu nasıl sakladığımdan kaynaklanan vücut ısısı, tasarımın avucuma geçmesine neden oluyor.

"Sonuna kadar gitmek ve ölmek iki farklı şeydir. Artık maskeni kaldırabilirsin."

Bir alay sesi daha duyuldu. Ancak bu sefer direktiflerime uyuyor. İyi bir çocuk gibi o maskesini kaldırıyor, ben de benimkini. Korkunç alçı başımızın üzerinde dururken birbirimize bakıyoruz ve bir kez daha Cadılar Bayramı Dükkânı'ndaki endişesi geri dönüyor, yakışıklı yüz hatlarını rehin alıyor. Sanki maskenin ona verdiği tüm güven, maske yüzünden çıktığında yok oluyor. Çenesi o kadar geriliyor ki gözle görülür bir düğüm ortaya çıkıyor.

Çarşaftan küçük bir kare koparıyorum. Bakışlarım dudaklarına düşüyor. "Aç," diye emrediyorum, boştaki elimle yanaklarını sıkarak ağzını açmaya çalışıyorum. O bunu istiyor. Bunu görebiliyorum - kahretsin, hissedebiliyorum, ama daha önce buraya hışımla giren o adam neredeydi? Geri gelmesine ihtiyacım var.

"Diline ihtiyacım var. Çıkar onu."

Kımıldamıyor ama dokunuşuma da karşı koymuyor.

"Peki," diye yenilgiyle homurdanıyorum, yanaklarını tuttuğum elimi gevşetiyorum ve onun yerine elimi boynuna götürüp olabildiğince sert bir şekilde sıkıyorum. "Seni bir pislik gibi davrandığın zamanlarda daha çok seviyordum," diye mırıldanıyorum. Boğazını daha sıkı sıkarak iki kurutma kâğıdı karesini alıp ikisini de ağzıma yerleştiriyorum.

"O zaman maskemi geri tak." Derin baritonu bunu yapmam için bana adeta yalvarıyor.

"Bunu yaptıktan sonra yapacağım." Hiçbir uyarıda bulunmadan dilimi uzatıyorum ve ağzına dalıyorum. Agresif öpücüğüme ya da uyuşturucuya karşı koymuyor. Ağızlarımız birbirine dolanıyor, dillerimiz kâğıt çözülene kadar birbirinin üzerinde kayıyor. Geri çekiliyorum, elimle boğazına kurduğum hâkimiyetten vazgeçmiyorum.

"Az önce ne aldık?" Harlan soruyor.

Hemen cevap vermedim. Elimin boynunda bıraktığı kırmızı izlere hayranlıkla bakarak boynunu bırakıyorum, üzerinde görünmez bir tasma bırakıyorum. Onu benim olarak işaretliyorum, en azından bu gece için. Maskesini yontulmuş yüzünün üzerinden indiriyorum ve aynısını kendiminkine yapıyorum.

Aramızdaki her türlü boşluğu ortadan kaldırarak parmak uçlarıma çıkıyorum. Kulağına yaklaştığımda maskelerimiz birbirine çarpıyor. "Bir kaçış," diye cevap veriyorum sonunda.

"Söz veriyor musun?" Diye sorar. Korkmuş ama umutlu, hepsi aynı nefeste.

"Sana daha fazlasını vermek için mi?" Şaşkınlıkla Harlan'a bakıyorum. "Elbette." "Hayır!" Sesini alçaltmadan önce bağıyor. "Kaçmak için yani."

O devam ederken kafamı şaşkınlıkla eğiyorum. "Eve geri dönmek istemiyorum." Bu itiraf beni şaşırttığı kadar cezbediyor da.

"Lütfen," diye yalvarır. "Araceli, ciddiym. Oraya geri dönemem."

"Kaçmamızı mı öneriyorsun?" Şakayla karışık soruyorum ama başını coşkuyla sallaması şaka olmadığını gösteriyor. O ciddi. "Gecenin bizi nereye götüreceğini görmeye ne dersin? Sonra bir yolunu buluruz."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Kelimeler çok hızlı dökülüyor ve Harlan'ın tavrı sadece bu iki kelimeyi söylememle ani bir sevince dönüşüyor. Babasından, o lanet evden kurtulma fikri her zaman istediğim şeydi... yalnız. Ne onunla ne de başkasıyla. Rainey'le ilgili her şeyden temiz bir kopuş olacak. Harlan da dahil. Balonunu patlatmak istemediğimden, orada bırakıyorum.

İlaçları korsemın içine geri sokuyorum ve bunu yaparken Harlan'ın göğüs dekolte baktığını görebiliyorum. Göğsümü şakacı bir şekilde okşuyorum. "Eğer daha fazlasını istiyorsan, önce bunları aşman gerekecek."

"Sesleri durduracak mı?" Bir başka soru, bu seferki de beni en az ilki kadar şaşırtıyor. Olası bir yan etkiden mi bahsediyor, yoksa Frida'nın dediği gibi 'yeteneğimin bir parçası' olarak bana rehberlik eden aynı iç seslerden mi bahsediyor emin değilim. İkincisi olduğundan şüpheliyim. Babasına duyduğu nefrete rağmen, kendisine inanması söylenenlerin dışında bir şeye inandığından şüpheliyim.

"Benim için her zaman öyledir," diye yalan söylüyorum.

"Güzel." Heathen's Cross'un kaosuna daldığımızda sesinde rahatlama çizgileri beliriyor.

Baktığım her yer mutlak bir duysal aşırı yüklenme. Buranın her santimi adının hakkını veriyor. Kemik ve mısır saplarından yapılmış daha fazla haç etrafımızı sarıyor ve açık alanın ortasında yanan ateşin etrafında geniş bir daire oluşturuyor. Etrafa dağılmış çok sayıda insan var. Bazıları daha önce gördüklerimiz gibi pelerinler içinde, kapüşonlu simsiyah giysiler içindeyken, diğerleri tamamen çıplak.

Bunun gibi pop-up mekanların bilindik atraksiyonlarından herhangi biri var mı diye bakıyorum ama görebildiğim kadarıyla öyle bir şey yok. Sadece insanların kendilerini geceye kaptırdıkları açık bir alan.

Açık alanın ortasında bir ateş yanıyor ve bir grup insan toplanmış, alevlerin etrafında dans ediyor. Dikkatim hemen

O kadar yüksek bir podyumda duran bir kadına çekilmiş ki sanki alevlerin üzerinde duruyormuş gibi görünüyor. Kadın tamamen çıplak, boynunda farklı boyutlarda kemikten yapılmış büyük bir kolye ve göğüs kafesine dudaklarını boyayan koyu kızılın aynı tonunda sürülmüş bir tür sembolden başka bir şey takmıyor.

Bu kan mı?

Dudakları ayrılırken bir inek kafatasını havaya kaldırıyor ve Latinceye benzer bir dilde ilahi söylüyor. Ateşin etrafındaki insanlar kollarını havada sallamaya ve onunla birlikte ilahi söylemeye başlıyor.

Kadın artık podyumda yalnız değildir. Bir erkek ve bir kadın alt taraftaki platforma doğru ilerliyor. Önünde diz çöküp eğiliyorlar ve kadın bacaklarını açarak geniş bir duruş sergilerken inek kafatasını başının üzerine yerleştiriyor. Çift, hararetli bir değiş tokuşla birbirlerini bir kez öpüyor. Dilleri birbiriyle çarpışır, ardından dizlerinin üzerinde hareket ederek kadının kalçalarını ortalarlar. Öpüşmeye devam ediyorlar, bu sefer onu kedi üzerinde öpüşüyorlar, birlikte yalıyorlar.

"Bunu görüyor musun?" Harlan soruyor. Şimdi arkamda duruyor, iki kolunu da omuzlarıma atmış. Bedenlerimiz kalabalığın hareketlerini taklit ederek birlikte sallanıyor.

Başımı sallıyorum. Başka tarafa bakamıyorum. İzledikçe kendi amım her saniye daha da ıslanıyor.

Rüzgâr hızlanıyor ve iniltiyle karışık ilahiler arasında, havadaki küçük değişimden aktarılan yerdeki her parçacığı duyabiliyorum.

Kalabalık üzerindeki gücüne bakarak liderleri olduğunu tahmin ettiğim amını yediren kadın daha yüksek sesle slogan atmaya başlıyor, tam o sırada yine çıplak olan başka bir kadın önümüzde koşuyor. Bir adam elinde bir kovayla onun peşinden koşuyor.

Başımı döndürücü bir telaş kaplıyor. Koşan kadına bakmak için dönüyorum, başım Harlan'ın tutuşunun daha da derinlerine düşüyor. Ekim havasında terle karışmış kanın demir kokusu canlanıyor. Koku olgunlaşmış, tıpkı gözümün değdiği her yerdeki canlı kan rengi gibi. Adamın elinde tuttuğu kovada kan olduğuna hiç şüphem yok. Elini daldırıyor, kırmızı sıvının içinde döndürdükten sonra az önce koşan kadına götürüyor. Kadının göğsüne sürüyor.

Karşı koymuyor. Aslında, elinin her darbesinde daha yüksek sesle inliyor. Adam kanı kızın üzerine sürmeye devam ediyor.

her yerde farklı ve alışılmadık sembollerle.

Ne kadar çok izlersem o kadar tahrik oluyorum.

Başım onun geniş göğsü ile omzu arasındaki çukurda teselli bulurken sırtım kavisleniyor. Kalbinin sırtımda güm güm attığını hissedebiliyorum.

"..." Neredeyse inleyerek başladım. "İnanılmaz,"

diye bitiriyor Harlan benim yerime.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Gerçekten inanılmaz. Frida burası hakkında yanılmış. Tehlikeli değil. Özgürleştirici.

Birlikte sallanmaya devam ediyor, kalabalığı ve önümüzde uzanan manzarayı seyrediyoruz. İlahiler her saniye daha da yükseliyor. O kadar yüksek ki ellerim yukarı doğru fırlıyor ve istemeden de olsa Harlan'ın omuzlarımda tuttuğu yeri kırıyor. Zihnim ellerimin başımın iki yanına kalkması, kulaklarıma bir kalkan oluşturması için yalvarıyor ama ellerim yukarı doğru hareket etmiyor. Aşağı doğru hareket ediyorlar. Eteğimin elastik bel bandını sıyrıp geçiyorlar. Kuvvetle zonklayan klitorisime doğru ilerliyor.

Seks... kan... etrafımdaki çılgınlık kendimi teslim edemeyeceğim kadar büyük bir afrodizyak. Gözbebeklerimde yanan alevler, merkezimde dolaşan ısıyla eşleşiyor. Renkler, sinirlerime sürtünen elimin eşzamanlı olarak hareket ediyor.

Harlan mini eteğimin eteklerini çekiştiriyor. "Şu anda ne kadar ıslaksın?"

Sorusundan etkilenen dudaklarıma bir sırıtış yayılıyor.

"Eee?" Mırıldanıyor.

Cevap vermeye çalışıyorum ama dudaklarımdan dökülen tek şey gırtlaktan gelen bir inilti oluyor. Kendime dokunma hızım artıyor.

"Tamam," diye kestirip atıyor. Sesinde sadist bir ton var. Zihninde başka bir

durum ya da arkasına saklanacağı bir maske olmasaydı kesinlikle orada olmayacağını bildiğim bir güven. "Sanırım kendim için hissetmem gerekecek."

Artık eteğimin kenarıyla alay etmiyor, istekli eli merkezime doğru kayıyor ve benimkinin yerini alıyor. Parmakları, filelerimin açık deliklerinden içeri girerek yarığımın üzerinde aşağı yukarı bir çizgi çiziyor. Bunu birkaç kez daha sürdürüyor ve her birinde file çoraplarımı parmaklarını içime sokması için daha da çaresiz kalıyorum.

Başımı arkaya atıyorum ve göz kapaklarım kapanıyor. "Sen ne..."

"Şışt," diye fısıldıyor, dağılmış naylon bariyerini kolaylıkla içime kayabileceği kadar geniş bir şekilde kırıyor.

Çarpışmanın etkisiyle parmaklarının etrafında kenetleniyorum ve o da onaylayarak inliyor.

Parmakları içime girip çıkarken başparmağı klitorisimde bir ritim bulurken bir parmağı ikiye çıkıyor. tutarak elini yerinde kilitliyorum. Başparmağının hassas merkezime yaptığı baskıya ek olarak, istemeden parmaklarını içimde daha derine çekiyorum.

"Siktir," diye . "Çok ıslaksın."

"Kimin için?" Nefes nefese, onun için ıslandığımı söylemesini istiyorum. Şu anda bedenimin ona ait olduğunu duymayı arzuluyorum. "Kimin için ıslanıyorum?" Tekrarlıyorum, çaresizlik kelimelerime karışıyor. "Söyle." Muhtaç hale geliyorum. Dikkatim dağılıyor, cinsel zevk ve coşkuyla eşanlımlı sesler gece havasına karışıyor. "Kimin için ıslanıyorum?" Bu noktada ona neredeyse yalvarıyorum.

Üçüncü bir parmak içime giriyor, beni geriyor. Eklenen basınç dengemi parmak uçlarıma kaydırıyor. Parmaklarını daha derine sokuyor. Parmak uçları beni dürtüp dürtüyor, duvarlarımı sıkıştırıyor, elinin etrafında nabzımın atmasını sağlıyor, onu boğuyor.

"Oh, sanırım bu özensiz amcığın kimin için ıslandığını zaten biliyorsun." Parmaklarını bir kez daha içime pompalıyor. Bu sefer daha da derine. Daha agresif. "Benim için."

'Ben' kelimesi dudaklarından çıkar çıkmaz elini geri çekiyor ve duvarlarım onun dokunuşunun yokluğunda sıkılıyor, sadece klitorisimdeki şiddetli nabzı artırıyor.

Benden uzaklaşırken, beklenmedik bir kıkırdama maskesinin altından sızıyor.

Kenarları ne kadar kötü hissediyorsa o kadar kötü.

Eteğimi düzeltiyorum ve kumaşı tekrar yerine yerleştiriyorum, keskin havanın zonklayan merkezime yaptığı numarayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni etkilemiyormuş ya da dinamiklerimiz bir anda değişmiş gibi davranmak istiyorum.

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum ediyor, maske bir yük haline geliyor. Kaldırıp başıma geçiriyorum.

Arkamı dönüp ona kilise çocuklarının hakaretlerini savurmaya hazırlanırken, Harlan bana doğru saldırıyor. Duyularım onun dokunuşunun farkında ama gözlerim hareketlerini ağır çekimdeymiş gibi algılıyor. Parmakları dudaklarımı sıyrıyor, ağzıma erişmek için alt dudağımı çekiyor. Yanımızdan geçenlerin bakışlarını severek ağzımı açıyorum ki parmaklarını içeri sokabilsin, kendi uyarılmışlığımın kalıntıları bana yedirebilsin. Ben onu daha derine emdikçe gözleri zevkten dönüyor. Parmaklarını da aletini emdiğim gibi aynı şiddetle emiyorum, ama tıpkı bana yaptığı gibi, tam da

Onu harekete geçirirken ağzımın mührünü, yanaklarım parmaklarının çevresi boyunca çukurlaşmayacak kadar kırıyorum. Yine de üzerlerinde doğru miktarda baskı uyguluyorum, böylece konuşurken dilim onu kızdırmaya devam edebiliyor.

"Demek baban izlemediğinde böyle oluyorsun?" Ağzımın aralığını kapatarak ona bir alaycı emme daha vermek üzere soruyorum, ama o çok hızlı hareket ediyor, parmaklarını bademciklerimden geçirerek öğürme refleksimi test ediyor.

"Oh, izliyor... Artık umurumda değil."

Boğazımın arkasını okşayan parmaklarıyla sözlerinin birleşimi beni aynı nefeste hem şok ediyor hem de heyecanlandırıyor.

Söyledikleri hoşuma gitti. Hay sikeyim. Uzun zamandır bunu duymak istiyordum. Papazın oğlunun, üvey kardeşimin, her zaman sorgulanabilir olan, sadece oynamak için bir davet bekleyen ahlakını ortaya koyduğunu ve umursamadığını itiraf ettiğini duymak. Ama bunu sadece onun sınırlarını test etmek için değil, aynı zamanda onları tamamen *paramparça* etmek için bir fırsat olarak kullanmazsam ne eğlenceli olurdu?

Dişlerimin kenarıyla parmaklarını kızdırıyorum. Derisini yüzmek üzereymişim gibi hissettirecek kadar doğru miktarda baskı uyguluyorum ama bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak etmesine neden oluyorum.

"Bana , değil mi?" Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Bir meydan okuma.

En kötüsünü yapması için bir davet. Günah işlemekten başka hiçbir şeyi umursamadığını bana kanıtlamak için - benimle birlikte yansa bile.

Dokuz

HARLAN elini ağzımdan aniden çekip başıma götürüyor. Beni dizlerimin üzerine iterken nasırları saçlarımı çiziyor ve karıştırıyor.

"Öylece bakıp durma," diye inliyor. "Bana söz verip durduğun o yanığı göster. O güzel dudaklarını bunun etrafına sararak başlayabilirsin." Kalçalarını öne doğru savuruyor, gizlediği siki yüzüme çarpıyor.

Açgözlü ellerimi pantolonuna doğru kaydırarak fermuarını indirmeye başlıyorum ama bu onun için yeterince hızlı olmuyor. Harlan bir adım geri çekilerek ellerimi uzaklaştırıyor, böylece pantolonunun fermuarını kendisi açabiliyor.

Yanımdan gelen yüksek sesli bir inilti dağıtıyor. Tam Harlan pantolonunu indirirken, havayı dolduran cinsel çığlıklarla eşleşen eylemleri görmek için başımı çeviriyorum.

"Gözlerini buraya çevir," diye kükrüyor ve ellerini yanaklarıma götürüp onları oymadan önce yanağıma bir tokat atıyor.

Harlan'dan bir hırlama sesi daha geliyor. Dikkatimi kendisine çekmeye çalışırken eli şimdi çenemi sıkıyor.

Tutuşu şiddetleniyor ve gözlerim tepki olarak şişiyor.

"O kadar korkmuş görünme. İstedğin bu değil miydi? Örnek alacağın bir ağabey?"

Evet.

"değil mi?"

"Evet," diyorum bu kez yüksek sesle.

Harlan'ı neyin alt ettiğini bilmiyorum ama bunu kabul ediyorum. Ucundan damlayan ön spermi görünce salyalarım akıyor.

"Güzel." Bir adım öne çıkarak aramızdaki boşluğu kapattı. yumruklayarak dudaklarıma doğru hizaladı. "Cezanı çekmenin zamanı geldi.

Çok geç," diyor, sadist ve tanınmaz halde. Bu sözler onun ağzından çıkmış olabilir, ama o ses, o değildi. Bu o *değil*. Uyuşturucu ya da etrafımızdaki sahnenin etkisi olmalı.

İki eliyle başımı tutarak dudaklarımın arasındaki bariyeri kırıyor. "İşte bu," diye miyavlıyor, başımdaki baskıyı artırarak kendini boğazımın arkasına itiyor.

Çarpmanın etkisiyle gözlerim sulanıyor ve ağzıma bir sıcaklık doluyor. Aleti alev alev yanıyor ve kendini dudaklarımın arasına ittikçe, sıcaklık boğazıma yayılıp onu sıkana kadar daha da artıyor.

"Siktir. Ağzın çok... çok... iyi hissettiriyor," diyor Harlan. Nefesi, sıcak bir akım, başımın tepesini gıdıklıyor.

Oyuk yanaklarım hepsini içine alıyor. Sanki gerçekten ağzımı cezalandırıyormuş gibi onu içime çekiyorum. *Sanki cezalandırılmak istiyormuşum gibi.*

Ağzımı şaftında aşağı yukarı kaydırmaya devam ediyorum. Onu emmeye devam ederek, dilimi ileri geri hareket ettiriyorum ve etkileyici uzunluğundan çıkan şişkin damarla oynuyorum.

Saçlarımı çekiyor ve boşalmasının yaklaştığını hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıp boğazımdan aşağı akması için kendimi destekliyorum ama göz kapaklarım kapandığında az önceki sıcaklık artıyor. Bu sefer boğazımı aşıyor. Omzumdan aşağıya doğru şiddetle yayılıyor, omurgamdan aşağıya damlıyor, ağrıyan merkezimde teselli bulmadan önce uyluklarımda ateşli yanığını kırbaçlayana kadar.

"Neredeyse geldim," diye duyuruyor Harlan. Gözlerimi açıyorum ve cehennem dağılıyor. Sulu gözlerle ona bakıyorum. Başını geriye atmış, vücudu rahatlamıştı.

Kalın, uzun sikinin etrafındaki emişi artırıyorum, onu daha derine çekerken mırıldanıyorum. Ellerim taşaklarına doğru kalkıyor ve masaj yapıyor.

"Durma," diye miyavlıyor, başımı gidebildiği yere kadar itiyor, boğazımdan aşağı dökülürken beni sikiyle boğuyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, orada sıkışıp kalıyor, ağzıma bolca doluyor. Kıpırdamadan duruyorum, her sıcak damlayı yutuyorum. İçime boşalırken siki seğirmeye devam ediyor.

Harlan bir adım daha yaklaşırken botu dizime çarpıyor ve çenem içgüdüsel olarak hareket ederek, boşalması bitmiş olmasına rağmen boyunun etrafını oyuyor.

"Kabul töreni başladı," diye bağıyor bir yabancı uzaktan, ama bakışlarımı yanıma çevirdiğimde kapüşonlu bir figür beliriyor ve kaçmadan önce bana bakıyor.

"Ayağa kalk," diye talimat veriyor Harlan, kendini ağzından çekerek.

Ayağa kalktığımda dölünden bir damla çeneme sızıyor. Parmağıyla yakalıyor, çenemden aşağı sürüklemeyen önce başparmağını kısa bir yatay çizgide kaydırıyor.

"Fazla zamanımız yok," diye kestirip attı. Lanet olası boğazımı siktikten sonra beklediğim şey tam olarak bu değildi.

Hakarete uğramış bir şekilde ona bakıyorum. "Bir şey değil, sık kafalı. Acelen ne?"

Pantolonunu yukarı çekerek beni görmezden geliyor. Maskesinin koyu çerçeveli yarıklarına bakıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum ama ikimizin de dikkatini çeken başka bir ilahi duyulana kadar gergin bir sessizlik içinde kalıyoruz. Diğerleri gibi tek bir kelime değil. Art arda sıralanmış üç kelime.

"Fatum enim eligimus."

"Fatum enim eligimus."

"Fatum..."

"... enim."

"... eligimus."

Tekrar ve tekrar. Bunu daha önce de duyduğumu biliyorum ama beynim karışmış gibi.

Maskesini çıkarıp yere atarken boğazından bir hırıltı yükseliyor ve dudaklarımdaki hayal kırıklığına uğramış somurtma, onun heyecanla kabaran göğsüyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Boo," diye şakacı bir şekilde bağıryorum. "Maske takılıyken seni daha çok seviyordum, unuttun mu?"

Bir kez daha bana saldırıyor, bu sefer beni omzunun üzerinden atıyor.

"Sanırım *O'nun* izliyor olmasını ne kadar umursamadığımı sana göstermek için ağzımı kullanabildiğimde beni daha çok seveceksin. Bırak izlesin. Seninle bir gösteri yapmak istiyorum, küçük kardeşim. Dilimi vaftiz etmeni istiyorum."

Harlan kalabalığın içinde hızla ilerliyor. Bizi ateşe yaklaştırmak için insanlar bize çarpıyor. Beni alevlerin etrafındaki çok sayıda haçtan birini tutan bir saman fiçisinin üzerine yerleştirdiğinde başım dönüyor.

"Kıpırdamadan dur," diye talimat vererek bileklerimden birini yatay sapa doğru kaldırıyor. Aynı işlemi diğer bileğim için de tekrarlamadan önce bileğimi sapından aşağı sarkan bir ip parçasıyla tutturuyor.

"Ne kadar itaatkâr bir günahkâr," diye övüyor. "Ağabeyin ne derse yapmaya çok isteklisin."

Evet. Evet, öyleyim.

Hava yoğun, karanlıkta olduğu kadar beklentiyle de sıırıslıklam. Harlan'ın vücut ısısının benimkiyle karıştığını hissediyorum, korsem onun sıkı kavrayışından hafifçe yırtılıyor, yıpranmış kumaş avuçlarında parçalanıyor.

Elinde bir kova tutan pelerinli bir yabancı yanıma geliyor ve Harlan'ın omzuna dokunuyor. "Al bakalım. Al biraz." Yabancı Harlan'a kovayı uzatıyor ve Harlan tereddüt etmeden elini kovaya daldırıyor -beni şaşırtarak- yabancı uzaklaşmadan önce. Kovayı tekrar önüme getirdiğinde elinden kıpkırmızı damlalar dökülüyor. Parmak uçları bir an hareketsiz kaldı. Tereddüt mü ediyor, ne yapıyor bilemiyorum ama gözbebeklerini acı dolu bir bakış dolduruyor.

Gözlerini gözlerime kilitledi ve tek kelime etmeden boştaki elini korseme götürdü ve bir vuruşta tamamen yırttı. Göğüslerim çarpmanın etkisiyle zıplarken ve kalan terden sıırıslıklam olmuş ilaçlar yere düşerken bir nefes alıyorum. Harlan ağzını göğsüme götürüp yapışkan ve terli tenimi yaladıktan sonra meme ucumu ağzına alıp emiyor.

"Siktir!" diye haykırıyor. "Tadın çok güzel ve ben daha yeni başladım." Sözleri beni şaşırtıyor ve parmaklarını bir boya fırçası gibi kullanırken kesinlikle onun tarafından transfixe kalıyorum. Parmaklarını göğsümde tekrar tekrar dolaştırdıktan sonra aynısını göğüs kafesime ve sonra da göbeğime yapıyor, böylece tenimde düz bir çizgi üzerinde art arda üç daire oluşuyor.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Umurumda da değil, ama tek bildiğim bunu yaptığında etrafımdaki her şeyin dönmeye başladığı. Gözlerimi kapatıyorum ama çakıllı sesi havayı kestiği anda açılıyor.

"Yalan söyledim."

"Ne hakkında?" Yutkunuyorum, gözlerimi tamamen kapatma dürtüsüyle tekrar savaşıyorum. "En büyük korkum."

"Tamam mı?" Ses tonum sabırsızca yükseliyor.

"*Sensin.* Sen benim en büyük korkumsun ve bu gece onu yeneceğim. Seni." Şifreli sözleri kulaklarıma müzik gibi geliyor, gözlerimi açık tutmam için bana güç veriyor. İyi ki de öyle yapmışım. Dizlerinin üzerine çöktüğüne, yüzünü beni bekleyen amcığımınla aynı hizaya getirdiğine tanık oluyorum.

"Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin," diye mırıldanıyor, eteğimi kalçalarımın altına sığdırıyor, her bir ayak bileğimi eteğin dışına doğru yönlendiriyor.

"Göster bana," diye nefes alıyorum, onun için çaresizce. "Benimle günah işlemeyi ne kadar çok istediğini göster bana, kilise çocuğu."

Parmakları bacağımda geziniyor, baldırlarımın tepesine ulaşmış durana kadar filelerime dolanıyor. Kalçama şaplak atıyor. Vücudumda tatlı bir tahribat yaratan uyuşturucunun acısı daha da artıyor. "Bana öyle demeyi kes," diye inliyor.

"O zaman bana yozlaşabilir olduğunu göster," diye meydan okuyarak bir bacağımla omzuna, sonra diğerini omzuna atıp ağırlığımı omuzlarına vererek onu yerine kilitliyorum. "*Benimmiş* gibi davranarak amımı yediğinde o kaltağın hissettiklerini hissetmeme izin ver." Amımı onun yüzüne doğru itiyorum. Bunu onun için çok kolaylaştırıyorum. File çoraplarımın kasıklarını çoktan yırttı, yani tek yapması gereken dilini içeri sokmak ve beni tüketmek.

"Kıskanmış gibisin," diye mırıldanıyor.

Öyleyim.

"Kıskançlığın sende yarattığı ses hoşuma gidiyor." Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine çekiyor ve ardından gelen inilti tüm amımı ve omurgamı titretiyor. "Tanrım. Lanet olsun. Tanrım." İnliyor. "Çok tatlı kokuyorsun."

"Tadım daha da tatlı," diye mırıldanıyorum. "Devam et ve-"

Yüzünü merkezime gömüyor ve beni susturuyor. Dikkatli bir hareketle dilini yavaş ve sabit bir şekilde kıkımdan amıma doğru sürüklüyor, ta ki klitorisimi dişlerinin arasına alana kadar. Mükemmel miktarda basınçla yoğurarak, hassas tomurcuğumu acımasızca emiyor ve yapabileceğimi bilmediğim bir inilti ortaya çıkarıyor.

Kalçalarım başının etrafında sıkışıyor, bana verdiği şeyin daha fazlasını istiyorum. Onu daha derinde istiyorum. O kadar derin ki beni sadece tüketmekle kalmıyor, benim bir parçam haline geliyor.

Kalçalarımı öne doğru yuvarlayıp yüzüne sürtünüyorum. Elini vücudumda gezdirirken, boynumdan sarkan pentagram kolyeye yerleşmeden önce başım beni bağladığı haçtaki kemiğe çarpıyor.

Boynumu öne doğru çekerek ona çekmesi için daha fazla pentagram veriyorum ve beni bununla boğmasını umuyorum.

İyi bir çocuk gibi, tam da bunu yapıyor. Zinciri elinin etrafına sarıp çeviriyor, soğuk gümüş boğazımı sıkarken nefesim kesiliyor. Nefes boruma uyguladığı baskı yüzünden görüş alanım yıldızlarla kaplanıyor. "Sikeyim evet," diye miyavlıyorum.

"Mmm," tüm yüzünü ıslak amımın içinde ve çevresinde yuvarlamadan önce merkezime doğru bağırıyor ve onu uyarılmamla kaplıyor.

"Har-" Adını haykırmaya başlıyorum ki, ayaklıklar üzerinde pelerinli bir figür tepemde yükseliyor.

Harlan fark etmemiş gibi görünüyor ya da fark ettiyse bile beni yalamaya daldığı için umursamıyor.

Kişi yaklaşıyor ve kapüşonunun altından Harlan'ın maskesini taktığını görebiliyorum - yere fırlattığı maskeyi.

Bana yaklaştıkça ayakları üzerinde sallanırlar.

"Harlan." Dikkatini çekmek niyetiyle adını söylemek istiyorum ama nefes nefese bir inilti olarak çıkıyor. Görünüşe göre üzerimizde gezinen kişinin hoşuna gitmiyor. Şimdi eğilmiş, tam yüzümün önünde duruyor. Her nasılsa birkaç dakika öncesine göre daha kirli olan maske alnıma sürtünürken yüzümü çiziyor.

Başımı ters yöne çeviriyorum, ama eldivenli bir el çenemi sarıyor ve boynumu onlara bakacak şekilde büküyor.

"Harlan." Ağlıyorum.

Maskeli kişi başını sallar. Mekanik bir ses onu takip eder. "İşte bu kadar."

"Rainey." Düşünmeden söyledim.

"Devam et," diye beni cesaretlendiriyorlar, dik duruyorlar ama hâlâ üzerimizde geziniyorlar. Maskenin göz kırmızı damladıkça kalp atışlarım hızlanıyor. Kan akıyor ve çatlak ve kirli sıvayı lekeliyor.

"Harlan!" Bağırıyorum, bileklerimi çırparak bağları çözmeye çalışıyorum. Adrenalin benim tarafımda, bağlar kopuyor ve yere düşüyorum.

"Harlan," diye adını tekrarlıyorum, bu kez elimi başına götürüp dikkatini çekmek için onu sarsmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Elim alıp amımın üstündeki tümseğe götürüyorum, mührü kırmak için ağzına doğru kıpırdamaya çalışıyorum, ama tek yaptığı parmaklarımı yalamak ve ısırmak, hala beni yalamakla meşgul.

Bu arada maskeli figür, başını doksan derecelik bir açıyla eğip gizlediği yüzünü benimkine yaklaştırarak izliyor.

Çürük kokusu tüm duyularımı istila ederken mide bulantısı ağzımı dolduruyor. "Ne istiyorsun?!" diye bağırıyorum.

"Onun için şarkı söyle," diyor, şifreli. "Onun için söyle ve bırak yelken."

"Kim?" Ağlıyorum. "Ne?"

Yabancı omurgasını dikleştiriyor, yine üzerimizde yükseliyor ama bu sefer bir kolunu kaldırıyor. Eldivenli bir el açılıyor ve üzerimize toprak dökölüyor, öksürmemeye neden oluyor, ciğerlerim yanıyor.

"Onun için şarkı söyle ve yelken açmasına izin ver," diye tekrarlıyor. "Şarkı söyle," diye fısıldıyor geriye doğru yürüyüp bizden uzaklaşırken.

Dudaklarım kıpırdıyor ama hiç ses duymuyorum.

Tek bildiğim klitorisimin bir davul gibi titreştiğı, boşalmak üzere olduğum ve her şeyi hissedebildiğim ama hiçbir şey duyamadığım.

Harlan

Tüm vücudum yanıyor. Artık neyin ter, neyin onun uyarılması olduğundan emin değilim. Farkı anlayamıyorum. Her şey sıcak ve ıslak. Ağzım hariç her şey. Bu nasıl mümkün olabilir bilmiyorum. O kadar ıslak ki - özensiz, lanet olası ıslak, ama bir şekilde dilimi ona daldırdıkça, ağzım daha kuru hale geliyor. Her vuruşta devam ediyorum, beni şaşırtıyor.

Ciyaklayarak dikkatimi ona çekiyor. Terle seyrelmiş kırmızı lekeler, derisini pençelerken karnına yayılıyor.

Kendine zarar vermesin diye elimi onunkine götürmek için kaldırıyorum ama tokatla uzaklaştırıyor.

Bekle. Bana nasıl vuruyor? Elleri bağılı sanıyordum.

Yukarıya ve haça bakıyorum, ama her iki tarafta da kopmuş ipler sarkıyor; onları kırıp geçmiş.

"Yala," diye talimat veriyor. Soğuk. Uğursuz.

Bir eli başımda, başımı amına doğru yönlendiriyor. "Yala dedim." Talebini sert bir tokatla mühürledi. Acı yanağımdan merkezime doğru sekiyor.

"Harlan," diye miyavlıyor.

İşte böyle, kardeşim, adımı söyle.

Onu daha fazla tatmak ve dölünün dilimi tekrar kaplaması için çaresizce dilimi yarığından yukarı sürüklüyorum. Sert bir şey hissediyorum; tadı acı. Başıma düşen ve ağzıma süzülen, tat alma tomurcuklarımı soyan kuru tozumsu maddeyi görmezden geliyorum ve onun salgısını yalamaya devam ediyorum.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, sesi biraz bozuk. Yine de amının bana verdiği coşkudan ne olduğunu anlayamıyorum. Çıkardığı her ses net değil, sadece içimde titreşiyor.

Adımın ilk hecesi dudaklarından dökülüyor ama getirmiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor.

"Ha-" diye bağıyor. Her seferinde bitiremiyor. "Ha. Ha. Ha. Ha. Ha."

İsmimin başlangıcı bir kahkahayı andırıyor ve başımı kalçalarıyla sıkıca tutarken bunu tekrar tekrar yapıyor.

Başka bir şey söylüyor, ama tek odaklanabildiğim ıslaklığının dilime ne kadar yüksek sesle çarptığı ve boşalmaya ne kadar yakın olduğu.

Bana karşı çırpınıyor.

"Ölmek zorunda. Kana kan. Göze göz," diye miyavlıyor yüzümde çözülürken.

Kalbim göğsümde duruyor. Şarkısının son bölümünü her tekrarlayışında ritmi yavaşlıyor.

"Göze göz. Göze göz. Göze göz. Göze göz. Göze göz."

O neden bahsediyor?

Uyuşturucu yüzünden.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Nefes nefese ondan uzaklaşıyorum ama gece havası gözlerimle buluşmadığında damarlarımdaki kan soğuyor.

Gün ışığı yapar.

Ne kadar zamandır buradayız?

Sonbaharda şafağın kehribar tonları kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklarla karışarak görüşümü tüketiyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor çünkü burada kimse yok.

Ateş yok.

Çıplak insan yok.

Sikişen kimse yok.

Hiç kimse. Burada.

Burada. Kimse yok.

Biz ve bize yardım etmek için buraya gelenler hariç.

"Tekrar boşalmak istiyorum." Fısıldadığını duyuyorum, ama bu imkansız çünkü ona bakmak için döndüğümde, orada çıplak yatıyordu... bilinçsiz.

Saman fiçısının üzerine yığılmış bedeninin her yerinde kurumuş, kanlı semboller yazılı.

"Kardeşim, tekrar gelmek istiyorum. Tekrar gelmemi sağla. Beni tekrar buraya getir. Gel. İşte. Tekrar..."

"Dur!" Çığlık atıyorum. "Kes şunu! Kes şunu!" Ellerimi kulaklarıma götürüyorum ama suçluluk duygusu içimi kaplıyor çünkü o iyi değil. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Sesini duymaya devam ediyorum. Onu boşaltmam için bana yalvarıyor.

Benimle alay ediyor. Bu gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu.

Bu doğru değil.

Kendimi onun üzerine attım.

Rahatlama, geçici de olsa, zihnimi

pençeliyor. Kalbinin atışını

hissedebiliyorum.

Hala burada benimle. O

burada.

O iyi. Biz de

iyiyiz.

"İki olası aşırı doz, yardıma ihtiyacım var!" diye bir ses duyulur, ancak her şey bulanıklaşır.

Araceli'nin bir sedyeye ambulansa götürüldüğünü görüyorum.

Hay sikeyim. Babam öğrendiğinde bizi öldürecek.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Onları kapatmak istiyorum ama kapüşonlu bir figür yanımda diz çöküyor. Kolundaki yama -ya da sanırım kolundaki- aldığımız asit tabakasındaki amblemlerden biriyle eşleşiyor.

"Ödeme yapmadınız." Diyor.

"Ne?" İdare ediyorum, ama zar

zor. "Ödemedin," diye

tekrarlıyor. "Ne için ödemedim?"

Tartışıyorum.

"İçeri girmek için. Ödeme yapmazsan

batarsın." Adamın pelerinine tutunup onu

salladım.

Bir radyo kulağımı tırmalıyor. Bir an için gözümü kırıpıyorum ve çekiştirdiğim kumaş siyah ya da pelerin değil. Üzerinde sıhhiye arması olan mavi bir kumaş.

"Desteğe ihtiyacımız olacak, biri agresif," diye telsizle konuşan sağlık görevlisi dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sorun yok, şimdi dinlenebilirsin. Seni hastaneye nakledeceğiz." Sağlık görevlisinin sesi ayarlanıyor. Derin ve ürkütücü.

"Ödeme yapmadınız. Seni oraya götürmek zorundayız."

Neyin parasını? İçimden soruyorum, uyku beni bulduğunda dudaklarımı kıpırdatamıyorum. Araceli'nin kazanın en iyi kısmı olduğunu söylediğı uykuya hazırım.

On

Hatıran

"SHH," diye fısıldıyor kulağıma tanıdık bir ses, gözlerim kapalı kalsa da beni yavaşça uyandırıyor. Onları açmayı düşünmek bile enerjimin yetmediği bir iş. Gözlerim ve tüm vücudum hareket edemeyecek ya da burada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz hissediyor.

"Aynen böyle." Ses yine geliyor. Yumuşak, kadınsı... *tanıdık*.

Havadaki ince tarçın ve balkabağı notalarına bakarak Araceli olduğunu tahmin ettiğim kişiden bir dizi kelime daha sızıyor. Sesinin mırıltısını duyuyorum ama başka ne söylediğine odaklanamıyorum. Hissettiğim *rahatlama* dikkatimi çok dağıtıyor.

O iyi.

Biz iyiyiz.

Beklenmedik bir adrenalın dalgası damarlarımda tutuşuyor ve bir elimi sonra diğerini kaldırarak tenimin üzerinde kalan zayıflatıcı akımla savaşıyorum.

Yavaş, geveleyerek yaptığım bir hareket avuçlarımı rehin alıyor, ama buna karşı koyarak onları kıvırıyorum.

Aç, sonra kapat.

Aç, sonra kapat.

Aç sonra...

Elimi tamamen kapatamayınca, başka bir el sürünerek benimkine doğru ilerliyor. Parmaklar, her bir parmağımın arasındaki boş yarıklara doğru ilerliyor. Aradaki boşluğu narin olmayan bir tutuşla kapatıyor. Sahiplenici. Ezici.

Kendimden geçmiş olsam bile, birkaç saniyede bir kulak zarımı tırmalayan makinelerin aralıksız ama sıkıcı bip seslerini duymamak mümkün değil.

Hastanedeyiz.

Üzerinde yattığım şey bir hastane yatağı.

Kol ve bacaklarımdaki ağırlık sadece bip sesi çıkaran makinelere bağlı kablolardan kaynaklanmıyor. Bu, vücudumun Heathen's Cross'ta ilaçların -ve Araceli'nin- bana verdiği yüksek dozdan aşağı inme yolu.

Dehşet beni buluyor, her omuruma yapışıyor. Hayatta olduğum için şükrediyorum, ama beni bekleyen boktan fırtına - babamı kastediyorum - buna ne kadar değdiğini test edecek.

Araceli'nin dudaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini hissettiren bir fısıltı daha duyuluyor. Nefesi tenime sıcak hava sarmalları gönderiyor. Ağzım hâlâ pamuk çiğniyormuşum gibi hissediyor, tıpkı sağlık görevlilerinin bizi götürdüğünü hatırlamadan önce olduğu gibi.

Acaba onunki de böyle mi hissediyor?

Dudaklarım ayrılmak üzere ama aralarına bir şey girmiş bile, onları daha fazla hareket ettirmemi engelliyor.

"Neredeyse geldim," diye mırıldanarak ellerimi çalıyor ve kablolarıyla birlikte başımın üzerine fırlatıyor.

Yataktan kalkacak enerjiyi nereden buluyor? Benim üstümde olmak için?

Sıcaklık kasıklarımınla
buluşuyor. Sıkı, ıslak,
sıcaklık.

Sikeyim.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama yine de kıpırdamıyorlar. Çok yorgunum. Hissettiklerimi doğrulamak için onları açmam gerekmiyor.

Araceli.

Üvey kız kardeşim.

Lanet olası bir hastane yatağında, ıslak amcığıyla sikime biniyordu. Daha önce kimsenin bana yapmadığı şeyi yapıyor.

En azından amlarıyla. Ben sadece oral seks yaptım. Bu tür bir seks değil. Bu, sikimin üzerinde salya akıtan herhangi bir ağızdan daha iyi hissettiriyor, çünkü o benden istediğini alıyor.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Bu boktan durumda bile, vücudum onu ne kadar çok istediğimi biliyor - acı verici bir şekilde sertleşmiş sikim ölü bir haberci.

"Ben geliyorum-"

Menteşeler gıcırıyor ve hava sessizleşiyor. Tanıdık bir ses -*babamın sesi-Araceli'nin* bizi içine soktuğu coşkulu balonu *dürtünceye* kadar ürkütücü bir şekilde. Bir balona iğne batırıp patlatır gibi.

"Bırak onu, seni orospu!" diye bağırıyor.

Yine de üzerimden inmiyor ve zaten dar olan amcığı daha da daralıyor.

Babamdan kurtulmak üzere... benden.

"Çok yaklaştım," diye haykırıyor nefes alış veriş düzensizleşirken. "Oh, hayır, değilsin!" Babamın ayak sesleri odanın içinde yankılanıyor.

"Bırak onu, seni deli orospu!" Babam tekrar bağırıyor ve bir kez daha dinlemiyor.

"Neredeyse-" diye soluk soluğa kalıyor. "Ben-" diye kekeliyor, sesi zayıflıyor, "... neredeyse oradayım," diye miyavlıyor, zayıf, ama orada.

Bağırışlar odayı dolduruyor, Araceli'nin nefes nefese kalışının ve makinelerin bip seslerinin kaotik melodisiyle yarışıyor. Bu odanın her parçası ve onunki gibi benim vücudum da tamamen karmakarışık bir hal alıyor.

Gözlerim nihayet açılıyor, zar zor ama yaşanan kaosu görecektik kadar. İki güvenlik görevlisi içeri dalıyor, birçok hemşire de onları takip ediyor ama tek gördüğüm

Araceli hastane önlüğüyle üstümde, vücuduma sarılmıştı. Aletim hala içindeyken ayakta duruyor ve üzerimden kalkmak için onu tırmalayan ellerle savaşıyor.

Çok üzgün görünüyor. Cildinin her zamanki altın rengi, korkunç bir beyaz tarafından çalınmış. Cadılar Bayramı dükkanından aldığı, siyah ve sarının birbiriyle yarışan tonlarıyla ortadan ikiye bölünmüş peruk hala kafasında duruyor. Hafifçe eğilmiş ama orada. Ancak sarışın tarafı, herkesi kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken bileklerinden fışkıran kırmızı sıvıyla kaplanmış.

Daha önce hiç görmediğim bir güç onun üstesinden geliyor, onu benden uzaklaştırmaya çalışan kaç el varsa hepsinin kalesini kırıyor.

Öne doğru hamle yapıyor ve kan da peşinden hastane önlüğüme damlayarak kumaşın sırlıslam olmasına ve tenime yapışmasına neden oluyor.

Elinde bir şırıngayla ona doğru ilerlemeye çalışan doktora aldırmadan dudakları kulaklarımı buluyor. "Senin için geri geleceğim," diye fısıldıyor. "Onun yalanlarına inanma. Seni bırakmayacağım."

Araceli üzerimden çekildi, fiziksel bağlantımız çarpmanın etkisiyle kayboldu. Aletim onun sıcaklığından kurtulmuş bir şekilde sallanıyor ama yine de onun salgısının aletimi kapladığını hissedebiliyorum.

"Bırakın beni!" diye bağıyor. Bir güvenlik görevlisi kollarını tutuyor ve doktor tereddütle babama bakıyor.

"Karar senin," diyor monoton bir sesle, Araceli'ye şırıngayı enjekte etme emrini vermesini bekliyor.

Hastane personeline bakmadan önce gözleri bir an benimkilere kilitleniyor. "Bana bunu yaptıktan sonra sizi çağırdığımda tüm bu yardım neredeydi?!" diye bağıyor, babamı işaret ediyor, derin üzüntü ve öfke sözlerini kaplıyor.

Babam boğazını temizler. "O bir yalancı. Uyuşturucu bağımlısı bir sapık. Onu dinlemeyin," diyor kibirle. "Sağlık görevlileri onları bulduğundan beri söylediği şarkıyı duydun. Şimdi de burada söylemeye devam ediyor. Onu öldürmeye çalışıyor!"

"Bak!" Bir elini serbest bırakmayı başarıyor. Derisinde dairesel yanıklar var. Taze görünüyorlar. Bir zorbanın evinde itaatin hayatta kalmak anlamına geldiğini öğrenmeden önce üzerimde bıraktığı yanıklarla neredeyse aynı görünüyorlar. Geçen gece onun sırtında bulduklarımınla aynı.

"Yap şunu!" Babam doktora talimat verir, o da isteksizce dinler ve muhafızlar onu yere yatırırken Araceli'nin koluna sıvı dolu şırıngayı pompalar.

Gözleri sonunda kapanmadan önce onların elinde çırpınıyor. Gözleri nihayet kapandığında, benimkiler de onunla dayanışma içinde kapanıyor, çığlık atmak istiyorum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama şimdi fark ediyorum ki ağzımdaki solunum tüpü bunu imkânsız kılıyor.

Omurgama saldıran ürperti uzun süre yerinde kalmıyor. Omzuma tırmanıyor, şiddetini çeneme çarpıyor. Tüm vücudum aynı nefeste üşüyor ve nemli. Titriyorum. Kontrolsüzce titriyorum.

Bir hemşire koşarak geliyor. "Yoksunluk yaşıyor," diye anons ediyor, serumdan sarkan torba olduğunu düşündüğüm şeyi karıştırıyor.

Başka bir hemşire geliyor. "Bu ona yardımcı olacaktır."

Tütünün kalıcı kokusu burun deliklerime doğru ilerlerken sıcaklık damarlarımı buluyor. Uyanık kalmak için yorgunluğumla yarışan aciliyet kadar baskın.

Babamın dilini şaklatması ve parmaklarını şıklatması gözlerimi aralayıp zayıfça ona doğru bakmama neden oluyor.

"Lütfen. Beni ve oğlumu birkaç dakika yalnız bırakın."

Hemşireler başlarını sallayıp dışarı çıkıyorlar, beni ve hastane yatağımın yanına yaklaşan babamı yalnız bırakıyorlar.

Kapı çarpana kadar sessiz kalır ve kapı çarptığında havayı bozan onun sözleri değil, anahtarların şingirtisidir.

"Ondan uzak durman için seni uyarmıştım. Seni onun bela olduğu konusunda uyardım ama sen dinlemedin. Kimse beni dinlemez." Duraklıyor ve ardından kahkahalar geliyor. Yüksek sesli ve uğursuz, tüyleri diken diken eden kahkahalar. "Kimse beni dinlemiyor," diye homurdanıyor, "ta ki çok geç olana kadar, ama sen merak etme oğlum." Elime uzanıyor ve elimi sıkmadan önce ceketinin siyah kolları bileğime değiyor. Tüm vücudu öfkeden titriyordu. Kara gözleri beni delip geçiyor, beni korkutuyor ama bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm. Ona itaatsizlik ettiğim ilk ve son seferden beri yüzünde böyle bir ifade görmemiştim. Boğazını temizliyor, ağzını kulağıma yaklaştırıp şifreli bir uyarıda bulunuyor. "Başına gelecekleri biliyor, ama şanslısın ki bu karmaşayı nasıl ortadan kaldıracağımı biliyorum."

Diğer elindeki anahtarlar şingirdiyor.

"Biraz daha yaratıcılık gerektirebilir."

Hemşirenin bana verdiği ilaç her neyse gözlerimi kapattı. Yumuşak sıcaklık karıncalanmaları damarlarımda yanıyor.

"Ama bunu daha önce de yaptım."

İşitme duyum köreliyor ve babamın kelimelerinde olgunlaşan öfkenin farkında olmama rağmen, sanki bir huninin içine konuşuyormuş gibi geliyor. Konuşmaya devam ediyor ama ben odaklanamıyorum. Başım çarpıyor ve ağzım çok kuru hissediyorum.

"... Merak etmeyin, birazdan burada olacak ve yapılması gerekenleri size anlatacak. Bu şekilde olmasını hiç istemedim ama korumam gereken bir imajım olduğunu anlamalısınız."

Son kelime vicdanımı sızlatıyor. İmajını söyledi.

Ne oluyor lan?

Oğlu ya da ailesi değil. Onun lanet *imajı*.

Babam elini göğsüme koyuyor ve temas ettiği anda ağrıyor. Çok acıyor. Burnunu çekerken bir an için duygusallaşıyor. "Bunu sana yaptığına inanamıyorum. Bu yanına kalmayacak. göreceğim."

Söylediklerini içimden geçiriyorum. Araceli asla... Sanmıyorum.

Yalan söylüyor.

Tıpkı onun söylediği gibi.

"Görüşürüz evlat," diye fısıldıyor odadan çıkmadan önce. Menteşeler gıcırıyor ve yumuşak bir mırıltı duyuluyor ama kapı asla kapanmıyor. Ayak sesleri odanın içinde süzülür. Bunlar yavaş ve daha önce hemşirelerin ve güvenlik görevlilerinininki kadar acil değil.

Sıcak bir el kolumu kavlıyor, sıkıyor.

"Baban beni buraya..." diye durakladı adam, "işleri halletmem için gönderdi." Gözlerim uyuma isteğimle savaşıyor, onun yerine göğsüme bakıyor.

Bandajlar cildimi kaplıyor. Çoğundan kan sızıyor.

Hay sikeyim. Babam gerçekten yalan söylemiyormuş.

Bir an için gözümü kırıyorum ve Araceli'yi görüyorum, kanlar içinde ve elinde bir bıçakla bana gülümsüyor. "Fatum enim eligimus kardeşim, anladın mı," diyor, uğrak yerindeki ilahiyi tekrarlayarak. Gözlerimi bir kez daha kırıştırıyorum, ama anı kayboluyor. Burada, hastanede olduğum gerçeği bir kez daha yüzüme çarpıyor. Hepsi içgüdülerimi dinlemediğim için. Hepsi onun beni ayartmasına izin verdiğim için.

Adam boğazını temizliyor. "Onunla ikiniz ortalığı epey karıştırmışsınız." Bandajlarıma bakıyor. "Şanslısın. O yaralar iyileşecek, ama asıl sorun bu." Durup göğsünü işaret ediyor. "Bu içsel yaralar biraz zaman alacak. Olanları daha iyi anlayabilmen için konuşacak birine ihtiyacın olursa, çekinmeden ulaşabilirsin." Adam yanımdaki küçük masanın üzerine bir kart bırakıyor.

Başımı sallıyorum. Bunların ciddiye almıyorum. Çok yorgunum. Gözlerim kapanıyor.

Dudaklarımda Araceli'nin özünün tadıyla uykuya dalmak.

Adamın ayak seslerinin kapıya doğru ilerlediğini duyuyorum, ama dramatik bir şekilde duruyor ve göz kapaklarım sarsılarak açılıyor.

"Ben olsam çok fazla beklemezdim. Bu davetiye sınırlı bir süre için geçerli. Eğer sizden haber alamazsam, bunu bir talebe dönüştüreceğim."

Uyku beni tüketmeye başlarken son bir mesaj azalan vicdanımı kırıyor.

"Heathen's Cross'a zarar görmeden gitmeyi bekleyemezsiniz. Kimse geldiği gibi gitmez. Ya üye olursunuz ya da kurban olursunuz. Kendinize iyi bakın Bay Rainey. İrtibatta olacağız."

Bana ne yaptı böyle?

P@ESENT GÜN

"HOIHE NE ZAMAN. ORAYA GITMEK ZORUNDA KALDIĞINIZDA. SIZI
VERGILENDİRİRLER." - ROBERT COST

On bir

"İYİ AKŞAMLAR VE MUTLU CADILAR **BAYRAMI** ARIFELERİ..."

Radio spikeri cümlesini bitirmeden başka bir yere ışınlanıyorum. Artık sürücü koltuğunda değil, bir şeyler hissettiğim son zamana geri döndüm. Bir arabada oturmadığım, iğrenç bir hastane önlüğüyle bir hastane yatağında yattığım zamana. Boğazımda bir tüple uyandığım ve üvey kız kardeşimin üzerime çıkıp o kara deliği sikime batırdığı zamana.

Yarın yolsuzluğumun on üçüncü yıldönümü olacak ve ne kadar ilginç bir on üç yıl oldu. Çok şey değişti. Birincisi, eskiden boynumda taşıdığım haça artık bağlı değilim. Babamın nefret ettiği bir şeydi ama üstesinden geldi, başka seçeneği yoktu. Araceli'nin ortadan kalkmasıyla babamla mücadele etmek zorunda kaldım. Önce onun ve benim o gece Heathen's Cross'ta yaptıklarımıza duyduğu öfkeyle, sonra da hastalığıyla ilgilenmek zorunda kaldı. Benim dönüştüğüm adamı kabullenmezse, ona bakacak kimse olmadan tamamen yalnız kalacağını çok çabuk öğrendi.

Slipknot'ın *Bone Church* şarkısı hoparlörlerden sızan havayı etkiliyor ve karnavalesk intro kafamda dönüp duran çarpık düşüncelerin öfkesini daha da artırıyor. Şarkı sözleri kalbime bir balyoz gibi iniyor.

"... *Ve kalbim acının bir anısı. Bir mucizeye ihtiyacım yok.*

Dualar beni yine kurtaramayacak."

Gerçek bu değil mi? Dualar. Zaman. Hiçbir şey beni ya da onu bir daha kurtaramayacak. Yıllar önce ettiğimiz ve onun hâlâ yerine getirmediği yeminden sonra olmaz.

Elimi radyonun kadrana götürüp o kadar hızlı çeviriyorum ki, yuvarlak düğme müzik setinden kalkıyor ve neredeyse . "Ahh!" diye bağıriyorum ve az önce radyoyu kapatan elim şimdi yumruk şeklinde kıvrılmış durumda. Deri direksiyon simidinden başka bir şeye çarpmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Ama bunu yapmam. Korna çalacak ve bu da varlığını çok belli edecek.

Araceli'nin burada olduğumu bilmesini istemediğimden değil. Sadece henüz değil.

Bu seçici uyuşukluk perdesi, nefret ve kızgınlıktan başka bir şey hissetmeme yardımcı olacak birine ihtiyaç duymadan önce ancak bu kadar uzun süre yerinde kalabilir.

Varlığının dokusuna yerleşmiş olan acı, o gece damarlarımızdan akan uyuşturucu kadar güçlü hale geldi. Uyuşturucunun etkisi geçmiş olabilir, ama beni özüm kadar değiştirecek kadar güçlü bir kızgınlıkla yoğrulmuş olan anı ve cinsel arzu azalmadı, aksine daha da güçlendi. O kadar güçlü ki, eğer tadına bakmazsam. Bir yalama. Bana ondan bir parça veren *herhangi bir* şeyi sikmezsem, yanabilirim.

Yemin ederim, burnumdan her nefes alışımnda, yarı bilinçli bedenimi orgazm olduğunu varsayabileceğim bir şekilde sürerken bileklerinden bir musluk gibi akan kanın kokusunu hala alabiliyorum. Hastanedeki karşılaşmamızın ayrıntılarını bilemezdim. O gece beni bir değil, iki kez neredeyse öldürmeye çalıştıktan sonra kaltak benimle konuşmak için etrafta kalmadı. En azından ikinci seferinde, amcığını tüm yüzüme bastırmak yerine sikimi ıslatacak kadar haysiyetliydi. Babam onun hakkında haklıydı. Cezalandırılmayı hak eden kırık ve açgözlü bir fahişeden başka bir şey değil, ancak babamın ceza fikri kefareti fikriyle aynı hızda. Benim inanmadığım bir şey. Artık inanmıyorum.

Kontağı kapatıyorum ve elimde buruşan zarf benim yerime karar veriyor.

Buradayım çünkü nihayet, bunca zaman sonra, telafi etmek istiyor. Kendi yarım yamalak boktan yöntemiyle. Bu yüzden üzerinde adımın yazılı olduğu bu notu eve elden teslim ettirdi. Sanırım sonunda on üç yılın, eskiden evim dediği yere bir kelime bile etmeden ya da ziyaret etmeden geçmesinin biraz fazla olduğuna karar verdi. Evet, kırılmıştı ama orası bizim evimizdi. *Bizim evimiz.*

Bu arabadan ayrıldıktan sonra ne olursa olsun onun yüzünden olacak. Hepsi onun suçu.

Arkama yaslanıyorum ve dikiz aynasındaki yansımamı yakalıyorum. Saçlarım berbat durumda. Neredeyse Cadılar Bayramı olması ve beraberinde getirdiği pek de hoş olmayan hatırlatıcılarla o kadar meşguldüm ki en son ne zaman taradığımı bile hatırlamıyorum. Benim saklamama alıştığından daha uzun. Daha da koyu. Hâlâ sarışın ama rengi daha derin, daha topraksı bir tona dönüşmüş. Yılların beni, hakkında yazdığı kâbusların mükemmel bir arketipi haline getirdiğine bir kez baktığında, ruhsuz bedeninin derinliklerine gömülmüş, zaten hissettiğini bildiğimden daha fazla pişmanlık duyacak.

Zarfin mührünü kırıyorum, kalın katlanmış kırtasiye malzemesini Dışarı.

El yazısı görüş alanımı dolduruyor. Aşırı pişmiş ve neredeyse okunaksız.

İçine dalıyorum

Benden bu kadar uzun süre kaçmak için uydurduğu bahaneye hazırım.

Harlan,

Son zamanlarda seni düşünüyordum. Aslında, bu bir yalan. O gecedan beri seni düşünmeden edemiyorum ama seni tekrar görmekten çok korkuyorum. Birbirimizi görürsek ne olacağından ve bunun ne anlama geleceğinden korkuyordum, çünkü o gecenin ayrıntıları en iyi ihtimalle bulanıktı. Ama senin de hissettiğini biliyorum. Paylaştığımız o bağı. Ben onun yeni favori kum torbası olmadan önce babanın seni cezalandırdığı bağ. İkimize olan nefretinin çoğunu ben aldım. Ayrıldığımda yaptıklarımı telafi etmediğini biliyorum ama o evde yaşarken çektiğim cehennemin bir anlamı olmalı. Ya da en azından benden biraz daha az nefret etmeni sağlamalı. Her halükarda, Cadılar Bayramı'nın yaklaşması beni o geceye geri götürüyor. Seni özlememe neden oluyor. İster inan ister inanma, seni özlüyorum ve seni tekrar görmeyi çok isterim. Muhtemelen bana hala kızgın olduğunu biliyorum, ama beni tekrar görmek için kalbinde bir yer bulursan, beni nerede bulacağını biliyorsun.

Seninkiler,

Araceli

Notu buruşturup yolcu tarafındaki zemine attım. İki şeyi doğru yaptı. Onu nerede bulacağımı biliyorum. Babam onu evden kovduğunda onu yanına alan dedesi ve ninesinden miras kalan evde. İkcisi ise 'senin' kısmı. Doğru söylüyor. O *benim*. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak.

Kapıyı çarpmamaya dikkat ederek arabasından çıkıyorum. Bu geceki varlığımın bir sürpriz olmasını istiyorum. Siyah kapüşonumu başıma geçirerek, garaj yolundan verandaya doğru ilerlerken karanlık gece havasını siper olarak kullanıyorum.

Çizmelerimin altında korumaya çalıştığım sessizliğe bir gıcirtı ihanet ediyor ve attığım bir sonraki adımı bir başkası takip ediyor. Bir an duraksıyorum, beni duyup duymadığını anlamak için alçıpanın diğer tarafından herhangi bir ses duymaya çalışıyorum.

Kulaklarıma akan suyun hafif şırıltısından başka bir şey gelmiyor. Üzerinde durduğum verandanın diğer tarafından geliyor.

Onu son kez küvette gördüğüm geceye dair anılar zihnimi dolduruyor.

Siktir et.

Beni burada istedi. Bunu notunda kendisi söyledi. Kabul ediyorum, mektubunu açmayalı uzun zaman olduğu için onu ziyaret etmeyi planladığımı bilmiyordu ama istediği buydu, ben de bunu ona verebilirdim.

Her adımda çıkan gıcirtı ve iniltilerin senfonisini kucaklayarak, açık pencerenin önünde durana kadar devam ediyorum. Onu görünce göğsümde bir çarpıntı oluşuyor.

Sikeyim.

Çok uzun zaman

oldu.

Çok uzun.

On üç uzun ve acı dolu yıl.

Yine de bu zamanın bana yaptığı tek şey -bana özgürlük veren ve aynı zamanda cehennemi armağan eden kişiye karşı özlem ve küçümseme gibi çelişkili duygularla bana eziyet etmenin yanı sıra- onu olduğundan daha pitoresk hale getirmek oldu.

Önümdeki sahne, lanet olası bir Staind şarkısının ortaya çıkışını izlemek gibiydi. Mumlar küvetin etrafındaki zemine dizilmiş. Loş ışıkları, çok çıplak ve çok bilinçsiz Araceli'ye uğursuz bir parlaklık sunuyor.

Bu sefer kaç tane hap aldın, kardeşim?

Belli ki yeterli değil, çünkü az ışıktaki nefes alışını algılayabiliyorum. Sığ ve sendeliyor ama orada ve beni rahatlatan tek şey onun istediğinin bu olmadığını ve benim istediğimin onun arzularının tam olduğunu bilmem.

Beni terk ettiği için acı çekmesini istiyorum. Eğer kendi başına bitirmek istiyorsa, umarım her seferinde eli boş döner. Onun zamanı gelecek, Tanrı öyle dediğinde değil, *ben* öyle dediğimde.

İçeri girebilmek için pencereye tutunmak üzere çömeldiğimde tuhaf bir şey fark ediyorum.

Su... hiç yok.

Suyun aktığını duydum ama su yok.

Pencereden kayarak mumların etrafından dolaşıyorum. Kazara birini devirmedikten emin olmak için görüşüm yere yapışmış durumda.

Küvete yaklaştıkça, fayans zeminde büyük çamurlu ayak izleri beliriyor. Bakışlarımı Araceli'nin çıplak bedenine doğru sürüklediğimde, çamur onun teninde iz bırakmaya devam ediyor. Onu bir tuval gibi boyuyor. Kıvrımlarını çamurluyor ve onu pis gösteriyor... *cazip*.

Onun yattığı küvetle aramdaki boşluğu kapattığımda bu arzu hızla entrikaya dönüşüyor.

Bilinci pamuk ipliğine bağlı olmasına rağmen, eli en az kendisi kadar pis bir şeyin üzerinde sabit duruyor. Erişememesi gereken bir şey. Artık erişemiyor. Babam, mülkü onun kirli ellerinden uzak tutmak için aldığı ek güvenlik önlemiyle bundan emin oldu... ya da öyle sanıyordu.

"Şuna bakar mısın?" Kendi sesimin törpüsü sessizliği bozuyor, ellerim onunkilere uzanıyor. Parmak uçlarımızın birbirine sürtünürken çıkardığı inkar edilemez kıvılcımı görmezden gelmek zor, ama o defterle ne yaptığını görmem gerekiyor - babamın arazimize gömmek için özen gösterdiği defterle. Şu anda üzerinde yaşadığım ve asla geri dönmeyeceğini düşündüğüm mülk, ama görünüşe göre yanılmışım.

Bu beni daha çok kızdırıyor çünkü eve geldi ve beni görmeye gitme nezaketini göstermedi. Hiçbir şey yapmadı. Tek istediği o ürkütücü kitaptı. Sanki hayatta ihtiyacı olan şeyin anahtarı bu şeydeymiş gibi.

Elinden alıyorum ve dokunduğumda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Yıllar önce yaşanan katliamın, mutlak kargaşanın görüntüsü zihnimde yeniden canlandı. Sayfayı çevirdiğimde orada değil, yani bir resim

ama artık hatırladığım o korkunç sahne yok. Sakin. Hatta dingin. Elini uzatmış, bir kadının ağzına bozuk para yerleştiren bir adam tasviri. Birden, Araceli'nin o gün evin banyosunda bahsettiği güzellik gerçek gibi geliyor. Hatırladığım gibi korkunç bir sahne değil. Bu güzel, ama güzel olmayan şey yanında yazılı olan kelimeler.

Kendimi küvetin yanına indiriyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Dudaklarımı yalayarak kendimi yüksek sesle okumaya hazırlıyorum.

"... yara izleri ve kurumuş kanla tanımlanan özelliklere sahip. Başkaları için bir korku ama benim için bir kurtarıcı."

Öfke damarlarıma sızıyor, yerine getirmekten başka bir şey istemediğim hayali fantezilerle kafamı bulandırıyor.

Başımı defterinden kaldırıyorum, çıplak göğüsleri beni baştan çıkarıyor. Bir elimi uzatıp birini avucumun içine aldım. Dik meme ucu şimdi başparmağımın altında. Tenini kaplayan kir ve pasla bütünleşen parmaklarım göğüs kafesini takip ediyor, amının üstündeki tümseği sıyrana kadar acele etmiyor.

Bacakları çoktan dizlerinden bükülmüş, iki yana açılmış ve beni bekliyor.

Bir, belki iki ya da muhtemelen üç parmağımı sokmak çok kolay olacaktı.

Çok kolay.

Bu hoşuna giderdi. Uyuşturuculu rüyalar alemindeyken parmaklarımın onun içinde olması.

Kendisi için fazla iyi olan ağabeyinin izniyle, tatmin olmuş ama ağrıyan bir amcıkla uyanmak hoşuna gidecektir.

Siktir et.

Elimi yarığının üzerinde gezdirmeyi bırakıp yerdeki kaleme uzanıyorum ve yazdığı bu berbat hikâyenin altına onun için bir mesaj karalıyorum. Hem de elimle. Bunu artık kim yapıyor ki?

"Gerçeklerden kaçabilirsin ama benden kaçamazsın."

Kitabı açık bırakarak dikkatlice amının üzerine yerleştiriyorum ve artık ıslaklığıyla kayganlaşmış olan elimi çekiyorum.

Çarpmanın etkisiyle kıpırdanıyor, dudaklarından hafif bir uğultu sızıyor. Saçlarının sarı kısmı hafifçe kayarak göğsünün üzerinden düşüyor ve yeni eklenen değerli pentagram kolyesini ortaya çıkarıyor.

Ona ait olan kolyenin yanında duran kolye ise

Ben.

Seni kaltak, sana ait olmayan şeyleri alıyorsun.

Parmaklarım ben düşünemeden ya da durduramadan harekete geçiyor. Kolyeyi çekip zinciri kırıyorum. Ben ayağa kalkarken kolye boynundan düşüp benim elime geçti.

Şimdi onun üzerinde gezinirken, kolyelerimizi taşıyan kolyeyi cebime atıyorum. Uyandığında kolyelerin kaybolduğunu fark edince ne kadar sinirleneceğini düşününce yüzüme kaçınılmaz bir sırıtma yayılıyor.

Belimden eğilip başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Sikeyim.

Tarçın ve balkabağı... yine o kendine özgü koku, ancak bu sefer çaresizliğin baskın kokusuyla karışmış.

Bilinçaltının ayak işlerini yapacağını bilerek ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. Ona söylemek üzere olduğum her şeyi hatırlıyor ve kendine geldiğinde mesajı iletiyorum. Varlığımın onunla alay ediyorum. Ona bana ve sikime sahip olmaya ne kadar yakın olduğunu ama aynı zamanda onu bu gece burada benden kalan parçalarla nasıl bıraktığımı hatırlatıyorum.

"Benden kaçmayı bırak. Evine, bana gel. Seni beklerken çok yalnızdım. Söz veriyorum ısırmayacağım."

Ama beni tekrar gördüğünde canının yanmayacağına söz veremem.

On iki

Ertesi gün.

"KIPİRDAMA, SENİ LANET SÜRTÜK!" Sert beton zemin dizlerime batıyor, sırtımı düzleştirirken düzleşmiş avuç içlerimi tırmalıyor. Lanet bir köpek ya da bu durumda bir insan kül tablası gibi hareketsiz kalıyorum. "Aynen böyle."

Ayağa fırlamak ve yanımda getirdiğim bıçağı o orospu çocuğuna saplamak istememe rağmen, sırtımı düzleştirip hareketsiz duruyorum. Saygıdan ya da korkudan değil, rahatlıktan. Eğer son bir kez daha boyun eğsem, bunun sonunda pes ettiğim için olduğuna ikna olacak. Fırsatını bulduğum anda onun için ne planladığımı asla göremeyecek.

Duman etrafımı sarıyor, tütün ve mentol notaları havayı ıslatıyor. Koku midemi bulandırıyor ama ihtiyacım olan motivasyon bu. Neden burada olduğumu ve bu sefer neye ihtiyacım olduğunu ve ne yapacağımı hatırlatıyor.

"Bir günahkâr gibi yanıyorsun," diye gözlemliyor hayalperest adam, sigarasının ucunu enseme batırarak.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Acıyor ama botuma sıkıştırdığım bıçak kadar değil. Gerektiğinde kolayca erişebilmem için gevşek bir şekilde orada duruyor ama Aşil'imın yanında duruyor ve acele etmezsem onu kesmek üzere.

"Beni duyuyor musun, pecadora?" Günahkar.

Yarım yamalak bir 'evet' mırıldanıyorum ama sorular devam ediyor. Onları duymazdan . Odak noktam, sapını tutup bu işe bir son vermem için beni çağıran çelik parçasına yapışmış durumda.

"İçindeki günahkarı çıkarabilir miyim acaba?"

"Tekrar" kısmı atlanmış. Hep öyle olur. Hayalci pislik. Buraya her geldiğimde, ilk kez geliyormuşum gibi davranıyorum. Her seferinde aynı şey. Aynı işkence, aynı acı, hep aynı. Bu sefer aynı olmayacak olan şey, bundan sonra ne yapacağım.

"Ayağa kalk!"

Kalp atışlarım hızlanıyor, nabzım kulaklarıma kadar yükseliyor. Komutu görmezden geliyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi kafamda prova ederken adrenalin tüm hücrelerimi ele geçiriyor.

"Söylediğin yalanların bedelini ödeyeceksin, seni fahişe. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Bir dizi içi boş söz daha beni pek etkilemiyor. Harekete geçmek için kemer tokasının şingırdamasını ve yere atılmasını bekliyorum. Ayağa fırlayıp bıçağı alırken zaman yavaşlıyor.

"Siktir git!" diye bağırarak insan etine bürünmüş canavara saldırıyorum. Sıkılı bir yumrukla ve gözüm ödülde, hayati atardamarını gizleyen deri bariyerini kırıyorum. Kan yavaşça boynundan aşağı dökülüyor. Benim için çok yavaş. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazla acı çekmesini istiyorum. Bıçağı içinden çıkarıp tekrar saplıyorum...ve tekrar...ve tekrar. Her vuruşta, daha yüksek sesle ve daha öfkeli bir şekilde 'siktir git' diye bağırıyorum. Derimi, zemini ve en önemlisi onu boyayan kan sıçramalarının tadını çıkarıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç karşı koymadı. Sonra tekrar, bıçakladığınız ilk yer şahdamarı olunca, beyin bağlantısı biraz bulanıklaşmaya başlıyor.

Yere düşer. Delinmiş et ve kıpkırmızıdan oluşan gürültülü, dağınık bir havuz.

Nefes nefese, kendimi toparlamaya çalışıyorum. İşim henüz bitmedi, daha yeni başlıyor. Önümdeki kan gölüne bakarak, üst kattaki küveti doldurmak için kanı toplamamın en kolay yolunun ne olacağını bulmaya çalışıyorum. Büyük bir kova ve bodrumun köşesindeki süpürge dikkatimi çekiyor. İkisini de topluyorum çünkü toplama vakti geldi. El Barquero her an burada olabilir ve acele etmezsem ona katılma fırsatını kaçıracağım.

Bir paspas kullanarak kurbanın kanını kovaya dolduruyorum, ağzına kadar dolduruyorum ve sonra taşan kovayı küvete dökmek için banyoya doğru yürüyorum. Bu işlemin ne kadar sürdüğünü bilmeden zaman geçiyor ama her adım yaklaştığında kafamın içinde beni hazırlıksız yakalamaya çalışan bir ses duyuyorum.

"Çok geç değil kızım, fikrini değiştirebilirsin." Ses şimdi annemin sesine dönüşüyor ve taşan kovayı banyoya sürüklerken benimle alay ediyor.

"Hayır, yapamam." Yapmayacağım.

Adrenalin beni beslemeye devam ediyor, ama sadece üst kattaki banyoya ulaşana kadar. Çöküşün yaklaştığını hissediyorum. Sadece birkaç dakika daha dayanmam gerekiyor. Kovayı bırakıp kapıyı açmak için iki elimi de kullanıyorum. Menteşeler benimle dişe diş mücadele ediyor ama inatçılığım galip geliyor, kazanmaya kararlıyım. Buraya ne için geldiysem onu bitirmek için.

Sonunda kapı açılıyor ve kovayı alıp fayans döşeli zeminde sürüklüyorum ve banyoda ortalanmış, zaten dolu olan pençe ayaklı küvetin porseleninin yanına yerleştiriyorum. Öne doğru eğiliyorum, durgun sudaki yansımam hem rahatlatıcı hem de dehşet verici. Kuru boğazımdaki bir tükürük yumağını yutuyorum, kıyafetlerimi çıkarırken bana saplanan bir düzine bıçağa eşdeğer.

Kalan tüm gücümü kullanarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve taşan kan kovasını avuçlarıma içine alıyorum. Yavaşça, eğilmiş pozisyonumdan yükseliyorum ve kanı suya boşaltıyorum.

Suyun kenarına çarpıyor. Önce pembenin soluk bir tonu, sonra yavaş, konsantre bir dansla spiral çizerek yayılıyor ve opak bir kızıl tonuna dönüşüyor. İşte o zaman ve ancak o zaman, su artık su gibi değil de kan dolu bir banyo gibi görüldüğünde, içine giriyorum. Önceden gelen ses geri dönüyor. Bu kez başkaları da katılıyor, hepsi de daha önce defalarca duyduğum bir dizeyi söylüyor.

"Çünkü bir canlının yaşamı kandadır ve sunakta kendiniz için kefarette bulunmanız için onu size verdim; kişinin yaşamına kefarete eden kandır."

"Kapa şu lanet çeneni!" Burnumun ucu bulanık suya sürtünüyor. Gözlerim duvarda asılı aynadaki açık pencerenin yansımasına kayıyor. Sadistçe bir kahkaha patlıyor, içinden sızarak içime .

"buradasın," diye anons ediyor, şifreli ve eğlenerek. El Barquero.

Yukarı doğru çıkıyorum. Burnumun kalkmasına ve ağzımın su almadan konuşabilmesine yetecek kadar.

"İşte buradayım," diye mırıldanıyorum banyonun yarı açık penceresinin dışındaki çürüyen Tanrı'ya. Yüzü çürüme ve kirle delik deşik olmuş, yüz hatları yara izleri ve kurumuş kanla belirginleşmiş. Başkaları için bir dehşet ama benim için bir kurtarıcı. "Söz verdiğim gibi, sana bir hediye getirdim. İçeri gel, su tam sevdiğin gibi... kanlı."

Daveti kabul ediyor, kirli parmaklarını pencerenin kenarına kıvrıp kaldırıyor. Sürünerek pencereden çıkıyor ve

Bir yılan çevikliğiyleküvetin üzerinde durana kadar. "Emin misin?" diye soruyor alçak ve kaba baritonu.

Başımı salladım.

Yüzümü incelerken sert eli çeneme dokunuyor.

"Bir kez beslendikten sonra el Barquero'dan kaçış yok" diye uyarıyor.

Tekrar başımı sallıyorum. Bu kez küvete sakladığım çelik bıçağı hatırlayarak canlı bir gülümseme ekliyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, dili benimkine yaklaşırken parmaklarımı gizlice kıvırıyorum. Kurbanı bağlılığımın simgesi ağızından onunkine aktarılırken, bu sadist birleşmeyi bıçağın sapını avucumda sabitlemek ve boğazına saplamak için bir fırsat olarak kullanıyorum.

Yaradan kan akıyor, üzerime ve küvete yığılırken gözlerindeki ihanet bakışı olgunlaşıyor.

"Yanılıyorsun," diye tükürdüm çökmüş bedenine. "El Barquero'ya benden kaçamayacağını söyle."

"Bu inanılmazdı!" Alkışlar kulağımı dolduruyor. Diğer hattaki menajerim Beth alkışlıyor, ama prova edilmiş heyecanı nefesinden yayılan tereddütten çok az uzaklaşıyor.

Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu bildiğim için ağızından uzun soluklu bir iç çekiş çıkıyor. "Devam et. Nesi var bunun?"

"Şey, bu sadece, yani, bilmiyorum," diye tereddüt ediyor Beth.

Ayağa kalkıyorum ve az önce üzerinde oturduğum tekerlekli sandalye arkama doğru yuvarlanarak masamın arkasındaki kitaplığa çarpıyor. "Beth," diyorum sertçe. "Çıkar ağızındaki baklayı."

Sahte bir şaşkınlık gülüşü, abartılı şaşkınlık rolüyle kulaklığı boğuyor. Şimdiye kadar bana alışmış olmalıydı. Ajan olsun ya da olmasın, lafı dolandırmadığımı bilecek kadar uzun süredir buralarda. Dün gece ne kadar kötü uyuduğumu düşünürsek, ona söylediklerim ile söyleyebileceklerim arasında uysal bir fark var. Eskiden yılın bu zamanlarını severdim ama her yıl gördüğüm rüyalar, daha doğrusu kâbuslar artık çok fazla gelmeye başladı. Dün gece gördüğüm, uzun zamandır ya da hiç görmediğim kadar canlı bir rüyaydı.

"Bayıldım, Char." Bu lakaptan irkildim. Takma adım A.H. Charon'un kısaltması ve beni tanıdığı tek isim. Sesi titriyor. "Ama..."

Gözlerim doldu. Her zaman bir 'ama' vardır. Birine bağırmaya, korna çalmaya başlamadan önce tereddüt havaya karışıyor.

"Üzgünüm, geri döndüm. Yemin ederim insanlar burada araba kullanamaz."
Gülüyorum. "New York'ta Cadılar Bayramı. O kadar günün arasında bugün ne bekliyorsun ki? Ayrıca, her zaman acele ediyorlar."

"Doğru, ama burası banliyö, şehir değil."

Kaşlarım çatıldı. Beth tam bir şehir kızıdır. Beton ormanın konforundan nadiren ayrılır.

"Varoşlarda ne halt ediyorsun?"

"Annem hastaydı ve babamla ilgilenemiyordu. Kazadan beri nasıl olduğunu biliyorsun. Benim yardımına ihtiyacı var. İnan bana, ben de bu konuda pek heyecanlı değilim." Konuşmayı yeniden yönlendirirken boğazı düğümleniyor. "Her neyse, dinle Char. Yoğunluğu seviyorum ama bu Ferryman serisinin son kitabı. Okuyucuların daha derli toplu bir son istiyor ve açıkçası bunu hak ediyor."

Ev ofisini adımlıyorum. "Her şeyden önce, bu bir korku filmi. Ne zamandan beri bir korku romanının sonunun düzgün olması ya da güzel bir kurdeleyle sarılması gerekiyor? Korku okuyucunun zihnine sızmalıdır. Akılda kalmalı ve kişiyi düşündürmelidir. Bunu onlar için hecelemeyeceğim. Hala-"

Sözümü kesti. "Dur tahmin edeyim. Bir sonsöz, çünkü Tanrı korusun, sonsözü olmayan bir şey yazıyorsun." Ses tonundaki kızgınlık beni yanlış yöne sürüklüyor. *Her zaman* bir sonsöz yazmak zorunda olmamın ne önemi var ki? Bu benim tarzım ve muhtemelen yazmayı en sevdiğim şey, çünkü sonu ifade ediyor. Herkes iyi bir sonu hak eder, aynı şey kitaplar için de geçerli.

"Evet, bir sonsözüm var. Hatta belki bunun için iki tane." Ona geri veriyorum.

"Sadece acele et. Yayıncı gelecek hafta onlara vermemi istiyor. Neyi beklediğini bilmiyorum. Diğer tüm hikayelerini son teslim tarihinden önce teslim ettin."

Sözünü kesiyorum.

"Memelerini sakınleştir. Ben hiç teslim tarihini

kaçırdım mı?" Kadından kıkırdama kılığına

bürünmüş bir alay sesi geliyor. "Kaçırdım mı?"

Şimdi bir iç çekiş sesi geliyor, muhtemelen haklı olduğumu anladığı için.

"Peki.

Hayı

r." "Aynen öyle.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Sadece zamanında bittiğinden emin ol."

Ofisimden çıkıp yatak odasına doğru yürürken, yatmadan önce bölümün geri kalanını elimle yazdığım için defterimi almaya gidiyorum. ". Ayrıca, bitirmedigimi kim söyledi? Varsaydığında ne derler bilirsin. Kendini aptal yerine koyarsın ve-"

"Ben," diye cümlemi bitirdi. "Evet, biliyorum."

"Bilgisayarımdan okumayı bıraktım. Geri kalanını elle yazdım."

Şimdi Beth alay ediyor. "Elle mi? Tanrım-" diye sözünü kesiyor. "Demek istediğim, bunu artık kim yapıyor?"

Ben, o kim amına koyayım.

"Bu arada, bu hikaye için bir başlığımız var mı?"

Koridorda yürümek üzere yatak odamın köşesini dönüyorum. Ana kattaki, su basıncı berbat olduğu için hiç kullanmadığım banyo dikkatimi çekiyor. Beni yolumda durduruyor ve ağzımdan çıkan bir nefes, beden dışı bir deneyim gibi hissettiriyor.

"Char," diyor Beth adımı ve odaklanamadığım bir sürü başka şey söylüyor. Defterim yerde. Komodinimin üzerinde değil.

o.

Dikkatlice banyoda geziniyorum. Parçalanmış camlar ve sertleşmiş balmumu küvetin yanındaki fayansı kaplıyor.

"Char," Beth adımı tekrarlıyor. "İyi misin?"

Hayır.

Hayır. Ben iyi falan değilim.

İyinin tam tersiyim.

Şoktayım.

Defterimi almak için eğildiğimde. Hikayenin banyoda değil yatakta başladığım kısmını, bana ait olmayan el yazısının üzerinde görüyorum.

"Gerçeklerden kaçabilirsin ama benden kaçamazsın."

Kanım dondu.

Hayır. Burada olamaz.

Tüm banyoda kırılmamış tek cam olan pencereye bakıyorum.

Eğer dün gece buradaysa, bu rüyamın rüya olmadığı anlamına gelir... ve haplar sihrini kaybediyor demektir. Bana eskisi gibi yardım etmiyorlar.

Ama neden şimdi?

Benden ne istiyor?

Neden olanları ? Ben bıraktım.

Neden? Olamaz. O mu?

Hâlâ bunu sindirmeye çalışırken kolyeme uzanıyorum ama parmak uçlarım boynuma değdiğinde hissettiğim tek şey ateş oluyor. Tıpkı av gecesinde olduğu gibi dans eden alev dalgaları. On üç yıl önce. Cadılar Bayramı'nda. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ama duygularım Harlan'ın dizlerinin üzerindeki görüntüsüne dönüşüyor. Beni yalıyor. Beni tüketiyor. Dili içimde o kadar derindi ki neredeyse boğulacaktı.

Hatırladıkça amım zonkluyor.

Hayır.

Bunu yapamam.

Zincirime uzanıyorum, pentagramı avucumda hissetmek istiyorum ama avucum bomboş. Göz kapaklarım titreyerek açılıyor, aşağıya bakıyorum ve kolye ucu yok... kolyeyi bulamıyorum.

Seni orospu çocuğu.

Sadece içeri girmekle kalmadı, banyomu mahvetti ve annemden kalan tek şeyi aldı.

Sonunda konuşmaya dahil olarak Beth'in sarmalını kesiyorum.

"Gitmem gerekiyor. İrtibatta olacağım, tamam mı? Eve gitmem gerek." Tereddüt etti, kafası karışmıştı. "Eve mi? Evde olduğunu sanıyordum." *Hayır, sorun da bu zaten.*

"Sen...?" Beth başlıyor ama ben telefonu kapatıp mutfaktan arabamın anahtarlarını almaya gidiyorum.

Tezgâhın üzerinde onlara uzanırken, anahtarlarımı koyduğum kâsenin yanında eskimiş bir gazete haberi görüyorum. Ona doğru yaklaştıkça midem bulanıyor. Başlığı bana bakıyor.

"Yerel uğrak yeri çok sayıda ihbarın ardından kapatıldı .. "

Okumayı bırakıp makaleyi alıyorum ve buruşturuyorum, ancak bunu yaparken arka tarafta yapışkan ve kırmızı bir şey dikkatimi çekiyor. Yavaşça ters çeviriyorum ve buruşturulmuş kağıdı düzleştiriyorum.

Başka bir mesaj. Bu seferki inkar edilemez bir şekilde Harlan'ın işi. Belli ki ona uzatmaya çalıştığım zeytin dalını almış ve bunu benimle uğraşmak için bir işaret olarak görmüş. Benim kilise çocuğumun asla yapmayacağı bir şey, ama sanırım, itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, babası yıllar önce Şeytan'ın Gecesi ayininde bir şeyi doğru yaptı.

"Tek gereken bir anlık ayartılmadır. Düşmanın sunduğu şeylerin sadece bir kez tadına bakmak ve en iyi insanlar bile kötülüğün vücut bulmuş haline dönüşebilir."

Düşman bendim. Harlan'ın içindeki tüm iyi şeyleri alıp bir kenara atması için gereken tat. Benim gibi olmamak için... daha kötü olmak için.

Gazete makalesini bir top halinde yere fırlatıyorum ve yeniden öfkeleniyorum. Ona o mektubu yazarken aklımdan geçen bu değildi. Her geçen yıl daha da büyüyen ayrılığa bir son vermek için elimi uzattım. Neden hala bu kadar kızgın olduğumu anlamıyorum. Gerçekten de bir anı, hem de çok ateşli bir anı paylaştık diye sonsuza dek onun olacağını mı düşündü?

Heathen's Cross'taki o gece, uyuşturucu, hepsi sadece geçici bir kaçıştı. Onun istediği gibi sonsuza kadar onunla kaçacağımı kastetmemiştim. En azından benim için tek umut ışığı, babasının bana büyükannem ve büyükbabamla yaşamam için bir çıkış yolu sunmasıydı ve artık onlar öldüğüne göre hayatımı tek başıma inşa ettiğim bu ev benim oldu.

Ona ihtiyacım
yok. Onu
istemiyorum.

Tek istediğim kolyem ve eve dönüp teslim tarihimi bitirmek, böylece uzun zamandır yapamadığım şeyi nihayet yapabileceğim. Dinlenmek.

Kitabımı göğsüme bastırıp kapıyı arkamdan kilitleyerek evimden hışımla çıkıyorum. Dönerek merdivenlerden iniyor ve evimin önündeki patikada sıra sıra dizilmiş balkabaklarının yanından geçiyorum. Hepsinde yılın bu zamanındaki ruh halimi yansıtan farklı -ama aynı derecede berbat- yüzler oyulmuş.

Ayaklarım son balkabağına ulaştığında, bir rüzgâr bana çarpıyor ve kitabı ellerimden alıp toprağa savuruyor. Esinti hızla artarak saçlarımı yerinden oynatıyor. Gerçi sadece beyaz sarı olan tarafım hareket ediyor ve gözümü kamçılıyarak sulanmasına neden oluyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve defteri kapıyorum. Düşen yapraklar ve dallar etrafımda sürüklenirken rüzgâr amansız uğultusunu sürdürüyor ve bir fırtınanın yaklaştığını belli ediyor. Fırtınaları severim ama şu anda bu, sıradan bir Ekim gecesi fırtınasından çok uğursuz bir alamet gibi geliyor.

Arabama doğru ilerlerken, eskiden 'evim' dediğim cehenneme geri dönmek için sinirlerimi hazırlayarak kendimi destekliyorum. Açlık, şu anda Harlan için hissettiğim öfkeyi işleyerek özümle saldırıyor. Her şeyden öte, hissettiğim korku

Çünkü bunca yıldan sonra Harlan'ı görme düşüncesi, bir şekilde yazdığım ya da yaşadığım tüm dehşetlerden daha korkutucu . Bunların çoğu, hayatımda kağıt ya da ekrandan başka anlatacak kimseimin olmadığı anlara dayanıyor. Harlan ve ben, sonu bir trajediyiz. Öldürmeden önce çürüyen.... iltihaplanmadan önce kalan türden bir dehşet.

On üç

Arabayı yavaşlatarak durduruyorum. Ayağım pedalda asılı kalıyor ve ön camımın önündeki uzun demir kapılara bakıp varlığından şaşkına dönerken egzoz sesi kesiliyor. "Bu yeni bir şey," diye homurdanıyorum kendi kendime... ve kesinlikle geçen sefer burada değildi. Arabayı parka çekip oturuyorum ve seçeneklerimi belirlemeye çalışıyorum çünkü kendime ya da zaten boktan olan bu arabaya zarar verme riski olmadan istediğim gibi geçemiyorum. Torpido gözüne uzanıp çakımı ve orada sakladığım paketten iki adet Listerine aldım. Bu sabah evden çıkarken başıma gelenlerden sonra o kadar yıpranmıştım ki dişlerimi fırçalamayı unutmuşum. Bu engeli aştığımda, çok daha kızgın bir başka engelle karşılaşacağımı düşünürsek, ağız kokusu sorunlarımın en kötüsü olacak gibi görünmüyor. *Harlan.*

Arabanın kapısı arkamda bıraktığım gibi çarpıyor ve onu asfaltsız araba yolu ile değiştiriyorum. Süslü ferforje çıtaların üzerimde yükseldiği kapının karmaşıklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Her ayrıntı görkemli ve iğrenç ve bir papazın mülkünde olması beklenecek bir şey değil.

Ellerim demir çubuklardan birine dolanıyor, onu sallıyorum ama tabii ki yerinden . Kilitli kapının her iki tarafına da bakıyorum, sihirli bir şekilde etrafından dolaşmanın ya da içeri girmenin başka bir yolu olup olmadığını görmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Geniş kapıdan daha yükseğe yığılmış tuğlalar gözümün alabildiğine uzanıyor, araziye koruyucu bir kucaklamayla sararak beni ondan ayırıyor.

"Siktir!" Botumu yere vurarak bağıriyorum. Bir toz bulutu oluşurken çakıllar havalanıyor. Her gevşek parçacık siyah giysilerime yapışıyor.

Belki de bu cehennem gibi mülkte bir Rainey olarak yaşama cehennemine son vermek için ihtiyacım olan işaret budur. Evrenden gelen bir uyarı, arabama binip sonsuza dek uzaklaşmam için bana son bir fırsat veriyor. Unutmak için.

Dün gece olanlar hakkında konuşup kolyemi geri almayı unutacağım. Frida bana her zaman korunmak için pentagramımı üzerimde tutmamı söylese de ve Harlan'ın ne kadar dibe vurduğunu düşünürsek, muhtemelen benimle alay edecek ve alabileceğim tüm korumayı kullanabilirim.

Kim bilir, belki de birbirimizi görmek - yani ikimiz de bunun farkında olduğumuzda - ihtiyacımız olan kapanışı sağlar ve ikimiz de huzur içinde yolumuza devam edebiliriz. Ya da en azından birimiz diğerinin altına girebilir, babası bunu da mahvetmeden önce hastane yatağında başlatmaya çalıştığım şeyi tamamlayabiliriz.

O gün Harlan uyurken ona sarıldığım görüntüsü yanaklarıma bir sıcaklık yayıyor. Suçlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Sorun da bu zaten. Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Ben acizim. Ben sadece...

"Yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses iç savaşıma böldü. Dikkatimi küçük bir kulübeden bana doğru koşan üniformalı güvenlik görevlisine ver. Bir şekilde kapalı kapıların önünde ve yan tarafta olduğunu gözden kaçırmışım.

Ona bakıyorum, sade yüz hatlarını inceliyorum, onu daha önce görüp görmediğimi anlamaya çalışıyorum. En son buraya geldiğimden beri kapının yeni olduğu göz önüne alındığında, mülkün korunmasını bir kenara bırakırsak, sanırım onun beni dışarıda tutmak amacıyla gittiğimden beri eklenen başka biri olduğunu söylemek güvenli.

Yaklaşırken anında düşünmeye çalışıyorum, çünkü mülkten men edildiğimi biliyorum. Bunu bir araya getirmesi an meselesi.

"Üzgünüm, ben bir arkadaşayım-"

"anasını," diye sözümü kesti. "Sen..." Duraksıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kahverengi bakışlarında belirsizlik ve entrika bir arada.

Panik başladı. Rainey arazisinden uzakta yaşadığım yıllar boyunca görünüşüm değişti. Saçlarım artık simsiyah değil, ortadan ikiye ayrılmış durumda. Bir tarafı doğal siyahım, diğer tarafı ise beyaza çalan soluk sarı tonunda. Biraz botoks da yüz hatlarımın daha belirgin olmasına yardımcı oldu. Farklı göründüğüm kesin ama tanınmaz halde değilim. Tek yapması gereken birkaç yıl öncesine ait bir fotoğrafımı açması ve noktaları çok hızlı bir şekilde birleştirmesi.

"Bay Rainey'i görmeye çalışıyorum." Cümlesini onun yerine ben tamamliyorum, umarım onun düşünme sürecini bozmaya yeter.

"Dur bakalım." Heyecan ses tonunu tırmalıyor. Gözlerini benden ayırdığında, kemerine kılıflanmış silah ve şok tabancası dikkatimi çekiyor. Kahretsin, benim çelimsiz

Çakı bunların hiçbirleriyle boy ölçüşemez.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama kemerinden ne alacağını düşünürken dehşet içinde onu izledikçe yumuşuyorum.

Dudaklarım aralanıyor, kelimeler kusmuk gibi ağızımdan dökülmek üzere, çünkü ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

", burada değil. Bana bir saniye ver. Gidip almam lazım."

Koşarak güvenlik kulübesine geri dönerken onu sarmış gibi görünen sakinliğe tutunuyorum. Ne aldığından emin değilim ama -ne kadar safça görünse de- bir silah olmadığını umuyorum çünkü zaten üzerinde kapsamlı bir cephanelik var. Ayağa kalkıp bekliyorum.

Birkaç dakika sonra nefes nefese, elinde bir kitapla koşarak gelir.

Kahretsin, bunun yerine ayaklarıma bir el bombası atılmasını tercih ederdim, ama işte buradayız.

Heyecan dilini şaklatıyor. "Tanıdık geldiğini biliyordum. Sen A.H. Charon."

Ekstra sikiş.

Bir okuyucu.

Tabii ki, bu benim şansım olurdu.

Onun doğruluğu omurgamdan aşağıya bir sıkıntı dalgası gönderiyor, özellikle de şimdi kitabın arkasına geçtiği için. Parmağıyla Beth'e yazar biyografimde yer almadığından emin olmasını söylediğim resmi işaret ediyor.

"Beni yakaladın." Gülümsemeye ve omuz silkmeye zorluyorum. Şakacı olması gerekiyordu ama ona da bana hissettirdiği gibi sert ve sinirli geliyorsa başarısız oldum demektir.

Kitabın ön yüzünü çeviriyor, şimdi de başlık sayfasını işaret ediyor: *Sakladığımız Maskeler*. "İmzanızı alabilir miyim? Ferryman serinize bayılıyorum."

"Teşekkür ederim." Açıkça söylüyorum, daha kötü bir zamanda olamazdı ama bu desteği takdir ediyorum. "Ama korkarım yanımda kalemim yok."

Yüzünde beklenmedik bir tiksinti belirir. "Ne tür bir yazar kalemsiz seyahat eder?"

Görünüşe göre, kalem yerine çakıyla seyahat etmeyi tercih eden türden.

Ceplerime tekrar dokunuyorum, iki kez kontrol ettiğim izlenimini veriyorum. Omuz silkiyorum, "Üzgünüm."

"Bu hayal kırıklığı yarattı." Kitabı ceketinin cebine yerleştiriyor. "Peki, sizin için ne yapabilirim?" Tavrındaki değişim inkar edilemez. Hayır.

Artık hevesli bir okuyucuyum ve onu görev yerinden çıkarken gördüğümde beklediğim şeye geri döndüm, metanetli bir muhafız.

"Dediğim gibi, Papaz Rainey'i görmeye geldim," diye yalan söylüyorum. Üvey babamı görmek için kesinlikle havamda değilim. Bir daha asla, ama Harlan kanatlarını bu cehennem çukurundan öteye açmadığına göre, kolyemi geri almak için ikisini görmekten başka çarem yok.

Bir kez daha, bana yukarıdan aşağıya baktı. Muhtemelen giyim tarzımdan dolayı şeytan çıkarma ayini için burada olup olmadığımı merak ediyor. Cadılar Bayramı'nda olduğumuzu düşünürsek, tamamen siyah zıbınımın ve tüm vücut kemerimin üzerine giydiğim uyluk yüksekliğindeki Petrine haç çorapları hakkında kimse iki kez düşünmez. Ama bu benim kostümüm değil. Rahip Rainey'i görmek zorunda olsam da olmasam da her gün böyle giyiniyorum.

Bakışları kemerimde takılı kalıyor ve gözlerini bıçağımı soktuğum kısma dikeyyor. Neyse ki simsiyah kıyafetim ve çakım neyin ne olduğunu görmesini zorlaştırıyor.

"Ummm," diyebildi sadece, sesi gergin çıkıyordu. Çıktığı güvenlik kulübesine doğru bakar. Kırmızı yazılı bir poster ve altındaki resim görüş alanındadır.

Kahretsin. İşin bu noktaya gelmesini istemezdim ama istediğimi elde etmek için cazibemi kullanmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Ses tonumu yumuşatıyorum, kalçalarımı abartılı bir şekilde sallayarak ona doğru vals yapıyorum. Ama o bir adım geri çekiliyor, sonra bir adım daha atıyor ve beni baştan çıkarıcı bir adımdan sıçrayan bir adım atmaya zorluyor.

"Bayan, çok yaklaşıyorsunuz." Eli tekrar görev kemerine yaklaşıyor. "Ve sen de yoluma çıkıyorsun," diye mırıldanıyorum ama beni duymuyor. Parazit

telsizi havayı deliyor. Karşı taraftan boğuk bir ses geliyor ama bağlantı zayıf olduğu için kimin konuştuğu ya da ne söylendiği anlaşılamıyor.

Benden uzaklaşmaya devam ederken botları çakıllara sürtünüyor. "Arabana geri dönmeni istiyorum." Yanındaki copu geri aldı. "Bu gece burada kimsenin olmaması gerekiyor."

Anlaşılan babam artık Kutsal Hasat'ı düzenlememeye karar vermiş. Ben burada yaşarken bu düşünce neredeydi?

Elini yere vurduğunda copun çeliği uzuyor ama tek odaklanabildiğim bileğindeki dövme oluyor. Altında ezilmiş bir yılan olan bir haç. Tıpkı yamalardaki Heathen's Cross'taki o gecedен hatırladığım gibi. Hayır bekle, kurutma kağıdında. Alnım şaşkınlıktan çatlıyor. Bunu yapamam.

Şimdi hatırlıyorum. O geceyle ilgili her şey çok bulanık geliyor. Sadece daha önce gördüğümü biliyorum. Bakmaya devam ederken, elindeki mürekkebin kaydığını gördüğüme yemin edebilirim. Belli ki zihnim bana oyun oynuyor.

Elindeki silahı görmezden gelerek - bunun bir korkutma taktiği olduğunu ve onu kullanamayacak kadar korkak olduğunu bilerek - mürekkebin daha iyi görebilmek için ceketinin manşetini yukarı kaydırıyorum. Başımı sallıyorum, kendimi yanılsamadan kurtarmaya çalışıyorum. Dövmeli yılan hareket etmeyi bırakıyor ama sesler yeniden başlıyor.

"Bırakın yelken açsın. Kana kan. Göze göz..."

Durması için çaresizlik içinde inliyorum. Muhafızın gözleri anlaşılabilir bir korkuyla beni izliyor. Dokunuşumdan ürküyor ama ben onu daha sıkı kavıyorum, başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Bırak beni yoksa.."

Daha sıkı sıkıyorum. "Oh, lütfen. Onu kullanacak olsaydın çoktan kullanmış olurdun," diye sözünü kesiyorum. "Bunu neden aldın?"

"Bilmiyorum. Sadece hoşuma gitti." Kendini tutuşumdan başarıyla kurtardı.

"Özür dilerim," diye kendimi toparlamaya çalışıyorum ama çok zor. Bu sembolü en son Heathen's Cross'ta görmüştüm. Birdenbire, o geceye dair hâlâ bir araya getirmeye çalıştığım tüm anılar aklıma geliyor. Her biri en az o gece olduğu kadar kafa karıştırıcı.

Özellikle de kan. Çok fazla kan vardı. Kovalar dolusu ve biz ayrıldıktan sonra da bitmedi. Bizi hastaneye kadar takip etti ve ara sıra gözlerimi kapattığımda hala beni buluyor.

"Her neyse." Telsizinin sesini kısar. Diğer tarafta bir erkek sesi var. Dikkatimi çeken, mırıldandığı şeyi ilgisiz kılan tanıdık bir ses. Parmağını şıklatarak dikkatimi tekrar ona çekiyor ama zar zor. "Dinle, seni bu bok çukurunda görmek çok güzel ve beklenmedik bir şeydi ama korkarım arabana binip eve gitmeni söylemek zorundayım. Patron kimsenin buralarda dolanmasından hoşlanmaz. Özellikle de Cadılar Bayramı gecesinde."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki bilmiyor. Tanrım! Bir şeyin onun yalan kalesini tehdit etmesini yasakla."

Kahrolası kutsal pislik.

Şaşkın bir yüz ifadesi yüz hatlarını çarpıtırken muhafız bana hiçbir şey söylemiyor.

Bu kapının diğer tarafına geçmeliyim. Onu görmem gerek. Aramızdaki bu uzun oyunu bitirmek için.

Çaresizlik doğru düşünme yeteneğimi etkiliyor. "Anlamıyorsun. Burası benim evim," diye mırıldanıyorum, her hecesinden pişmanlık duyarak.

"Senin evin mi?" Sesindeki kafa karışıklığı, ona aptalca yardım ettiğim bulmacayı bir araya getirmesiyle çabucak gölgelendi.

Bir adım daha geri atıyor, her şeyden çok korkmuş görünüyor. "Vay anasını. Vardiyamdan önce sigara içtiğimi biliyorum ama nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu *sensin*." Silahını almak için kemerini karıştırırken copu yere düştü ama ben ona doğru hamle yaparak silahını elinden aldım. "Sen Papaz Rainey'nin kızıydın," diye kekeliyor ve bir zamanlar onun üvey kızı olduğumu hatırlayınca kan beynime sızıyor. Ama bu yerle ve onunla bağlantımı kaybettiğim anda bu unvanı da kaybettim.

Glock'unun kabzası adeta elime mıknatıs gibi yapışıyor. Elimi kaldırıyorum, silahını yüzüne indiriyorum ve namlunun yan tarafıyla vuruyorum. Acıyla irkiliyor, ama benim hoşuma gidecek kadar değil, bu yüzden bir kez daha toparlanıyorum ve yüzüne daha sert vuruyorum. Bu sefer ağzından tiz bir acı çığlığı sızıyor. *Çok daha iyi*.

Namlunun ucunu kanlı şakağında tutarak kendimi kulağına yaklaştırıyorum. "Üvey kızım," diye düzeltiyorum.

"Beni vurmayın" diye yalvarıyor.

"Tabii ki hayır," diye kıkırdıyorum ve bıçağın ucunu şakağına daha da batırıyorum. Uzanıp kemerindeki deri tutucudan bıçağını alıyorum. "Bu çok gürültülü olur ve istenmeyen bir dikkat çekmek istemeyiz."

Şaşkınlık yüzüne yansıyor ama kendi bıçağının ucu ince akortlu bir kemandaki yay gibi kolaylıkla boğazından geçerken yerini hızla sersemletici bir acıya bırakıyor.

Açık yaradan kan sızarken ağzından tükürükler fişkirir ve kabarcıklar çıkar.

"Şşş." Çıkardığı seslere sinirlenerek bıçağın kanlı ucuyla ağzını kapatıyorum ve istemeden dudaklarını çentikliyorum. Oops.

Pisliğini üzerime bulaştırmak istemeyerek geri adım atıyor ve şiddetli bir gümbürtüyle yüzüstü yere düşüyor.

"Özür dilerim, kişisel bir şey değildi. Sadece diğer tarafa geçmem çok önemli." Başımı kapıya doğru itiyorum.

Kontrol paneline gidip düğmeye basmak için ayağa kalkmak üzereydim ki kitabım dışarı fırladı ve suçluluk duygusu içime doldu. Yanında diz çöküp kitabımı ceketinin cebinden çıkarıyorum. Başlık sayfasına kadar açıyorum.

Parmağımı kesik boynuna daldırıyorum, sadece biraz kan bulaşsın diye, böylece imzamı atabiliyorum. "Bir kalem tercih ederdin biliyorum," diyorum cansız bedenine, "ama ilk istediğimde beni içeri almanı tercih ederdim. Artık türünün tek örneğine sahipsin. Daha önce kimsenin kitaplarımdan birini kendi kanıyla imzaladığını söyleyebileceğini sanmıyorum." Kitabı kapattım ve ceketinin içine geri koydum. "Şanslısın."

Ama ben şanslı değilim. Kapıyı açmadan önce onunla ne yapacağımı bulmalıyım. İçinde bulunduğu güvenlik kulübesine baktım. Arabayla geçen insanların göreceği ilk şey olmasaydı bu kolay olurdu, yani tabii ki işe yaramayacak. Tek uygun seçeneğin bagajım olduğunu bilerek gözlerimi deviriyorum. Kirlenmemek için çok fazla.

Her iki bileğini de kavrayarak vücudunu bagaja doğru sürüklüyorum. Bagajı açtım ve hiç de hoş bir manzara değildi. Aslında, vücudunu bagaja doğru eğip manevra yaparken neredeyse gülünçtü ama başardım.

Bagajı kapattıktan sonraki işim kapıyı açmak. Güvenlik kulübesindeki kontrol paneline doğru yürüyorum. Parmağım düğmenin üzerinde geziniyor, henüz basamıyorum; diğer tarafta neyin hoş olmayacağını şimdiden biliyorum.

Buraya kadar geldin. Bas şu lanet düğmeye, Araceli.

Göz kapaklarım kapanıyor, parmağımın düğmeye an için kendimi hazırlıyorum. Bunu yapmak için cesaretimi topluyorum ve işaret üzerine kapılar açılıyor. Gerçi demirler birbirinden ayrıldıkça daha da tedirgin oluyorum ama buraya kadar geldim. Eskiden evim dediğim bu cehennem çukurunun diğer tarafına geçebilmek için birini öldürdüm, hem de bir hayranımı. Artık geri dönemem. Eğer mükemmel sonumu yazmak ve kolyemi geri almak istiyorsam... bu muhtemelen kanla sonuçlanacak olsa bile.

Güvenlik kulübesinden ayrılmadan önce, kimsenin içeri girmemesi için kapıyı kapatmadan önce kilidini çeviriyorum. Üvey babamı tanıyorsam, araziye gözetliyordur ve ihtiyacım olan son şey meraklı bir gezginin boş kulübeye rastlaması, etrafı karıştırması ve görüntüleri keşfetmesi.

Derin bir nefes alıyorum, açık kapılardan geçerken kendimi önümde uzananlara hazırlıyorum. Eşiği aşar aşmaz dikiz aynasından beni içeri kapatan kapılara bakıyorum. Arazinin ana kısmına gitmeden önce uzun bir çakıl yol boyunca ilerliyorum. Ortasında mezarlık olan bir yol ayrımı karşıma çıkıyor. Sola gidersem, doğrudan eve giden bir patikası olan kiliseyi geçeceğim; ama sağa gidersem, mezarlığın bir bölümünden geçmem gerekecek.

Daha geniş, daha manzaralı patikadan, dağınık çimenlerin arasındaki mezar taşlarının arasından sağa doğru gitmeyi tercih ediyorum. Engebeli arazi lastiklerime zarar veriyor, muhafızın gövdesi bagajda sarsılıyor. Her gümbürtü ve çarpma sinirlerimi bir öncekinden daha fazla bozuyor ve beni durması için frene basmaya zorluyor.

Sikerim böyle işi. Kiliseyi görmenin bana verdiği mide bulantısından kaçınmak için bu yolu seçtim, ama bu çok fazla olmaya başladı. Arabadan iniyorum, bagaja doğru yürüyorum ve kilitli olduğundan emin oluyorum.

"Senin için sonra döneceğim." Eve giden yolu gösteren mezar taşlarının arasından geçmeden önce sandığı okşadım.

Yabani otlar her adımda bacaklarımı kemirirken, keskin, aşırı büyümüş çim bıçakları pantolonumun üzerinden tenime batıyor. Son duyduğumda üvey babamın durumu pek iyi değildi ama evinin bakımını her zaman kendisi yapardı ya da birilerine yaptırdı, o yüzden bu beklenmedik bir şeydi. Ama ön verandadaki manzara kadar beklenmedik bir şey değil.

Sıra sıra oyulmuş balkabakları görüş alanımı kaplıyor. Pürüzlü çizgiler, gözler için oyulmuş deliklerden ödün veriyor ve aynı derecede pürüzlü ve uğursuz bir çizgi, her birinin üzerinde, içinde titreyen bir mumla vurgulanan bir gülümseme oluşturuyor. Hepsi şekilsiz ama yine de kendi tarzlarında güzel. Evi daha önce hiç böyle görmediğim için huşu içinde yaklaşıyorum... *hiç*. Özellikle de evin dış cephesi en az ev kadar bakımlı görüldüğü için. Ki hiç de öyle değil.

Önümdeki manzaraya dalıp gitmişken, o merdivenleri çıkıp kapıyı çaldığım anda olacaklar için kendimi hazırlıyorum. Önümdeki güzellik kaybolacak ve gerçeklik ortaya çıkacak. Verandadaki hiçbir balkabağı bunu silemez ya da silemeyecek.

Birkaç derin nefes alıp vermek, kapıya yönelmek için kendimi dürtmemi sağlıyor. Verandanın basamakları eskiden olduğu gibi hâlâ gıcırıyor ama ayaklarımın altında titreşen, içeriden dışarıda durduğum yere doğru gürültüyle akan müzik beklediğim gibi değil. Sert davullar ve daha da sert şarkı sözleri dış cephe kaplamasının bariyerinden sızıyor ve üvey babamın çocukken kulaklarımızı zehirlemeye alışkın olduğu ilahilere hiç benzemiyor.

Hâlâ merakla elimi kapı ziline götürüyorum, acaba zil sesi müzikten duyulacak mı diye merak ediyorum. Ama ben zili çalamadan kapı açılıyor. Slipknot'tan Bone Church, bangır bangır sesiyle yüzüme tokat gibi çarpıyor.

"Bu sahte mi?" diye soruyor kaba, erkeksi bir ses ama onunla göz teması kuramıyorum. Bunun yerine, bakışlarım elbisemin koyu renkli kumaşını kaplayan kana yöneliyor.

Ayaklarımın üzerinde hızlıca düşünerek soğukkanlı bir gülümseme taklidi yapıyorum. Sözlerim bana yol gösterirken göz kapaklarım bir anlığına kapanıyor. "Evet, bu sahte kan." Alay ediyorum. *Yalan söyledim.* "Bugün Cadılar Bayramı, Ha..." Gözlerimi açtığımda boğazımda bir nefes düğümleniyor, mavi gözlerin gözlerimi delip geçmesine hazırlıklı değilim. Bana bakan şeylerin hiçbirine hazırlıklı değilim. Zaman onu tanıyamadığım birine dönüştürmüştü. Harlan'ı tanıdığım o zayıf, uzun boylu, sarışın genç çoktan gitmiş, yerine uzun boylu, kaslı, dövmeleli bir adam gelmişti. Kirli sarı saçları artık arkaya doğru taranabilecek kadar uzun ama kulaklarındaki ölçüyü ya da her bir kıkırdağını kaplayan çivili halterleri gizleyecek kadar uzun değil.

"Harlan." Cümlemini bitiriyorum, iskelet eli gibi görünen siyah ve griden oluşan çarpıcı çizgiler dikkatimi çekerken mürekkepli elini kapıya doğru kaldırıyor. Bir elini yerine sabitleyip diğerini vücuduma götürüyor. Hiç sormadan parmaklarını gövdemde gezdiriyor, sahte olduğunu söylediğim kanı parmaklarının üzerinde döndürüyor ve bakışlarını benimkilerden ayırmıyor. Dokunuşuyla kolumdaki tüyler diken diken olurken tüylerim diken diken oluyor. Yüz ifadesini okuyamıyorum. Boş ve eğlenmiş arasında bir yerde sallanıyor. Parmaklarını bir kez daha geçirdikten sonra nihayet onları benden çekiyor ve ben nefes alıyorum. İşaret ve orta parmaklarını başparmağına sürüyor, göz temasını kesiyor ve parmak uçlarını kaplayan kıpkırmızı rengi inceliyor.

"Doğru," diyor ikna olmamış bir şekilde. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Siktir, bu hiç iyi değil. "Ne... beni ispiyonlayacak mısın, kilise çocuğu?" Ona o çok nefret ettiği lakabını takarak iğneleme yapıyorum, ama ister duygular, ister suçlama, ister *gerçek* olsun, saptırmaya çalıştığımda yaptığım şey bu.

Şaşkınlık içindeyim ama o bu yumruğu görmezden gelmek yerine gardiyanın kanına bulanmış elini sarı buklelerine götürüyor. Mürekkepli elini gevşek saç tellerinin arasından geçiriyor ve bükülmüş dirseği başka bir dövmeleli gösteriyor. Bu açıdan tam olarak seçilmesi zor ama etrafında bir çiçek olan bir küreğe benziyor.

Zaman ona iyi davrandı. Aslında harikalar yarattı. Onu son gördüğümde çok farklı görünüyor. Sadece cildindeki mürekkebi tamamlayan daha kaslı bir hale gelmekle kalmadı, aynı zamanda o gece ona giydirdiğim tarzı da korudu. Tepeden tırnağa karanlığa bürünmüş, bu da ona ışıktan daha çok yakışıyor. Her ne kadar gözlerim

bana bakan adamı kıskanmaktan kendimi alamıyorum. O gece tesadüfen girdiğimiz ayine onun da katılmış olması, benim gibi uyuşturucu kullanmış olması ama yine de burada kalması ne kadar güzel olmalı. Ben kovulurken. Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan mülkten men edildim. Eğer bir şey varsa, o buraya *yenilenmiş* olarak dönebildi. Kim ve ne olması gerektiğinin gerçek bir versiyonu ve babası açıkça bu konuda yaygara koparmadı. Bu arada, her zaman olduğu gibi suç benim üzerime kaldı.

İkiyüzlülük için bir arketip olmak güzel olmalı. Bu benim hiç sahip olmadığım bir ayrıcalık.

Kendini beğenmiş bir bakış fırlatarak bakışlarımı okyanus mavisi gözlerine yöneltiyor ve mürekkebine aval aval bakmamamı söylüyor. "İçeri girmeyi mi planlıyorsun, yoksa bütün bu zahmete bütün gece dikilip bana bakmak için mi katlandın?"

Midem bulanıyor. Güvenlik görevlisine ne yaptığımı biliyor mu, yoksa ona yaptığım ve beni asla affetmeyeceğini bildiğim her şey için beni sinirlendirmeye mi çalışıyor anlayamıyorum.

"Duruma göre değişir."

Kaşları çatık, devam etmemi bekliyor.

"Benden aldığın şeyi geri vereceğine söz veriyor musun?"

Harlan geriye doğru çekildi. Mürekkepli eliyle içeri girmemi işaret ediyor. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade, ay ışığının gözbebeklerine düşürdüğü ışıkla daha da belirginleşiyor.

"Şey," diye ses tonumu yumuşattım.

"mi?" Sorumla alay ediyor.

"Güzel, küçük, kalın kafalı kardeşim. Orosu kıcının bunca yolu lanet bir kolyeyi tartışmak için gelmediğini biliyorum."

Öfke bir sonraki hareketimi motive ediyor. Çizmelerim verandaya vuruyor ve kollarım önümde çapraz duruyor.

Gülüyor ve sesindeki doğal törpünün, küçümsemesinin olması gerekenden daha çekici görünmesine neden olmasından nefret ediyorum.

Bir iç çekişi bastırıyor, şimdi kulaktan kulağa sırtıyor. "Lanet olsun, huysuzlandığında göğüslerin harika görünüyor." Benimle alay ediyor. Kollarını benimkiler gibi kavuşturuyor, ama onunla dalga geçiyor, çünkü haklı. Göğüslerim, çapraz kollarımın onlara yaptığı baskıyla öne doğru çıkmaya zorlandıklarında harika görünüyorlar.

"Bu sadece bir kolye değil Harlan," diye düzeltiyorum, adını söylemek zorunda kaldığımda tiksinti sesimi rehin alıyor.

"Haklısın, değil," diye tersliyor, soğuk ve acımasız, tıpkı artık olduğu gibi. "Şimdi iki seçeneğin var. Ya o tombul kışını kaldırıp buraya geldiğin o boktan arabaya geri dönersin. Güzelce ve yavaşça tabii ki, böylece beni terk edişinin manzarasının tadını çıkarabilirim... tekrar."

Aman Tanrım, Harlan, aş artık şunu.

"Ya da kendini aşır içeri gelebilir ve bunca yolu ne için geldiysen onu alabilirsin."

Sertliği karşısında boğazıma bir yumru oturuyor. Bunu kendime bile itiraf etmemeliyim ama onu böyle seviyorum. İddialı ve açık sözlü, bir zamanlar olmasını dilediğim her şey.

Ona cevap vermiyorum. Çizmeli ayaklarımın yolu göstermesine izin verdim. geçerken "Ben de öyle düşünmüştüm," diye tıslıyor. "Haklısın.

Bu asla sadece bir *kitap* değildir," diyor fısıltıyla.

Adımlarımı durduruyorum, ona döndüğümde saçlarım savruluyor. Sözleri Frida'nın kitabı aldığım gece söylediklerine ürkütücü bir şekilde benziyor - dün gece yazmaya cüret ettiği kitap. Ama buraya kitabım için gelmedim, onu zaten aldım. Kolyem için buradayım. O bunu biliyor. Birkaç saniye önce bunu kabul etti.

"Ne dedin sen?" Gözlerim kısıldı.

Eli kapı kolunun üzerinde kıvrılıyor. "Haklısın, bu sadece bir kolye değil," diyor o kadar kayıtsızca ki, yine bir şeyler mi duyuyorum diye merak ediyorum. Bu ilk kez olmazdı. "Annen onu senin için bıraktı. Senin için her şey demek. Seni buraya getirmenin tek yolu buydu."

Sadece kafanın içinde, Araceli. Odaklan. Çok yaklaştın.

"Awww," diye onun küçümseyici doğasını yankılıyorum. "Ne kadar şirin. Birileri küçük kız kardeşini özlemiş, değil mi?" Surat astım.

Sözlerim onun kısa süreli savunmasız anını çaldı. Bir anda tavrı değişti. Kolyeyi neden çaldığına dair sıcak duygusu gitti ve yerine Harlan'ın alışabileceğimden emin olmadığım çok daha soğuk bir versiyonu önümde duruyor. Oynamam için beni baştan çıkarıyor. Yeni keşfettiği karanlığıyla beni cezbediyor.

Kapıyı kapattı -daha doğrusu *çarparak* kapattı-, bizi içeri kilitledi ve "Seni burada böyle tutacağım" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. Yine de, büyük, *sikilebilir* kardeşimin dönüştüğü canavara baktığımda, ağzı kapalıydı ve tüm konuşmayı benim vücudum yapıyordu. Bu kadar inatçı olmamam ve hak ettiği gibi ona açılmam için bana yalvarıyor. Özür dileyen bir fahişe gibi. *Onun özür dileyen fahişesi.*

On dört

GERİ GELDİ. biliyordum.

O dar pantolonun içine bir şekilde sığdırmayı başardığı, yanımdan geçerken attığı her adımda sallanan dolgun poposuna bakarken hayal kırıklığı beni sarsıyor. Manzara lezzetli olmadığından değil. En azından bu sefer kaçmadı, yani iyi bir başlangıç yaptık.

Lanet olsun, ona dokunabilmek için o kadar uzun süre bekledim ki. Alay edebiliyorum. Ellerimi o kadar derinlerine sokuyorum ki inanmadığı bir tanrıya dua edecek -ikimiz de inanmıyoruz- çünkü ihaneti yüzünden dönüştüğüm şeyden çok korkuyor. Dinin sınırları boğazıma dayatılmadan hayatın nasıl olabileceğine dair gözlerimi açtı. İçimdeki şeytani serbest bıraktığı, onu özgür bıraktığı ve her zaman istediğim kişi olmama izin verdiği için ona teşekkür etmeliyim. Kayıp, gezgin bir ruh, kırılmışlığından memnun, birilerinin egosunu tatmin etmek için kırıklarını yamatmaya çalışmıyor.

Gerçi buluşmamızın böyle olacağını düşünmemiştim. Evet, kolyesini çaldığım için kızacağına düşünmüştüm ama işe yaradı. Dikkatini çektim. Ancak, bu kayıtsız davranışı çok aşağılayıcı. Tangasına sızan uyarılmanın kokusunu alabilmeme rağmen -gözlerimin, bir porno dışında gördüğüm en yuvarlak iki kık yanağının arasındaki poposunun ortasındaki görünür külot çizgileriyle yönetebildiği kadarıyla- tangası.

Benim onu özlediğim gibi o da beni özlemedi mi?

Beni vahşi bir fahişe gibi amıyla boğduğu o gece onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Ya da hastanede sikimi siktiği zaman? Bunların hiçbir anlamı yok muydu?

Öfkeyle kapıyı çarptım. Bir yanım ona rol yapmayı bırakmasını söylemek istiyor. Ne yaptığını biliyorum. Hepsini izledim. Hepsi kasette. Dün ben onu ziyaret etmeden önce yaptıkları ve şimdi de bu gece yaptığı şey, güvenlik görevlisi Fred'i öldürmesi. Hiç düşünmeden ya da zerre kadar pişmanlık duymadan ona bunu yaptığına inanamıyorum.

Yumruklarım hâlâ kapı kolunun üzerinde bir top gibi sıkılı duruyor ama bakışlarımın odaklanabildiği tek şey kan. Fred'in kanı, şimdi ellerimde, etimi boyayan mürekkeple yarışıyor.

Kıpkırmızı, Heathen's Cross'taki o gecenin katalizörü oldu. Kovalar dolusu. İkimizin de üzerine döküldü.

Sikeyi

m.

Neden..

.

Nasıl...

Nasıl olur da kan ona böyle yakışır ve sikimi şu an olduğu gibi sertleştirir?

Nasıl...

Nasıl...

Ho-

İçimdeki gurultular onun sesiyle kesildi, havayı kesti. O buraya gelmeden ve varlığıyla havayı bir kez daha enfekte etmeden önce, içimdeki sarmalda bile havada öyle bir huzur vardı ki.

Duruşumu değiştiriyorum ve görüşüm bir kez daha onun tarafından tüketiliyor. Başka seçeneğim olmadığından, adımlarım onunkileri takip ederken onu zehir gibi içiyorum. Ama onun zehri öldüren türden değil. En azından hemen değil. Ölümcül iksirini şeytani bir hassasiyetle kan dolaşımına yavaşça aşılayarak tatlı zamanını alıyor... tıpkı onun gibi.

"Buraya yaptıkların hoşuma gitti."

Yalan söylemiyor. Muhtemelen buranın, yani *evimizin* boka sardığı gerçeğine üzülüyordur. Babam burayı çekip çeviremeyecek kadar hastalandığından ve yük bana kaldığından beri, artık görünüşe önem vermemeye karar verdim. Bıraktım toprak artık şefkatli bir bakıma layık olmayan şeylere en iyi yaptığı şeyi yapsın... çürüsün.

Eskiden yüksek tavanı tanımlayan beyaz pervazlar şimdi örümceklerin oyun alanı olmuş. Duvarlara yapıştırılmış çiçekli duvar kâğıdı artık duvarları kaplayan bol ve kalın örümcek ağlarına fon oluşturuyor. Aslında o kadar çoklar ki, yıllar önce gittiğimiz Cadılar Bayramı mağazasına gidip bunları bilerek koymuşum gibi bir izlenim veriyor, ama . Onlar

Ona duyduğum nefret kadar gerçek ve onun bana dönmesini beklerken içinde yaşadığım enkazı almasını izlerken sikime hücum eden kan kadar somut.

"Teşekkürler," diye kestirip atıyorum. Sabırsızlık bedenime zarar veriyor, bu uzun süreli hareketten sıkılmaya başlamıştım bile.

"O evde mi?" diye soruyor, babamı kastederek. Sorusu tiksinti doluydu.

"Siktir git, Araceli," diye tükürdüm ve sonunda dikkati istediğim yerdeydi... bana geri döndü.

"Affedersiniz?" Boynu da onu takip ederken kelimelerini şaklatıyor. Başını sallayarak ayrık renkli saçlarının sallanmasına neden oluyor ve geçmiş en iyi yaptığı şeyi yapıyor, geçmişten ilham perileri ile beni rahatsız ediyor.

"Bak, hermano, sen ve ben. Aziz ve günahkar." Ama artık aziz ben değilim. Burada kimse değil.

"O senin umurunda bile değil. O yüzden boş konuşmayı kes." Ona hatırlatıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Öldü, değil mi?" diye soruyor lanet bir neşeyle, beni korkutması gereken bir heyecanla ve eğer beni daha fazla korkutabilseydi korkuturdu da. Bu ayrıcalık, onun babamdan daha iyi olmadığını anlamamı sağladığı anda yok oldu.

O da tıpkı onun gibi bir manipülatör. Aradaki tek fark, çarpıttığı kelimelerin kendisine ait olması, ezberden okuması için yazılmamış olması ve yalanlarına sanat deme cüretini göstermesi.

"Öyle olmalı." Sesi sanki tam olarak bir araya getiremediği yapbozun parçalarını yerine oturtmaya çalışıyormuş gibi kesiliyor. "Burayı bu şekilde tutmana asla izin vermezdi. *Terk edilmiş* görünüyor." Duraklıyor ve terk edilmiş kelimesini söylerken sesindeki tonlamayı görmezden gelmek imkânsız. Sesi tahrik olmuş gibi çıkıyor.

İşte . Kardeşimin korkunç küçük fahişesi.

Aklını başına toplayıp devam ediyor. "Sonunda onu ne yakaladı? Karma mı?" diye alaycı bir şekilde sorar. Onun karmaya inanmadığını biliyor. *Gök Baba* böyle bir kavramın var olmasına asla izin vermezdi. Bu onun hikâyesini mahveder.

Babamın hâlâ hayatta olduğu gerçeğini söyleyerek onun balonunu patlatmak üzereyim ama yeni yeni tanışmaya başladığı sadist yanım onunla biraz daha oynamak istiyor. Onunla biraz daha dalga geçmek. Sonu gelmeyen yalanlarla boğuşuktan sonra bir yalanın daha ne önemi ?

Siktir et.

"Kalp krizi."

Gölüyor. Manyakça ve boğucu... ve sikime doğru gidiyor.

Elini sağındaki duvara doğru kaldırarak, duvarlara dağılmış örümcek ağlarıyla oynamak için nihayet duraklıyor. "Evini nasıl kirlettiğini gördükten önce mi sonra mı?" Araceli başını çeviriyor, saçlarının beyaz-sarı tarafı bana dönük.

"Daha önce," diyorum hırlayarak.

Gitmeseydin bunu bilirdin. Beni terk etmeseydin.

"Doğru," derken sesi ikna olmamış gibi çıkıyordu.

Aramızdaki mesafeye daha fazla dayanamadım. Onu yıktım. Ona doğru hücum ederek, vücudunu duvara yapıştırana ve kolayca sıkıp ikiye ayırabileceğim o narin bileklerini başının üzerinde sahiplenici kavrayışla kilitleyene kadar durmuyorum.

"Harlan," diye nefes alıyor.

Bileklerini bir elime alıyorum, şimdi boştaki elimi dudaklarına götürüyorum. Önce uzatılmış bir parmağımı dudaklarına götürerek onu susturuyorum ya da susturmaya çalışıyorum. Beni ve ikimizin de onun üzerinde sahip olduğumu bildiği gücü görmezden gelerek benimle savaşıyor, bir kerelik çeneni kapat uyarıma itaat etmek yerine konuşmak için dudaklarını hareket ettiriyor.

Parmağım dudaklarından ayrılıyor ama sadece bir saniyeliğine. Parmaklarımın geri kalanıyla buluşmasına yetecek kadar bir süre, elimi yüzüne götürüp yanağını elime bastırmadan önce yanağına bir şaplak atıyorum.

Ağzından bir inilti kaçıyor ve göğsü şiddetle kabarıyor. Hızlı bir şekilde yukarı ve aşağı. Dokunuşumun altında sekerek hızlanan nabızı bana aradığım görünmez şah matı veren bir hediye.

Ben kazandım. Sen kaybettin, küçük kardeşim.

"Gergin görünüyorsun," diyorum, ki bu ona hissettirmeye alışık olmadığım bir şey ve onun da benim yüzümden hissetmeye alışık olmadığı bir şey. Bakışları da kendisi gibi kutuplaştırıcı ve hipnotize edici, ama pes edemem ve korumak için çok çalıştığım kişiliğimi kaybedemem... sırf onun için.

Bu sefer gerçeği nasıl açıklayacağını merak ediyorum. Gitmesine izin verdim. İleri doğru bir adım attı ama koşmadı... koşması gerektiği gibi.

"Çok gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyerek başını sallıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. "Bu bir hataydı."

"Ah, böyle söyleme," diye sadistçe dudak büküyorum. "Senden çaldıktan sonra beni görmeye gelmenin bir hata olduğunu kastetmiş olamazsın. Hayır, hayır. Bu olamaz. Hava dalgalarına bulaştığından beri her saniye daha da ıslanıyorsun. O muhtaç amcığın kokusunu buradan alabiliyorum. Yani bu olamaz. Başka bir şey olmalı." Onun etrafında dönmeye başladım. Vücudunun etrafında çizdiğim her yörüngede hızımı artırarak başını döndürmeyi umuyorum. Onu daha da şaşırtmak. "Hmm, şimdi uzun zaman önce gömdüğün o ahlaki pusulanın, aynı derecede kırık vicdanının yüzeyine çıkmasını sağlayan şey ne olabilir?"

Cevap vermiyor. Gelgitli bir korku ve uyarılma dalgası arasında sıkışmış bir halde yere bakıyor.

Ayağımı yere vurarak onun etrafında dönmeyi bırakıyorum. Dikkatini çekmeye çalışıyorum ama inatçı sürtük gözlerini benden ayırmıyor. İlgisizliğiyle beni aşağılıyor.

Çenesini kavrayarak tekrar üzerine atılıyorum ve ayağını biraz kaybediyor. İşte yine oldu. Lanet kafasını sallıyor.

"Sen delisin, Harlan," diye tükürüyor. Gerçekten. Yüzüme ılık ve dağınık bir tükürük sıçırıyor.

Kavrayışım yüzüne daha sert vuruyor.

"Kendin hakkında konuşmayı bırak, Araceli." Alay ediyorum ama o yerinden kıpırdamıyor, öfkeli ve inatçı tavrını sürdürüyor.

"Devam et. Daha sıkı yap." Ellerini benimkilere yaklaştırıyor, bakışları tereddütsüz benimkileri delip geçiyor. "Aslına bakarsan, beni bir daha tokatla, kilise çocuğu." Tutuşum tekrar sıkılaşıyor ve derisini kırmamış olmam bir mucize. Her nasılsa, yanakları dokunuşumdan çukurlaşmış olsa bile, inadı galip geliyor ve konuşma yeteneği havaya nüfuz ediyor. "Devam et, seni lanet olası-"

Aniden onu bıraktım.

Nefesini tuttu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun? Ellerimi senden çektiğim için birdenbire gazabımdan muaf olduğunu mu?"

Kıkırdıyor ve bu kara tahtaya çivi çakmakla eşdeğer.

"Gazap mı? Gerçekten mi? Kahretsin, babanın vaazlarını çok fazla dinlemişsin. Sen gazap duyacak kapasitede değilsin."

Hayal kırıklığı damarlarıma doluyor, onları derimin yüzeyine çıkarıyor. Ama nedense hissettiğim öfke, onun bir kez olsun dürüst olmayı reddetmesine karşı

onun boktan hayatı beni güldürüyor. Aslında kıkırdıyor. Yüksek sesle ve ürkütücü. Kontrolsüzce, yani.

"Bu kadar komik olan ne?" Sorusunun sonundaki alay, sevimli olduğu kadar çileden çıkarıcıdır.

"Sen." Ona doğru adımlarımı sıklaştırıyorum ve o da kendininkileri geri çekiyor, bu sefer onu evin derinliklerine ve koridora doğru itiyorum.

Onun alınganlığı gözlerimin önünde sönüyor, tıpkı benden bir adım önde olduğunu düşünmesine neden olan kuruntulu varsayımının yok olması gibi.

"Biliyor musun, unut gitsin. Burada olduğumu bile unut." Başını sallıyor, beni geçmeye çalışıyor.

Oh, hayır, . Bu sefer olmaz.

Onun hareketlerini taklit ediyorum. Her tarafa basarak yanımdan gizlice geçmeye çalışıyor. Hayal kırıklığına uğrayınca, bakışlarını yüzüme kilitlemeden önce bir hırıltı çıkarıyor. Yeni yarılmış dilimi dudaklarımdan dışarı uzatmadan önce dilimi şaklatıyorum ve tıpkı küçük bir fahişe gibi, büyülenmiş bir şekilde olduğu yerde duruyor.

"Harlan," diye soluk soluğa kalıyor. "Sen çok... çok..."

Söyle.

"... farklı," diye nefes alıyor.

Aramızdaki boşluğu daha da kapatıyorum. "Evet," diye tısıyorum.

"Kahretsin," diye haykırıyor, öfkesinden ve onunla oynayan ihtiyacından bıkmış bir şekilde. Elini alına götürüp tokatlıyor. "Bu olmuyor," diye mırıldanıyor, şimdi başını ileri geri sallıyor.

"Sorun nedir? Seni korkutuyor muyum?" Gülüyorum, yaklaşıyorum Onu.

Elleri koşum takımına düşer, muhtemelen bıçağa uzanmak üzeredir. verandadan içeri girdiği anda saat tutmadığımı sanıyor.

"Kedi dilini mi yuttu? Ne? Küçük kız kardeşim doğru düşünemeyecek kadar korkak bir fahişe mi? Bacaklarını benim için açıp dün gece evinin banyosunda seninle dalga geçtiğim şeyi bitirmeme izin veremeyecek kadar mı tükendin? Hem de sen bayginken. Siktiğimin uyuşturucu bağımlısı orospusu."

Homurdanıyor, bu sefer yüksek sesle. Ayaklarını yere vuruyor. O kadar telaşlanmış ki bıçağını almak için az önce çıktığı görevi bırakıyor.

Ne unutkan küçük bir şey.

Ne kadar acınası ama yine de benim için şanslıyım.

"Harlan, yemin ederim-"

Dilimi tıkırdatarak kesiyorum. Sahte, abartılı bir ürperti omurgamdan aşağı . "Parmağımla tavanı işaret ederken sesim alçalıyor: "O deme." Başımı şiddetle sallıyorum. "O artık burada yaşamıyor. Ne kalbimde ne de bu evde. Artık O'nu çağırmak seni kurtarmayacak," diye alay ediyorum.

Ağızımdan çıkan kelimeler karşısında şoke olmuş bir şekilde gözleri yarıklara kadar kısıldı. "İyi, seni lanet psikopat."

Sikeyim. Ağızından çıkan aşağılama çok lezzetli.

Devam et, kardeşim. Bana ne kadar psikopat olduğumu söyle ki ben de ona göre hareket edip yanıldığını kanıtlayayım.

"Yemin ederim. Eğer yolumdan çekilmezsen, ben-" Arka cebine uzanıyor, ama bir sonraki sözlerim onun sözünü kesiyor.

"Beni Fred gibi bıçaklamak mı?"

Kaşları çatıldı. "Fred de kim?"

Gülüyorum. "Tabii ki, sadece öldürdüğün karakterlerin isimlerini hatırlıyorsun, insanları değil." Duruyorum, belirsiz sözlerimi düşünmesine izin veriyorum.

"Neden bilmiyorum," diye geçiştiriyor. "Fred öldürdüğün güvenlik görevlisi," diye hatırlatıyorum ona.

Şok gözlerini çiziyor. İşte gerçek. Gerçek yüzünün her yerinde yazılı, ama dudakları ayrılırken en iyi yaptığı şeyi yapıyor... yalan söylüyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tekrarlıyor, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Sana kan olduğunu söylemiştim-"

Vücudundaki gerçek kana dokunan elimi ağzıma götürdüğümde duruyor. Parmağımın etrafında uğuldayarak onu kaplayan demir tangını emiyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor. Önündeki manzara karşısında şok olmuş ve tahrik olmuştur.

Parmağımı ağızımdan çıkarmadan önce kanı emerken inliyorum.

"Biraz acı. En azından senin kanının tadını hayal edebileceğimden çok daha acı. Şey, hayır, bu bir yalan. Başka şekilde ifade edeyim. Kanının tadını *hatırladığımdan* daha acı, ama yine de bu çok uzun zaman önceydi," duraklıyorum, sesimi yükseltmek için boğazımı temizliyorum, "ben uyurken her tarafıma kanını kusarak beni becerdin, seni lanet olası çılgın fahişe!" Bağırıyorum.

"Oh, lanet olsun! Bunu ne zaman atlatacaksın? Sana hoşlanmadığın ya da istemediğin hiçbir şey yapmadım, seni kendini beğenmiş pislik! Bunu ne zaman unutacaksın?!"

"Asla," diye kestirip atıyorum. Cevabımdaki soğukkanlılık onu şaşırtıyor, tıpkı az önce kaybettiğimiz arkadaşımız ve onun okurlarından biri olan Fred hakkında söylediklerime sakince geri dönebilmem gibi.

"Bana istediğin kadar yalan söyle, ama hepsini kameraya aldım." Adımlarım hızlanıyor.

Onunki benimkini yansıtıyor.

"Evet, tamam, her neyse. Siktir et bunu da seni de!" Araceli'nin ayrık renkli saçları önce sola, sonra sağa savrulurken dalgalanıyor ve ben her seferinde onu engelliyorum.

"Eğer burada kalırsan, yapmak istediğim şey bu. Siktir git."

Koşumundaki bıçağa uzanırken omuzlarına bir güven dalgası yayılıyor.

"Tabii ki, seni mutlu edecek şey bu. Amımın senin bayat aletini ıslatması."

Düğmeye basıyor ve bıçak geri çekiliyor ama ben onun için çok hızlıyım. Bıçağa vuruyorum, düşmeden önce kendimi kesiyorum.

"Ver şu lanet bıçağımı!" Bıçağı almak için yere atlarken bağılıyor ama ben de peşinden gidiyorum.

Allah kahretsin. Daha önce kışını gördüğüm manzaranın ateşli olduğunu mu düşünüyordum? Dört ayak üstünde, bıçağını geri alıp benden kaçacağını düşünürkenki görüntüsünün yanında bu hiçbir şeydi.

Ayak bileklerine yapışıp onu kendime doğru çekiyorum ama o karşı koyuyor. Bir ileri bir geri, hakimiyet için birbirimizle savaşıyoruz.

"Gitmiyorsun. Bunu kabul et. Kaseti sızdırmamı istemiyorsan gidemezsin."

İki elimle ayak bileklerini tutarak onu bıçaktan uzağa sürüklüyorum.

"Lütfen. Yaptığın hiçbir mürekkep ya da vücut modifikasyonu sana o seviyede veremez. o yok."

"İşte burada yanılıyorsun." Onu o kadar sert çekiyorum ki vücudu kolaylıkla yere çarpıyor. Onu istediğim yere çekmeye devam ediyorum. Yere sabitliyorum, böylece ailemiz için kurduğum yeni gagalama düzeninde yerinin neresi olduğunu hatırlayabilsin... altımda. Ait olduğu yere.

"Sen gittikten sonra nasıl olduğunu biliyor musun? Bilmiyor muydun? O zaman ben sana anlatayım." Tükürük istemeden ağzına düşüyor ve yüzünü tiksinti kaplıyor. Beni daha da çileden çıkarıyor. "Acımasızdı. Vaazların ardı arkası kesilmezdi. Cezalar da öyle. O gece yaptıkların için beni suçladı. Sonunda hak ettiğini alana kadar hıncını benden çıkardı."

"Harlan," diye seslendi, "beni korkutuyorsun."

Dudaklarımı değdirip titreyen ağzıyla alay ediyorum. "Umurumda değil."

"Canımı yakıyorsun." Ama sesindeki titreşim acıdan başka bir şey söylüyor. Sesi heyecanlı geliyor. Muhtaç. Sanki bu, beni tam da arzuladığı gibi elde ederek kazanmak üzere olduğu bir oyun.

"Güzel," diye feryat ediyorum, ellerinden birini tutup başının üzerine getirirken diğer elimi boğazının ince sütununa doluyorum. Nefes nefese kalıyor, hava almak için savaşıyor... hareket edebilmek için, ama ben ona ikisini de vermiyorum. "Sorun ne, tüm o hırçın, inatçı, şımarıklık birden gitti mi? Ne kadar üzücü." Daha sıkı sıkıyorum. Yine tükürüyor, ama bu sefer kasıtlı.

Elimi boğazında tutarak işaret ve orta parmaklarımı ağzına doğru sürüyorum.

"Sana emmeni söylediğimde, onları emmeni istiyorum."

Şaşkınlık kaşlarını çiziyor ve dudaklarını sıkarak kapatıyor.

Bir 'hayır' mırıldanıyor, ama ben dinlemiyorum, yine de dudaklarının engelini kırıyorum. Kimi kandırıyor bu? Dili onların etrafında dönüyor, muhtemelen beni ağzımın derinliklerine götürürken benim horozum olmasını diliyor.

"Kimmiş iyi küçük fahişe?" Onunla alay ediyorum, bileklerini bırakıyorum, boştaki elimi cebime atıp şıngayı alıyorum. Ben saklamaya zahmet etmiyorum, o da görmemiş gibi davranmaya zahmet etmiyor.

Yine de kendimi destekliyorum, ürkmesini ya da karşı koymasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor. Bunu istiyor. Buna şaşırmamalıyım. Beni görmeye gelmeden önce aldığı şeyin etkisi muhtemelen geçmiştir ve gerçeklik muhtemelen onun için çok güçlüdür. Uyuşturulmayı tercih ediyor ve şansına, bunu yapmak için gereken şey bende var.

Başını çevirerek boynunu bana gösteriyor ve parmaklarım ağzından düşüyor.

"Yap şunu," diye yalvarıyor. "Sadece beni cezalandır ve bu işi bitir."

Şıngaya bir fiske vuruyorum ama teni önce tatmam için beni çağırıyor. Dudaklarımı boynuna indirip, dilimin ayrık kasını uzatarak, sadece ucuyla onu kızdırıyorum. Artık çakıllı olan teninde yumuşak bir iz bırakarak yukarı aşağı yalıyorum.

"Evine hoş geldin, küçük kardeşim." Mırıldanıyorum, iğneyi boynuna götürüyorum, ucuyla dilimi değiştiriyorum ve onu bununla kızdırıyorum.

Alay ediyor. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığımda, "Burası ev değil, cehennem," diye homurdanıyor. Her gözeneğinden fişkıran nefretle bana bakıyor ama bu onun dudaklarını büzmesine engel olmuyor. Benden bir öpücük alacağına dair yersiz bir beklenti. Gülünç.

Çekmeden önce dilimi uzatıyorum, yırtık et onun septum piercingiyle oynuyor. Sertçe.

"Aynı şey," diye tıslıyorum.

Çenesi sıkılaştıkça inatçılığı galip geliyor, boynundaki damarlar kalkıyor ve beni şaşırtıyor. Ama kazanmasına izin vermeyeceğim, bu sefer değil. Kararlılıkla, dolu şırıngayla derisinin bariyerini kırıyorum ve ona enjekte ediyorum.

Boynundaki iğneyi geri çektiğimde göz kapakları kapanıyor ve bir an için bir zamanlar olduğum kişiden bu kadar uzaklaştığıma inanamıyorum.

Çok geç değil, uslu durup o uyanana kadar bekleyebilir ve onu eve geri götürebilirim. Ama bunu yaparsam ve onu benim yapamayacağımı düşündüğü gazaptan kurtarırsam, kim kazanır? Kim kaybeder?

Kıpırtısız bedenine baktıkça kan aletime şiddetle hücum ediyor. Nefes alıyor. Ne yazık ki. Yine de zihnim yıllar boyunca teselli bulduğu karanlık bir yere sürükleniyor, merak ediyor, ölmüş olsaydı ne kadar güzel görüneceğini hayal ediyorum.

Kahretsin, artık yaşamıyor olsaydı hayatımın ne kadar huzurlu olacağını düşünerek bile boşalabilirdim.

Çok da kolay olurdu.

Çoktan bayıldı. Hiçbir şey hissetmez. Ama sorun da bu.

Onun kolay kurtulmasını istemiyorum. Yaptığı şey için acı çekmesini istiyorum.

Ona, onun sayesinde bu hale geldiğimi hatırlatmak istiyorum.

Kahretsin, ona teşekkür etmeliyim... ve ona teşekkür edeceğim.

Hepsi onun suçu. Buraya geri gelmemeliydi. Bu gece gelmemeliydi.

Dün gece ve önceki geceler değil. Hepsini inkar edecek ama zaman damgalı videolar yalan söylemez.

Aptalca tuzağıma düşen oydu. Hem de çok kolay. Tek yapmam gereken yemi önüne atmaktı ve o da tıpkı muhtaç bir fahişe gibi sürünerek geldi. Sırf ağabeyinin sikinin önünde diz çökebilsin diye. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Bu gece, o benim kurbanım. Bu gece, o benim avım. Bu gece, onu cezalandırma isteğime boyun eğmekten başka çaresi yok.

Uyandığında, kilise çocuğu ruhunu şeytana sattığında neler olduğu konusunda ona hızlandırılmış bir kurs vereceğim.

On beş

"SANA UZAK DURMANI SÖYLEMİŞTİM!" Öfkeli elleri ayak bileklerime yapışırken üvey babam bağırıyor. Sadece bu temas bile kusmak istememe yetiyor. Bana dokunmasından nefret ediyorum. Bana yakın olmasından nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ondan.

"buraya gel," diye mırıldanıyor, hâlâ kolumu bacağımı çekiştiriyor.

Hâlâ cezalandırılmam gerektiği konusunda ısrarcı... yine.

Biraz daha homurdanıyor, bu sefer bir dizi renkli küfürle. Eminim cemaatinden hiç kimse onun bu kadar iğrenç şeyler söyleyebileceğine inanmazdı, ama söylediklerine odaklanamıyorum - koku çok ağır basıyor.

"Benimle istediğin kadar dövüş ama aradığın şeyi orada bulamayacaksın. Hiçbir işe yaramıyorsun-" Bir şekilde ayağımı yeterince oynatmayı başarıyorum ki ayak bileklerimden birindeki tutuşu gevşiyor ve ona tekme atıyorum. "Orospu!" diye bağırıyor, beni tekrar yakalamaya çalışıyor. Bunu fırsat bilerek kendimi burada saklı olmasından korktuğum çürüme ve kokuşmanın derinliklerine daldırmaya çalışıyorum.

Burun deliklerimi etrafımda yoğun bir şekilde duran güçlü aromayı alma yükünden kurtarmayı umarak ağzımdan hızlıca bir nefes alıyorum.

Bükülmüş dizlerim öne doğru kayıyor ve serin, sümüksü bir doku tenime sürünürken vücudumdaki her tüy kalkıyor. Bacağımın etrafını sarıyor ve boğazımda öyle sert bir yumru oluşmasına neden oluyor ki cam yutmuşum gibi hissediyorum.

Ondan daha önce hiç duymadığım kadar öfkeli bir gürleme patlak veriyor. Uzuvarıma uyguladığı güç, beni ona geri çekiyor - olmak istemediğim yere - ses tonuyla eşleşiyor.

"Get. Buraya. Buraya."

"Hayır!" Çıglık atıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır." Nefes alışım kalbim gibi düzensizleşiyor, dakikada bir mil hızla atıyor. "Bırakın gideyim! Bırak da kendim göreyim!" Yalvarıyorum.

Ama hepsi sağır kulaklara düşüyor. O çoktan kararını vermiş.

"Bir günahkâr gibi yandığını biliyorum, ama merak ediyorum-" sesi kesiliyor, kemer tokası çözülüp yere düşerken şingirdiyor. "Hmmm," diye inliyor, "hmm, acaba günahkârı senden çıkarabilir miyim?"

"Özür dilerim," diye ağlıyorum, göz kapaklarımı kıştırıp kapatarak. "Öğrenmek istememiştin."

Yalvarışlarım için çok geç.

"Şşş pecadora, bu sadece benimle dövüşürsen acıtacak. Merak etme, O izlemiyor. Yine de bu senin hatan. Dar çok uzaklaştın. Ama merak etme, Tanrı parçalarımı kullanarak içindeki şeytani çıkardıktan sonra, O yine seninle ilgilenecek ve seni izleyecek."

"Ne onu ne de seni istiyorum. Seni hasta !"

"Biliyorum, ama bu yüzden bunu yapmak zorundayım."

Nefesim kesiliyor, irkilerek uyanıyorum ama göz kapaklarım kapalı kalıyor, kâbusun beni takip etmesinden korkuyorum. Nefes aldığımda hava ciğerlerimi yakıyor. Açıklayamadığım bir kuruluk dudaklarıma yerleşiyor ve ağzımın içine doğru süzülüyor. Solunum yollarımı ele geçiren soğuk, sümüksü hisle daha da şiddetlenirken, aldığım her sendeleyerek nefesle artıyor.

"Araceli." Harlan ismimi mırıldanıyor, cesaretlendirici ama sadistçe. Derin baritonu vücudumun üzerinde bir örtü oluşturarak tüylerimin diken diken olmasını sağlıyor. Tüylerim diken diken olmaya devam ediyor ve bir şeyin beni fiziksel olarak boğduğunu -ya da boğmaya çalıştığını- ve bunun Harlan'ın elleri olmadığını acı bir şekilde fark etmemi sağlıyorlar.

Gözlerimi açıyorum ve başımı döndüren bir telaş sarıyor. Sadece Harlan'ın geniş gövdesinin üzerimde gezinmesini değil, aynı zamanda beni rahatsız eden pulların -ince lanet pulların- bolluğunu da görüyorum.

Gözlerimi açar açmaz onları kapatıyorum ya da en azından kapatmaya çalışıyorum ama Harlan yanağıma pek de nazik olmayan bir dokunuş yapmadan önce yılan benzeyen dilini -şimdi yılanlardan hoşlanmadığımı bildiği için benimle dalga geçmek için mi değiştirdiğini merak ediyorum- tıkırtıyor.

"Gözler yukarı," diye emrediyor ve bu emir ne kadar cazip olsa da, özellikle de Harlan'dan geliyorsa, itaat etmiyorum. Bunun yerine, göz kapaklarım kapalıyken kendime sükûnet perdesi çekiyorum. Bu şekilde dekoltemde dolaşan bir yılan yokmuş gibi davranabiliyorum,

ve üvey kardeşimin benim bile ona yardım etmek için gitmek istediğimden daha uzağa düşmediğini.

"Sana zarar vermeyecek," diye Harlan beni rahatlatmaya çalışıyor ama yılanın tıslaması aksini gösteriyor. "Eğer işbirliği yaparsan, hayır."

İçimden alay ediyorum, hala onunla ya da bu lanet yılanla savaşmak için gereken enerjiyi toplayamıyorum. En azından henüz.

"Bana ne verdin? Hissediyorum..." Gerçekte nasıl hissettiğimi anlamaya çalışarak duraklıyorum. Yılanlara karşı duyduğum gerçek korkuyu bir kenara bırakırsak -ki Harlan, Heathen's Cross'un önünde asit attığımızda bunu açıkça belirtmişti- şaşırtıcı bir şekilde kendimi dinlenmiş hissediyorum. O geceden beri ya da bu Allah'ın belasına eve ilk adımımı attığımdan beri hissetmediğim bir şey.

"Rahatlamış hissediyorsun, değil mi? Ben de arada bir hafif bir sakinleştiriciyi severim. Melatoninden daha hızlı etki ediyor ve genelde kullandığınız karışımlar gibi kötü yan etkileri de yok." Sesi kendinden çok emin geliyor. Sanki bilinçaltında bana yaptığının yanlış olduğuna dair en ufak bir ima bile yokmuş gibi.

O hasta... ve hepsi *benim* suçum. Eski Harlan bunu asla yapmazdı. Bana acı çektirecek hiçbir şey yapmazdı, bunu yapmaktan zevk almak şöyle dursun.

Devam ediyor, "Sadece biraz dinlenmeni istedim. Önümüzde hâlâ uzun bir gece var." Yüzündeki cheshire sırıtışı daha sinsî bir niyeti açığa çıkarıyor. Normalde beni baştan çıkaracak bir şey olsa da, şimdi ondan gelince, dağılmayan muazzam bir tedirginlik hissediyorum.

"Hayır. Biz. Yapmıyoruz." Kelimelerim kesik kesik. Çenemdeki gerginlik artıyor.

Harlan bana gülüyor ve parmaklarını şıklatarak yılanı adeta büyüledi.

Teşekkürler.

"Oh. Evet. Biz. Yapıyoruz." Beni düzeltti. "Bu arada bana teşekkür etmelisin." Tükürüyor ve bir tutam tükürük yanağıma damlıyor, bu da zaten tenimi saran tüylerimi daha da diken diken ediyor. Başka biri olsaydı iğrenirdim. Ancak ılık, kaygan tükürüğü beni son yemeğiymişim gibi yalayıp yuttuğu zamana götürüyor; tükürüğünün merkezimde yarattığı ıslaklıkta kaybolduğu zamana.

"Başladığın işi başka nasıl bitireceğiz?" Sorusunun şifreli doğası beni anımsamaktan alıkoyuyor.

Boynum bükülüyor, gözlerim şimdi onunkilerde. "Ne diyorsun lan sen-"

Mürekkepli parmağını bana doğru sallayarak arka cebinden bir not defteri çıkarıyor. Gözlerim açılıyor. Bu *benim defterim*.

"Nereden buldun bunu?" Suçlayıcı ses tonum onun küstahça gülmesine neden oluyor.

"Onu buldum."

"Yalancı!" Ona tükürdüm, ama tükürüğümün tek yaptığı şey üzerime damlacıklar saçmak oldu.

yüz.

Yukarı doğru ürktüm, ama o öne ve göğsüme doğru kayarak beni hapsetti. Ağzını yüzüme indirip tükürüğümü yalamadan önce kollarını altına alıyor. Bunu yaparken mırıldanıyor, böylece dilinin her darbesi tenimi titreştirerek dikkatimi dağıtıyor.

"Sen-" Başlıyorum ama sesim kızgın değil, nefes nefese. Yeni kişiliğinin tüm bedenimde uyandırdığı çarpık entrika akımını bastırıyorum. Dilinin şeklinin bana bir yılaninkini hatırlattığını ya da onun ölçülü dudaklarıma götürüp dişlerimi geçirmeyi ne kadar çok istediğimi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Onu sen çaldın," diye yarım bir nefes alıp veriyorum, ancak bu ifademini tartışmaya açılmasına yetmiyor.

Dili yanağımı sıyırdıktan sonra ıslak kası yuvarlayarak çeneme doğru ilerliyor. Orada acele etmiyor, dilinin her iki tarafıyla çenemin kenarını dolaşıyor, sonra dilini boğazımın sütununa doğru sürüklüyor. Bu alaycı dans devam ediyor, içimde yarattığı ahlaksız ihtiyaçtan tatmin olana kadar bedenime yaptığı büyü karşısında hareketsiz kalıyorum. İşte o zaman, bir inilti sessizliğime ihanet ederken, dilini tenimden geri çekmeye karar veriyor - beni yüksek ve kuru bırakıyor.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

"Yine mi geldin?" Kaşlarını kaldırıyor. Sesi tehlikeli derecede alçak ve baştan çıkarıcı bir oktava düşmeden önce, "Doğru ya, gelemezsin," diye şarkı söylüyor. "Sana izin vermeyeceğim."

Gözlerim yuvarlanıyor. Bana söylediği her kelimenin, buraya gelme amacımı gerçekleştirmek istiyorsam korumam gereken güçlü cepheyi yavaş yavaş kırmasından nefret ediyorum. Ki bu noktada kendimi çok beyhude hissediyorum. Almaya geldiğim kolyenin beni koruması gerekiyordu ama onun dönüştüğü şeye bakınca bunun imkânsız olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Asla geri dönmeliydim.

Bu bir hataydı.

Defteri kaldırıyor. Sayfaları karıştırıyor, rastgele bir noktaya gelene kadar eskimiş kâğıdın misk kokusunu bana doğru yayıyor. "İşte başlıyoruz." Boğazı düğümleniyor ama hemen konuya girmiyor. Bunun yerine kitaba bakıyor ve o aldatici derecede huzurlu okyanus mavisini gözlerini sıkarak bana doğru bakıyor. "Bana o saçma sapan mektubu yazdığında o solucan kutusunu hiç açmamalıydın. Seni yalnız bırakacaktım. Hafızamdan silinip gitmene izin vermeye niyetliydim, bu beni sonsuza dek kaybetmeme ve o dar amcığın içinde sonsuza dek olmak için can atmama neden olsa bile. Ama sen kendini bir kez daha senden daha büyük bir şeyin içine sokmak zorunda kaldın."

Dudaklarım benden daha büyük bir şeyle ne demek istediğini sormak üzere ayrılıyor. Ne, özür dilemek için mi? Aradan geçen zaman için özür dilemek için ona yazdım.

"Şşş," diye mırıldandı. Bırak da okuyayım."

"Zaten kanlı ve dövülmüş olan bedeni çarmıhta asılı duruyor. Günahlarımız için bizi cezalandırırken bize baktırdığı çarmıhın aynısı. Şimdi bu odada duyulacak tek ceza, ne bir tanrı ne de onun soyundan gelen, ikimizin de kurtarmaya değer görmediği bir hayat için yalvaran bir adamın feryatlarının yankıları olacak. Çılgınları odayı dolduruyor, ancak her birinde sabrım azalıyor, tıpkı bir zamanlar doğuştan çürümüş ve inanılmaz derecede değişken bir adama duyduğum geçici şefkat gibi.

"Hazır mısın, hermano?" Babasının eline bir çivi çakarken soruyorum.

"Neden?" diye babası, kurbanımız. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kardeşimin önüne geçerek, en büyük günahkârın bana talep ediyorum. Hikayesinde olmamı istediği kişi olarak değil, ben olduğum için.

Onun kefareti.

Onun

lanetlenmesi.

"Çekiç," diye talimat veriyorum, uzattığım elimi bırakıp tahta sapın avucumu sıyrmasını bekliyorum.

"Bana ne yapacaksın?" diye yalvarıyor.

"İntikam," diyorum sıkılı çekiçli yumruğumu kafasının tepesine indirirken.

Kafatası kolaylıkla kırılır. Ondan tek basit şey. Ama ben onu sadece yaralamak istemiyorum, onu yok etmek istiyorum. Bize, onlara ve daha öncekilere yaptıkları için.

Kan alnına damlıyor, derisini boyuyor, devam etmem için yalvarıyor ve ben de . ardına vuruşlar. Kana kan. Göze göz.

göz.'

Harlan kitabı kapatıyor ve ben irkiliyorum. "Biliyor musun, biri için Kurgu yazdığını iddia eden biri olarak, yazdığımız her şeyin bir gerçeklik payı olmasını oldukça uygun ya da ne bileyim, ironik buluyorum. Elbette bazıları diğerlerinden daha fazla."

Bu çok saçma. "Neden bilmiyorum." Haç kısmı, evet, bunda biraz gerçeklik payı var. Yani, Harlan'la paylaştığımız ilk ve son geceden esinlenildi, ama az önce okuduğu işkence sahnesi tamamen kurgusal.

Çenesini sıkıyor. İnançsızlıkla başını sallarken yanıt olarak belirgin bir düğüm oluşuyor. "Eminim buna inanıyorsundur, değil mi? O zaman söyle bana, eğer hepsi kurguysa, bunun asla dönmeyeceğine yemin ettiğin mülke döndüğün ilk gece olmadığını bana ne zaman söyleyeceksin?"

Söylediklerini düşünürken aklıma gelen tek şey, rahatlıkla unuttuğu şey. Geri dönmeyeceğime yemin etmedim. Kovuldum. Asla dönmemekle tehdit edildim. Arada bir fark var. Yine de bu, onun uğraşmak zorunda kalacağı bir şey değil. O gece Heathen's Cross'ta benim yaptığım şeylerin aynısını yaptı ama benim çektiğim acılar onunkilerle aynı değildi. Babası onun var olmasına izin verirken ben dışlandım. Harlan değil.

"Bu ilk kez oluyor." Kendimi savunuyorum çünkü gerçek bu.

Harlan kitabı yere atar ve kirli döşeme tahtalarından toz kalkar. Buranın en son ne zaman temizlendiğini kim bilebilir? Muhtemelen Harlan'ın benim onu hatırladığım zamanki halesiyle aynı zamanlarda, kararsız bir halesi olan bir melek. Her zaman düşmeyi beklerdi ama hiçbir zaman onunki gibi paramparça olacağını düşünmemiştim.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" Sorusu zehir doluydu.

Ona kaşlarımı kaldırarak devam etmesini işaret ediyorum. Kafam çok karışık. Çok yorgunum. Benden ne söylememi istediğini ya da kendisini inandırdığı şeyin doğru olmadığına onu ikna etmek için ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

"Bana aptalı oynama. Başladığın ve bitiremeyecek kadar korkak olduğun şeyi bana ne zaman söyleyecektin? En iyi yaptığın şeyi yapıp ortadan kaybolduğunda temizlemem için başka bir pislik mi bırakacaktın?"

Ne sikimden bahsediyor bu?

İnliyor, giderek daha da sinirleniyor. "Lanet olsun, Araceli, beni kamera görüntülerini göstermek zorunda bırakma."

On altı

Gerçekte neden bu?

Görünüşe göre, benim şaşkın sessizliğim onun için çok fazla. Ya öyle ya da içinde biriken sıkıntıdan kurtulmaya ihtiyacı var çünkü eli kemerinin tokasını çözmek için adeta pençeliyor. "İnanılmaz," diye inliyor, şimdi kemeri pantolonunun deliklerinden öyle bir hızla geçiriyor ki, deri durgun havada duyulabilir bir şekilde kırbaçlanıyor. "Oyunculuk becerilerinden etkilenmeli miyim yoksa aşağılanmalı mıyım bilmiyorum. Aptalı oynamak sana hiç yakışmıyor. Yani, yine de sevişirdim ama hadi. Benimle çalış. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum. Her zaman bir şekilde bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm, ama aptal bir velet gibi davranmakta ısrar edersen, sanırım seni konuşturacak bir şeyim var." Fermuarını indirirken ses çıkarıyor. "Ya da en azından bu, ağzını açmanı sağlayacak."

Gülüyor.

Zaman onu daha ateşli yapmış olabilir ama bu çok acınası. Tüm bunlar onun sikini yalamam için.

Elbette, sikinin başı dudaklarıma değiyor, dudaklarımı zorla ayırıyor, onunla konuşmayı reddettiğim için ağzımı doldurma sözünü yerine getiriyor. Yavaşça ağzımı sikiyle dolduruyor. Şaftı o kadar pürüzsüz ki; ağzımın çatısına ve dilimin üzerine baskı yapan beklenmedik halter hariç hepsi. Ağzım onunla dolu, konuşma fırsatımı elimden alıyor, kendini yerinde tutuyor, bir hamle yapmamı bekliyor.

Onu içime çekmek ve o gece ona vermem gereken şeyi tattırmak için duyduğum yoğun ihtiyaç içimi dolduruyor. Beni güçsüzleştiriyor.

"Acınacak haldesin," diye .

"Hayır, hayır, hayır," diye dilini şaklatıyor ve kalçalarını ileri doğru itiyor. Ağzımı sikerken temposunu kontrol ediyor. Ağzıma yaptığı her hamlede, yanaklarımı onun etrafında çukurlaştırmama isteğini giderek daha zor buluyorum. "Sen, benim güzel, sürtük, küçük kız kardeşim, zavallı olan sensin," diye tıslıyor adeta. Boyunun ağzıma girip çıktığı her seferde ağzımı kuru bir his kaplıyor. Pütürlü. Sert. "Beni gördüğün günden beri sikimi istiyorsun," diye devam ediyor ağzım kaderini kabullenirken. Onun boşalması gereken sıcak, ıslak delik ve benim onun boşalmasını istediğim delik. Gözlerim kapanıyor ve o ağzımı sikmeye devam ediyor. Şimdi teslimiyetim dengede asılı dursa da, horozunun her vuruşu neredeyse vücut dışı hissettiren bir tepki ortaya çıkarır. Az önce okuduğu hikâye zihnimde canlanıyor.

Haç.

Kan.

Çok fazla kan var.

Her şey kafamda bir film gibi oynuyor, o içime pompaladıkça katliamın hızı artıyor. "İşte bu kadar. Görüyorsun, değil mi?"

Evet.

Evet. Anlıyorum. Ama neden?

Bana ne verdi?

İrkiliyorum ama o bana karşı koyuyor, eliyle alnımı okşayıp bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken kendini boğazımın daha da derinlerine itiyor. "Şu halimize bak, yeniden bir araya geldik, günahkâr ve aziz," diyor çarpık bir neşeyle.

Gözlerimi açıyorum ve bir anlığına Harlan'ı değil, babasını görüyorum. O olmadığını biliyorum ama bu düşünce inkar edilemeyecek kadar güçlü ve bu görüntü beni hem korkutuyor hem de rahatsız ediyor.

" yok, pecadora," diye sesleniyor bana. Tıpkı babasının yaptığı gibi.

Parmaklarını şıklatarak, az önceki yılan sürünerek bana doğru geri geliyor, boğazıma dolanıyor, pullarını boynumun üzerinden ve altından, saçlarımın arasından geçiriyor ve tekrar etrafımda dolaştırıyor. Beni boğacak kadar sıkı değil, ama ciğerlerimin beklentiyle yanmasına yetecek kadar sıkı... ve korku.

Harlan kendini ağzımdan çıkarıp pantolonunun kemerini bağlarken ben de yılan üstümdeyken donmuş bir şekilde yere uzandım.

Harlan'ın ağzından tatmin edici bir inilti çıkıyor. "Lanet olsun. Korku sana çok yakışıyor. Ama mesele de bu, bakmaktan yorulдум." Durdu, bir kurutma kağıdı aldı.

arka cebinden bir sayfa çıkarıyor. Onu görünür bir yere koyarak önce bir karesini, sonra da diğerini yırtıyor.

Üzerinde yıllar önce çektiklerimizle aynı amblemin olduğu bir kare gözlerimin önünden geçiyor.

"Aç." Komutunu duymazdan geliyorum ve eli yanaklarımı bulup ağzımı açıyor. Kareyi dilinin yırtık kaslarından birinin ucuna yerleştiriyor ve nazikçe ağzıma götürüyor. Dokunuşunun altında kıvranmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Ağzımı kapatıp elini üzerine koyarken, kâğıt dilimin üzerine yerleşirken başarı hareketlerini sıralıyor. "Terörün bedeninde yaptığı dansın seni canlandırdığını görmek ancak bu kadarını yapabilir."

Ağzını kulağımın dibine yerleştirerek, "Acını hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor, "İçinde *yılanmak* istiyorum. Şimdi yut." Elini ağzımın üzerinde sıkıca tutarken emri sert ve talepkâr. "Yut dedim." Havamı kesmeye çalışırken eli burun deliklerime doğru uzanıyor.

Başka seçeneğim olmadığı için ve ne yazık ki bunun bana vereceği hazzı arzuladığım için isteğini yerine getiriyorum. Elini çekmesi ve yılanı yerinde bırakması için gereken tek şey bu. Uyuşturucular sistemimdekilerle karışıyor ve çılgılık atmamamın tek nedeni bu. Vücudum çok sarhoş, duyularım beni kandırıyor.

Harlan bıçağını alıyor ve tereddüt etmeden bacaklarımın arasındaki kumaşı keserek amımı ona gösteriyor.

"Çok ıslak." Onaylayarak mırıldandı. "Korktuğunda çok ıslak oluyorsun." Bölünmüş dili, rakip etler senkronize bir ritim bulana kadar giriş yerimde dans ediyor, her bir uç sırayla uyarılmamın içine dalıyor ve yırtık kası birleştirip tek seferde içime girmesini sağlıyor. "Korku artık seni heyecanlandırmayıp öldürdüğünde ne kadar ıslanacağını merak ediyorum," diye inliyor ve ağzı merkezime bu kadar sıkı bastırılmışken, kelimeler içimde titreşiyor ve onun gazabını olması gerekenden daha fazla istememe neden oluyor. Onu boğmak için bacaklarımı sıkıyorum ama tenime attığı tokat o kadar yoğun ki beni şaşırtıyor.

Üzerimdeki ışıklar bir renk kaleydoskopuna dönüşüyor. Daha önce hiç bu kadar yüksek hissetmemiştim. Bu kadar canlı.

"Bana ne verdin?" Nefes nefese kalçalarımı yüzüne doğru kıvırıyorum ama o geri çekilip ayağa kalkıyor. Raftan başka bir kitap almak için geri dönmesini izliyorum, ama bunu çıkarmıyor. Yerin hareket etmesine yetecek kadar çekiyor ve ben yere batıyormuşum gibi düşüyorum.

Botlarının yerde tepinerek bana yaklaştığını duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. Bana bakıyor.

"Bir kaçış." Bu iki kelime bir zaman makinesine eşdeğer. Beni, ona ilaçları benim verdiğim ve onun gergin olduğu günlere götürerek benimle alay ediyorlar. Ona tam da bunu söyledim, ona aldırıldığım şeyin darbesini yumuşatmak için. Onu zorladığım şeyin.

"Ayağa kalk," diye emrediyor. Emri sistemime bir kırbaç gibi çarpıyor. İnkâr edilemez bir acıyla sert, yine de duyularımı artırıyor ve elindeki bıçak çevremdeki ana odak noktası haline geliyor.

Talimatını tekrarlıyor ve zaten azalmakta olan sabrım sinirden kreşendoya ulaşıyor, bu yüzden dinliyorum.

Bunu yaparken, bıçağını fark ettiğimi ve onu almaya niyetli olduğumu anlamaması için soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve kan başıma hücum ediyor, beyaz noktalar şeklinde dağılmadan önce gözlerimin üzerinde karanlık bir parıltıya neden oluyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve ben onu yeniden kazanamıyorum. Bu kontrolü bırakma ve ilaçların beni götüreceği yol ne olursa olsun halının altımdan çekilmesini bekleme hissi bana evimdeymişim gibi geliyor. Her zaman öyle. Olmamalı ama zihnime kendi başına arayamayacağı bir rahatlık veriyor. Kendimi en son karalama kağıdını paylaştığımızda hissettiğim gibi hissediyorum. Loopy. Mutlu. *Umutlu*.

"Yürü," diyerek duvarın içine yerleştirilmiş küçük oyuk kapıyı işaret ediyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Oraya geri dönmeyeceğim. İçimdeki düşünceler bana ulaşmaya çalışıyor. Oraya geri dönmek istemediğimi biliyorum ama nedenini bilmiyorum. İsteddiğimi sandığım gibi ağlamak yerine kıkırdıyorum. Artık emin değilim. Her şey ters geliyor.

"Evet, ," diye övünüyor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Hayır," diye kıkırdıyor dudaklarım, azalan vicdanımın savaşını kazanmaya çalışarak.

"Evet. Sen. Öylesin." Harlan kollarımdan tutuyor, bana güç vermeye çalışıyor ve beni evden kiliseye kadar uzanan sürünme boşluğunun başlangıcı olduğunu şimdi anladığım kapıya doğru yönlendiriyor.

"Seni öldürecek." Frida'nın yıllar önceki uyarısı kulaklarımda çınlıyor ve ne kadar lanetleyici ya da iyi hissettirirse hissettirsin, dokunuşuna karşı koymam için gereken gücü veriyor.

Daha önce sadece zihinsel olarak yapabildiğimi bildiğim ama fiziksel olarak asla yapamadığım bir güç dalgası içimde tutuşuyor ve onun elinden kurtulmak için kıvranıyorum.

Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde oda benimle birlikte dönüyor. Bakışlarım bıçağa odaklandı. Ona saldırdım ve bıçağı elinden kaptım. Elektriksel bir adrenalın akımı beni ona esir ediyor ama bu bana onunla savaşmak ve bıçağı elimde tutmak için ihtiyacım olan gücü veriyor. Parmaklarımı sapın etrafında kıvrarak, elim karıncalanmadan ve her zamanki gibi ağırlıksız hissetmeden önce bir saniyeliğine havaya kaldırıyorum.

Çarpmanın etkisiyle inledi. Bıçak hâlâ ondayken, taze delinmiş yaraya bakıyorum. Muhtemelen göğüs kafesinden vurduğum için yeterince yüksek ve yan taraftaydı.

"Ne oluyor-" diye miyavlıyor ama bıçağı daha derine saplıyorum. Sadece iyi bir önlem için.

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış yumruklanabilir. Görmezden gelinemeyecek kadar yumruklanabilir. Bir adım ileri atıp bileğimi sağa sola çevirerek yarasını derinleştiriyorum ama tek yaptığı gülmek oluyor. Bana da sadist kahkahasını alıp suratına bir yumruk indirmekten başka çare bırakmıyor. Sıkılı yumruğumu derisine indirirken yüksek elmacık kemikleri eklemlerime batıyor.

"Sen gerçek bir orospusun, bunu biliyor musun?" Dudağından kan damlıyor ve küçük damlacıklar dişlerinin kemik beyazı tonunu vurgulayarak toplanıyor.

"Sen de öylesin," diye karşılık veriyorum ve bıçağımı ondan çekiyorum, çarpmanın etkisiyle zeminde kıpkırmızı lekeler oluşuyor.

Harlan ağzındaki kanı silme zahmetine girmediği gibi karnındaki büyük yaradan da etkilenmiş görünmüyor.

Omuzlarını hızla silkerek, bükülmüş dirsekleri havaya kalkmış ellerini vurguluyor ve geri gelip ona biraz daha vermemi işaret ediyordu.

"Bunun için uzun zamandır bekliyordum. Tüm yapabildiğin bu olamaz," diye alay ediyor.

Bunu nasıl oynamak istediğimden emin değilim. Odayı değerlendiriyorum, kaçabileceğim bir yol arıyorum. Ama tabii ki kaçamıyorum. Kapıyı sürgülemiş ve pencerelerin hepsi tahtayla kapatılmış. Tek çıkış yolu yer altı boşluğu.

Ellerini çırpıyor, beni köşeye sıkıştırmış olmasından hastalıklı bir zevk alıyor.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, gerçeklerden kaçabilirsin ama benden kaçamazsın. Devam et, sana yetişeceğim." Sanki çok keskin bir dört inçlik bıçakla bıçaklanmamış gibi ürkütücü bir şekilde hareketsiz dururken çenesini sürünme alanı kapısına doğru itiyor.

Onunla bu odada kalmanın bir seçenek olmadığını bildiğimden, gözümü ondan ayırmamak için başımı ona doğru çeviriyorum. Yoluma devam ediyorum

ama gördüklerim karşısında çenemin yere düşmesini engellemeye çalışırken hızım yavaşlıyor. Harlan elini açık yarasına götürüp parmaklarını daldırıyor. Kanı döndürüp topluyor ve ağzına götürüyor.

Bir ayağım kapalı cehennem çukurunda, diğer ayağım hala yerde, geriye doğru sürünme boşluğuna girmeye başlıyorum. Kanla ıslanmış parmaklarını ağzının derinliklerine daldırmasını izliyorum. İnliyor, kaygan parmaklarını bırakmadan önce mırıldanıyor.

"Çünkü bu, günahların bağışlanması birçokları uğruna dökülen antlaşma kanıdır. Matta 26:28," diye okuyor, benimle göz temasını hiç kesmeden. "Yukarıdaki adam bunu kendisi söyledi. Bağışlanma sadece kan dökerek olur. Seni yakaladığımda, ki hiç kuşkun olmasın, seni , benim için kanını akıtacaksın. Affetmenin yolu bu. Sana izin vermemin tek yolu bu-"

Bitirmesi için beklemedim. Vücudumu bükerek yüzümü ileriye doğru sürünme boşluğunun kararmış girişine dönüyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Eski Harlan'ı özliyorum. Beni heyecanlandırdığı kadar korkutmadan önceki halini özliyorum.

Artık yarattığım canavardan ellerimin ve dizlerimin üzerinde kaçmaktan başka çarem yok ve beni yakaladığında, kendiminkini çok aşan bir karanlıktan kurtulabileceğimi umuyorum.

On yedi

MIDEM BULANIYOR. Eskiden kafamın içinde tekrarlanan bir plak gibi çalan bu dizelerin, kabullenmeye başladığım gerçeğe *hala* nüfuz etmenin yolunu bulması beni kesinlikle hasta ediyor. Babamın değer verdiği ya da bizi manipüle etmeye çalıştığı şeylerin hiçbirisi Araceli'nin bizi içine fırlattığı kabus kadar gerçek değil. Bununla birlikte, dudaklarımdan tereddütlü bir nefes bile almadan dökülen o dize, bugün içinde bulunduğumuz duruma bir kez olsun uygulanabilir. Araceli beni metaforik düzeyde ve şimdi de fiziksel düzeyde kanattı. Kendisi dışında herkese acı çektirmek için tenezzül edeceği seviyeleri durdurmak mümkün değil.

Sesler içimden bana fısıldıyor. Gençken fısıldadıklarının aynısı. Araceli onları istemeden diriltene kadar bir süreliğine durmuş olanlar.

Onları , uyarılarını görmezden geliyorum. Bana onu unutturmaya çalışıyorlar.

İmkansız.

Onsuz devam etmem için bana yalvarıyorlar.

Başka bir mantıksızlık.

Her ne kadar gittiğini görmekten nefret etsem de. Gerçekten, ediyorum. Manzara... *oh, lanet manzara*. Onu gösterdiğinden daha fazla korkuttuğunu bildiğim o sürünme boşluğuna koşuşturması, neredeyse inanmasına izin verdiğim yalan kadar tatlı. Gitmesine izin verebileceğime.

Yani, beni babamın gazabıyla baş başa bırakıp gittiğini düşünürsek, ona bir avantaj sağlayarak nezaketten fazlasını yaptığımı düşünüyorum. Uyuşturucunun sağladığından başka bir kaçış seçeneği yok. Artık değil. Domino taşları

ve kaçınılmaz olan, onunla paylaştığımız hediye kadar kaçınılmazdır.

Elimi ağzıma götürerek, o etkileyici emici yumruğuyla akıttığı kanı yakalıyorum. Hangisi beni daha çok etkiliyor bilmiyorum, korkusu mu yoksa şiddeti mi? Parmaklarım şimdi daha fazla kanla kaplı, ama bu sefer onunkiyle. Elimde olmadan bir kez daha tadına bakıyorum ve parmaklarımı tekrar ağzıma sokuyorum.

Lanet olsun. Bana ne yaptı böyle? Tadı damağımı kaplayan metalik tangın içinden bile kokusu nüfuz ediyor. Anında daha fazlası için can atıyorum.

Bana kendisinden verdiği kalıntılarla her zamanki gibi büyülenmişken, dikkatim o kadar dağılıyor ki neredeyse telefonumun sesini kaçıracağım.

Telefonumu almak ve gelen mesajı okumak için parmaklarımı ağzımdan çıkarmak zorunda kaldığımda ihanetinin tadını şimdiden özlüyorum.

Bu Frida.

Telefonumun kilidini açarak yeraltı girişinin yan tarafındaki dolaba doğru yürüyorum. Araceli'nin yaptığından dolayı kapalı olan kapıya bakarken kendi kendime gülüyorum.

Tam aptal. Tek yaptığı yıkacağım başka bir engel yaratmak. Ona ulaşmak için seve seve aşacağım bir engel daha.

Frida: Geldiğini duyuyoruz.

Çünkü yolda.

Frida: Mükemmel.

Babam hala mı?

Frida: Evet.

Mükemmel. Tam da onu bıraktığı gibi.

Telefonumu yere attım. Yerin altındaki boşluğun diğer tarafında telefon çekmiyor zaten. Benim işime yaramaz. İhtiyacım olan şey,

Ancak, onun not defteri. Onun ycltilmiş günlüğü. Heathen's Cross'a girişinin daha sorunsuz ve olması gerektiği gibi olmasını sağlayacak.

Tarama alanının girişi etrafında yanarak beni oraya çağırırken, önce Araceli'nin kitabını alıyorum, sonra da dolaba doğru yolumu tamamlıyorum. Almam gereken bir şey var, ortamı hazırlamaya yardımcı olacak ve umarım Araceli'nin Heathen's Cross'ta katılımcı olmanın gerçekte ne anlama geldiğine dair ayrıntıları hatırlamasına yardımcı olacak, çünkü bunlar onun için zamanla bulanıklaşmış gibi görünüyor.

Aradığım eşyaya ulaşana kadar askıları karıştırırken naftalinin misk kokusu duyularımı bastırıyor.

Siperlikli kapuşonuyla uzun, tamamen siyah bir ceket bana bakıyor. Ceketini giyip kapuşonunu kafama geçirdiğimde parmak ularımda heyecan birikiyor.

"Fatum enim eligimus," diye ilahi söylüyorum. Damarlarımda beklenti dolaşıyor. Botlarımı sürünme boşluğuna doğru ilerletirken tüm varlığım adeta uğulduyor.

Araceli'ye ilk startı verdiğim yere giden bu geçit hem bir oyun alanı hem de güvenli bir alan haline geldi. Ama artık değil. Bu gece sona eriyor.

Yürüyüşe başlamak için dizlerim bükülüyor ve yılların ihmali yüzünden hemen kirleniyor. Koku, hava, her şey kokuşmuş.

Ama halledilmesi gereken bitmemiş bir iş var.

Söz verilmiş ama henüz sonuçlanmamış bir hesap.

Babamın günahlarını gizlemek için yıllarca kişisel plğ olarak kullandığı yerde duran ölümün gerçek hatırlatıcısının yoluma çıkmasına izin vermezdim.

Araceli'ye hak ettiğini vermek için her şeyi yaparım.

Benim cezam.

Benim intikamım.

Yıllar önce bana söz verdiği ve hala yapamadığı şeyi yapmak için ikinci bir şans... benim için öldürmek.

Bir zamanlar olduğum kişiyi öldürdüğüm için adil olan tek şey, ağabeyine - tercihen dizlerinin üzerinden- bakabilmesi ve dönüştüğüm canavarla gurur duyabilmesi. Onun ılgın fantezilerinin mükemmel bir arketipi.

Ben ve diğerlerinin onu katılmaya zorlayacağı bu fedakârlık sadece skoru eşitleyecek.

Gitmesine izin mi vereyim?

Şaka gibi. Asla.

Gitmesine asla izin veremezdim.

Benim kadar kırılmış birine sahip olmak için çok uzun süre bekledim.

Onun amını sonsuza dek benim yapmamak için çok düştüm... ve sonra biraz daha.

Kana kan. Göze göz, değil mi?

Bu Kâfir Haç'ının yolu. On üç yıl önce bugün bağlılık yemini ettiğim bir dava. Haç beni kurtardı. Babamın umduğu gibi değil. Ama o gece bilmeden girdiğimiz kabul törenine boyun eğmek bana iyi geldi. Şimdi, babam bunu kendisi için görecektir ve şimdi, o da görecektir.

On sekiz

SADECE HAREKET ETMEYE DEVAM ET.

Yap.

Hayır

.

Bak.

Arkay

a.

Kendime söylüyorum. Sürünmeyi bırakmak için duyduğum gerçek dürtüyle savaşıyorum. Onunla savaşmayı bırakıp, yollarımızı ayırdığımızdan beri bana yapmak istediği şeyi yapmasına izin vermek. Beni kabul etmek istemediğim gerçeğe yüzleştirsın. Kontrol bende değil. Kontrol onda. Böylece benim ona hissettirdiğim gibi o da bana kendimi atılmış hissettirebilir. Acıtacak. Ama bir parçam onun cezalandırılmasını istiyor, çünkü her şeyim bunu hak ettiğimi biliyor. Belki o zaman, kazanmasına ve buna sahip olmasına izin verirsem, gerçek korkularımın yüzeye çıkmasına izin verebilirim. Onları uyuşturmak yerine özgür bırakabilirim. *Beni* özgür bırakmak.

Hareketlerim tahminlere dayanıyor. İçine gömüldüğüm karanlık örtü, duyularımı zahmetli bir hiper farkındalık seviyesine yükseltti. Hava yoğunlaştıkça, solunum yollarım daraldığını düşünmem için beni kandırıyor. Ciğerlerime yeni hava getirmeye yönelik her girişim, her nefes alışta göğsümden yayılan keskin bir acıdan kaynaklanan bir saldırı gibi geliyor.

Neye doğru ilerlediğimi görmek çok zor... ya da üzerinde. Toprağın tenimde nasıl bir his yarattığının farkındayım. Bazen nemden dolayı nemli olabilir ama nadiren sümüksü veya süngerimsi olur. Asla içinde yürüdüğüm toprağın hissettirdiği gibi hissetmez ya da kokmaz.

"İkinizin de bu boşluğa girme izniniz yok. Temel kadar eski. Güvenli değil."

Nefesimi tutup, üzerinde süründüğüm engebeli zeminin sadece zemin olduğuna inanmanın verdiği cahil mutluluğa kendimi kaptırırken, önsezi gibi gelen uyarılar kafamı bulandırıyor.

Kırık toprak parçalarından oluşan bir toprak koleksiyonu ve benim düşündüğüm ya da içimde bildiğim gerçek değil.

Yaşam koşullarına teslim olmuş, parçalanmış et ve kemik yığını.

Koku hiç de öyle değilmiş gibi davranarak ilerliyorum. *Çürük*, bol miktarda *çürük* yığını.

Safra boğazımla flört ediyor. Kendimi bu kâbuslar evinin altındaki geçidin derinliklerine bıraktıkça kontrol edilemeyen bir keskinlik yemek borumu yakıyor.

Daha da kötüsü, koku ve tenimde bıraktığı kalıcı etki, ne kadar korkunç olsa da, tanıdık geliyor. Sanki çürüyen her bir parça uzuvlarıma yapışmış, beni içine çekmeye ve hafızamı canlandırmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum. Bunun zamanı değil. Durup *bunun neden* tanıdık geldiğini merak edemem. Sadece *nasil çıkacağıma* odaklanabilirim.

Bu sadece sana verdiği şey, Araceli.

Aklın sana oyun oynuyor.

Getir. Al. Birlikte. Sadece. Devam et. Lanet olsun. Taşınıyoruz. Seni aptal-

"Ah, kardeşim," diye alay ediyor Harlan uzaktan. sesinin sıkışık alanda yankılanan derin notaları istediğim kadar uzakta değil. Yaklaşıyor ve sesi ne kadar soğuk olursa olsun, uzuvlarımı canlandırmak ve hareket etmeleri için motive etmek için ihtiyacım olan enerji sarsıntısı. Çabuk.

Öncekine kıyasla yıldırım hızıyla devam ederken bitiş çizgisini görebiliyorum. Işık sonunda karanlığı yarıyor. Önemsiz bir şey. Parlak değil. Kıpırmızı. Beklediğim işaret bu. Neredeyse özgürüm ve özgür olduğumda, bir daha asla buraya dönmeyeceğim. Bir daha asla.

Asla.

Asla.

Yoğun hava ciğerlerimi yakıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerimin duvarları kapanıyor gibi hissediyorum, tıpkı panik atak geçirdiğimde her zaman olduğu gibi. Buraya kadar gelebildim ama zihnim -o hilekâr, vefasız kaltak- oyunların devam etmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyor. Beni manipüle etmek için. Beni kandırmak için. Zihnime güvenemem. Hiçbir zaman güvenemedim. Bu yüzden ister başkaları tarafından ister kendi yazdığım olsun, her zaman uyuşturuculara ve alternatif gerçekliklere yöneldim. En azından o zaman

Bir şey görürsem, bunun ayık olduğunda her gün benimle alay eden iç kaynaktan başka bir dış kaynaktan kaynaklandığını biliyorum... kendimden.

Tarama alanının çıkışı olacak kapının önünden daha fazla kırmızı ışık damlıyor. Hevesli parmaklarım küçük topuzun etrafında kıvrılıyor, temiz havayı bekliyorum.

Arkamdan bir dil, açıkta kalan merkezime girerken tıkırıyor.

Harlan.

Hareket etmeye ve dilinin rekabet eden kaslarının bana verdiği zevk ve acı akımıyla savaşmaya çalışıyorum. Cinsel organımı kemiriyor ve ısıyor, ama eliyle beni geri çekiyor ve bu sadece dilini içime sokabileceği açığı derinleştiriyor.

O zaman onu karanlığa maruz bırakarak nasıl bir solucan kutusu açacağımı bilseydim, onunla asla ilişki kurmazdım. Papazın oğlu olsun ya da olmasın. O her şeyden önce babasının oğlu ve babasının neden olduğu zararı bildiğime göre, kendi kanından olan birinin çok daha kötüsünü yapabilmesi beni şaşırtmamalı.

"Bırak. Me." Nefes almaya ve homurdanmaya başlıyorum ama o belimi ellerinin arasına alıyor. Beni geri çekip yüzüne daha da yaklaştırdı. "Git!" Yalvarışımı bitirdim.

"Hayır," diye tıslıyor, yüzünü kık yanaklarımın arasına gömüyor. Sözleri beni iliklerime kadar titretiyor.

Gözlerim hem kızgınlık hem de zevkle dönüyor.

"Ne faydası var ki?" Cırlak cırlak konuşuyorum. "Gelmeme izin vermeyeceksin."

"Henüz." Kıvrımlarımı çekiştirmeden önce diliyle amıma bir fiske daha vuruyor, dişleriyle cinsel organımı yoğuruyor, kanın çekilme olasılığını çok gerçek kılacak kadar sert, ama bu sadece ne kadar iyi hissettirdiğini artırıyor.

Karşı koymamaya karar vererek ağzına doğru eğildim ve dilinin düzensiz temposuna ayak uydurmaya çalışırken kalçalarımı yuvarladım. Ben yüzüne bastırdıkça o da kendini geri çekiyor, ta ki yüzü merkezimi terk edene kadar. Ağzının yokluğundan nefesim kesiliyor. Nefesimdeki muhtaçlık, Harlan'ın beni ne kadar güçsüz kıldığını hatırlatarak, sürünme boşluğunda yankılanıyor. Hareketsizlik içinde bir komut ya da onun bir şey söylemesini bekliyorum ama ikisi de gelmiyor. Bunun yerine, ıslak ve zonklayan seksim keskin bir şeye yuva oluyor.

"Şşt," diye mırıldanıyor Harlan, nefesine sinmiş uğursuz bir heyecanla. "Çok iyi karşılıyorsun."

Öyle mi?

Ne ?

Aleti mi?

Onun hakkında mı konuşuyor -

Harlan beni her ne ile beceriyorsa onun temposunu artırırken açgözlü bir inilti kendi düşünce sürecimi bozuyor. Soğuk ve keskin. İçime soktukça, aldığım zevkin doğru düşünme ve onunla mücadele etme yeteneğimi azaltmasından korkuyorum.

Çenem geriliyor, kelimelerim gıcırıyor. "Bana ne yapıyorsun?" "Tıpkı senin bana yaptığın gibi." Harlan belirsiz sözlerini mühürlüyor İçimde başka bir şiddetli itme ile. Bu seferki diğerlerinden daha sert ama beni cezalandırmak için hangi silahı seçtiyse onunla bitirmeye bir adım daha yaklaşıyor.

", değil mi?" diye alay ediyor. Evet.

"Evet, titriyorsun. Titrediğini hissedebiliyorum. Ne orospu ama, hurdalara gelmek için yalvarıyor."

"Hurda mı?" Nefes

nefese kaldım.

"Hurdalar," diye yineliyor.

İçime çekiyorum ve görmezden gelebildiğim o iğrenç koku geri dönüyor, burun deliklerimi bir hışımla kırbaçlıyor. Zihnimde kalan hurda kelimesi kokuyu kusma seviyesine yükseltiyor.

"Lanet olası kırıntılar, sana verdiğim tek şey bu ve sen burada lanet bir dilenci gibi dört ayak üstünde duruyorsun. Ağabeyinin sana vereceği şey için yalvarıyorsun."

Harlan gülüyor ve bariton sesinin notaları kulak zarımı çınlatıyor. "Çok zavallısın ve kaçmaya çok yakınsın."

Kapıya doğru bakıyorum.

"Bırakın gideyim," diye bağıriyorum.

Harlan şaşırtıcı bir şekilde dinliyor, içimde oynadığı şeyi geri çekiyor. Yüksek sesle içine çekiyor, üzerine bıraktığım şeyin kalıntılarını kokluyor.

"Neydi o?" Tekrar soruyorum.

"Kimin umurunda? Aç şunu," diye talimat veriyor. Dudakları iç uyluğuma doğru ilerliyor. Sıkıştırıyor ve ısırtığı sikişten daha sert geliyor. Bu kez kan akıtacak kadar sert ve uyuşturucunun etkisiyle duyularım hâlâ aşırı hızdayken, havayı boğan demir kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

Elim zaten düşmenin üzerindeyken çeviriyorum. Artık boşluk kapısının aralıklarından sızmayan ışık gözümün önünde yanıyor. Yanlışlıkla kırmızı sandığım ışık, aslında yanık turuncu ve kehribarın tonlarının eşlik ettiği derin, titretilen bir pas rengiydi.

Bu doğru değil. Hayır. Bu. Doğru. Değil. Doğru değil.

Bu mümkün değil.

Harlan'ın ürkütücü derecede sakın bakışlarını geçip az önce sürünerek geçtiğimiz karanlık tünele dönüp bakıyorum. Az önce gördüklerim için uyuşturucuyu suçlamaya hazır ve çaresizdim. Ancak, açık alevlerden gelen ısı, tenimde yarattığı ter kadar gerçek.

"İnanılmaz değil mi?" Harlan'ın sesi dikkatimi çekiyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. Yemek borumu yırtarcasına bir cam parçası olabilecek bir tükürük tomarını aşağı itiyorum.

"Neymiş o?" Hâlâ boğazımın bana yaptığı saldırıyla uğraşırken fısıldıyorum.

"Küçük bir gerçek tozu her şeyi nasıl da perspektife oturtabilir." Kaşlarım onun belirsizliği karşısında çatıldı.

"Harlan, bana ne verdin lan?" Ağır ve sıkılmış bir çeneyle homurdanıyorum. Bu tür bir başka zamana, başka bir yere taşınma hissi, kendimi götürdüğüm sayısız uyuşturucu gezisinin hiçbirinde olmamıştı. Etkilenmiş olmalıyım. Her zaman istediğim şey buydu. Bir kaçış. Ancak, bu çok gerçekçi geliyor. Çok korkutucu. Gözlerimden çekilmek üzere olan koruyucu ve muhtemelen cahil yünün bir habercisi gibi.

"Sana verdiğim ve vermek üzere olduğum şey iki farklı şey. Ama şu anda bana verdiğin şey lanet olası bir baş ağrısı." Karanlık çukura geri dönmek için duruyor ve bir an için hareketlerinin izini kaybediyorum. Ancak ayağı ortaya çıkıp vücuduma bastırıldığında bir kez daha kendini büktüğünü fark ediyorum, bu sefer beni tekmeleyebilmek ve ileriye doğru itebilmek için arkasını dönüp uzanıyor. "Hadi harekete geçelim." Beni tekrar tekmeliyor. Bu sefer daha sert, başımı çevirmeye ve sürünme alanından tamamen çıkmaya zorluyor beni. Evden gelen ana hat, mezarlığın zemininin altındaki odasından ana mabede kadar uzanıyor. Ev yüz yıldan uzun bir süre önce inşa edildiğinden beri böyle. Yine de bana bakan şey başka bir yapı değil, açık hava. Harlan ve benim Cadılar Bayramı'nı birlikte geçirdiğimiz yerin neredeyse mükemmel bir kopyası... Heathen's Cross'ta.

Ayağa kalktığımda kaplayan pisliğin fazlalığı gözden kaçmıyor. Ellerim, kollarım, gömleğim ve pantolonumdan geriye kalanlar -Harlan bana daha iyi erişebilmek için onları yırtmayı kendine görev edindiğinden beri- her yerimi kaplamıştı. Kırmızı ve mürekkep siyahı tonlarında lekelenmiş. Yine de, şovu çalan siyahlık, Harlan'ın benden sonra sürünme alanından çıkarken vücudunun üzerine örtülen kumaş.

Ayağa kalktı, kan derisiyle flört ediyor, gözle görülür bir şekilde gömleğini lekeliyor ama onu bıçaklayarak açtığım çok açık, çok gerçek yaradan etkilenmemiş görünüyor. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Ya Harlan -muhtemelen uyuşturucu yardımıyla- aşılmaz bir acı toleransı geliştirdi ya da benimle uğraşma ihtiyacı yaralarını ya da gerçekliği ele almasının önüne geçti. Yine de kafamı karıştıran şey giydiği şey. Heathen's Cross'taki işçilerin giydiği pelerinin aynısı. Şimdi düşünüyorum da, Şeytan'ın Gecesi ayininden sonra babasıyla tanışan iki adam da aynı şeyi giyiyordu. Uzun, dökümlü, kapüşonlu, tamamen siyah pelerinler ve kolunda dik olduğunu düşündüğüm bir haçın etrafına sarılmış sürünen bir yılanın belirgin yaması. Gerçi Harlan'ın yüksek gövdesine yaklaştıkça haçın baş aşağı olduğunu fark ediyorum.

Elimi kolunun yanına uzatıyorum, yama işine dokunmak istiyorum, ama önüme geçmeden önce kaçıyor, görünüşe göre ona doğru ilerlememden dolayı sinirlenmiş.

"Neden bunu giyiyorsun?" Ben soruyorum.

Durduğu yere döndüğümde sırtı bana dönük, başını bana çevirmeden önce omuzları kızgınlıkla sertleşiyor. "Kabul gecesinde hepimiz bunu giyeriz."

"Kabul gecesi mi?"

"Evet," diye homurdanıyor, sorularımdan sıkıldığı belli. "Şimdi beni takip et." Harlan tutmam için elini uzatıyor ama ben tutmuyorum. Henüz tutmadım. Tutmak istiyorum. *Tutmak* . Yine de o kelime -başlatma- kafamın içinde tekrarlanıyor. Sabırsızlık damarlarına akıyor ve avucunun üstünden bileğine kadar uzanan büyük, zaten çıkıntılı olan damar daha da şişiyor. "Fazla zamanımız yok," diyor Harlan, mürekkepli eliyle açık avucunu işaret ederek, küçümseyici bir tavırla, ipucunu yakalayabilmem için. "El. Şimdi."

"Acıyacak mı?" Zihnimin, bedenimin yetişebileceğinden daha hızlı çalışmasının sonucu olan başka bir soru soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor, inandırıcı olmayan bir şekilde.

"İyi o zaman." Kollarımı kavuşturuyorum, davetini ya da daha doğrusu elini tutma emrini görmezden geliyorum, çünkü bu akşam açıkça kapılmaya hazır olan bir tür saygınlığı korumaya çalışıyorum. "Seni takip edeceğim."

Eski Harlan reddetmemden hoşlanmazdı ama kabul ederdi. Ama bu Harlan? Tanıdığım çocuğu alıp onu becermek mi yoksa öldürmek mi istediğimden emin olamadığım bir adama dönüştüren... ya da her ikisine birden? Reddimi, istediğini yapmak için bir davet olarak kabul ediyor.

Bana yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Bu taraftan," diye homurdanıyor ve mabettekine benzer sıralarda oturan kukuletalı insanların arasından geçerken kolumdan çekiştiriyor ama bunlar samandan yapılmış. Hepsi bize bakmadan ileriye bakıyor, ancak samanların ortasındaki ana haça yaklaştıkça boş olmadığını fark ediyorum. İşgal altındaki haça yaklaştıkça, bir şekilde kelimelerden ya da ilahilerden daha yüksek sesle konuşan sessizlik havayı etkiliyor. Sallanan bilekler kaba ahşap haçı süslüyor. Kişinin sırtı, çıplak tenine dağılmış derin yuvarlak yara izleriyle benimkini yansıtıyor. Tek fark, sırtlarına iki rakamının kazınmış olması.

Adrenalin işitme duyumu körelttiği için panik beklenmedik bir şekilde damarlarıma akıyor. İlerliyorum, görmek istemesem de görmek zorundayım. Haçın etrafında dönen çıplak, ağzı tıkalı kişi üvey babamdan başkası değil. Çıplak önü de arkası kadar kötü... daha kötü değilse bile. Taze sigara yanıkları sarkık penisine zarar veriyor ve daha önce gördüğüm belirgin bir şekilde karnına doğru devam ediyor.

Üç büyük daire. Babası değil de ben çarmıha gerildiğimde Harlan'ın karnıma kanla çizdiklerini .

Harlan'a dönüyorum. Kukuletalı bir şekilde duruyor, karanlık bir tanrı gibi görünüyor, gözlerinde neşeyle bana bakıyor.

Ağzım, zihnimin durdurabileceğinden daha hızlı hareket ediyor. "Ona ne yaptın?" Harlan'a soruyorum ve kendi sesimin bana ihanet edişi karşısında ben bile şok oluyorum. Kulağa... üzgün geliyor. Hatta *hayal kırıklığına uğramış*.

Yanıt beklemeden koşarak üvey babamın yanına gittim ve ağzındaki tıkaçı çıkardım.

"Araceli," diye nefes alıyor. Adımın dudaklarından her zaman zehir gibi dökülmesinden nefret ediyorum.

Tiksintimi yutuyorum.

Şimdi zamanı değil. Buradan çıkmam gerek.

Bunu aşmam gerek.

"Fikrini değiştireceğini biliyordum," diyor, nefesini tutmuş, rahatlamış bir sesle. "Yaptıkların için pişman olacağını biliyordum."

İşte yine o kelime, *tövbe*.

Tek umursadığı bu. Etrafındaki herkes günahları için pişmanlık gösterirken o bir yalancı, sahtekar, kuzu bürünmüş bir kurt olarak yaşamaya devam ediyor. Cüretkarlık. Şimdi bile, herkes için bu kadar açıkken

Kendini içinde bulduğu çıkmaza bakınca, bunun sebebinin kesinlikle ben olamayacağımı anladı. Hala her zaman olduğu gibi suçu üstleneceğini düşünüyor.

Harlan arkama geçiyor ve babasının bakışları yorgunluktan çılgına dönüyor. Önünde durduğum yer ile oğlunun bir eli boynumda, diğer eliyle bana buz kıracağı uzattığı yer arasında ileri geri, yukarı aşağı hareket ediyor.

"Pişman , değil mi?" Harlan'ın babası yalvarır.

"Onu dinleme," diye fısıldıyor Harlan kulağıma, sıkıttığım avucumu bıçağı sokacak kadar açıyorum. Gözlerimi babasından ayırmazken parmaklarım pürüzsüz sapa yapıyor.

"Aman Tanrım," diye bağırarak başlıyor üvey babam. "Araceli, lütfen, hayır. Harlan-"

Bıçak elimdeyken, Harlan'ın az önce kurduğu baskıyı kırarak ileri atıyorum. Bıçağın keskin ucu üvey babamın gözlerinin önünde parlayarak onu susturuyor. "Dur," diye emrediyorum. "Kes şu lanet olası gevezeliğini, yalanlarını.

bunun!"

Buna farklı bir tepki vermem gerektiği aklımdan çıkmıyor. Önümdeki manzara, üvey babam bana ve Harlan'a karşı ne kadar aşağılık olursa olsun, bende bir tür üzüntü uyandırmalıydı. Ama uyandırmıyor. Harlan'ın neden Kâfirlerin Haçı'nın ortamını yeniden yaratma yoluna gittiğine ve neden bir üye gibi giyindiğine dair sorularım olsa bile, bu tuhaf anı, bana bir insanın bir başkasına yaşatması gerekenden daha fazla acı veren bu adamı bekleyen karmayı kavramak için bir fırsat olarak görüyorum. Bırakın bir papazı.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "İşler nasıl bu hale geldi bilmiyorum, Araceli. Seni kızım gibi severdim."

Dilim tıkırdıyor. "Yalancı."

"Doğru," diye yalan söylüyor, yine.

Yaklaşıyorum, kısıtlanmış bedeninin irkilmesine neden oluyorum. Yumruğumda kıvrılmış bıçak bir mıknatıs gibi. Geçen her saniyede güç daha da artıyor, adeta tenine temas etmem ve onu öldürmem için bana yalvarıyor.

"Sen bir-"

Sözünü kestim. "Bir kız. Evet, biliyorum. Notu kaçırdığım için özür dilerim. Beni bir kül ya da kum torbası olarak kullandığınızı fark etmemiştim. Oh evet," ve havadan alıntı yapıyorum, "'Tanrı verdi

içimdeki şeytanı kovmak için. Üzgünüm, Papaz. Taciz ve tecavüzle sevgi gösterilmez."

Sözlerimdeki gerçek, yapacağını bildiğim şeyi yapıyor. İçinde uyuyan o şeytanı alıp yüzeye çıkarıyor. Yalvaran hali gitti ve işte etrafımızdaki tüm insanların şahit olması için onu her zaman tanıdığım pislik ortaya çıktı.

Gülüyor, kuru ve alaycı. "Sen kurtarılamazsın. Tıpkı onun gibi." O devam ederken elim bıçağın etrafında titriyor.

"Tıpkı senin iğrenç annen gibi," diye tükürüyor, yüz ifadesinde küçümseme ve neşe dans ediyor.

Arkamda durduğunu neredeyse unuttuğum Harlan, babasıyla yüzleşmek için önüme geçmeden önce boynuma bir öpücük konduruyor.

"Bu yüzden mi onu öldürttün? Ha, baba? Annemi, Araceli'nin annesini ve Tanrı'nın hakikatini kendi hakikatine dönüştürme yöntemini tehdit eden diğer herkesi bu yüzden mi öldürttün?"

Harlan'ın sözleri kalbime saplandı. Kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu hep biliyordum. Harlan'ın babasına karşı kanıtlar her zaman artıyordu. Ama toplumdaki rolü ve kolluk kuvvetleriyle olan bağları onu korudu. Cinayetten paçayı sıyırmasına yardım etti.

"Bunu inkar edemezsin baba, o lanet evde çürüyen yılların imha planı var. Bunu göremeyeceğimi nasıl düşündün bilmiyorum! Yıllardır seni terk etmeme izin vermediğini düşünürsek!"

Babasının yüzüne boş, içi boş bir sırıtma yayılır. Papazın gözleri , sanki Harlan'ın söylediği her şeyi duyuyor ama bunun doğru olduğunu kendine itiraf etmiyor.

Vaazlarında karşı çıktığı canavarın kendisi olduğunu.

Her zaman olduğunu bildiğim kişi... Yine de ben bile şoktayım.

"Hepsi saçmalık." Babası suçlamaları geçiştiriyor, Harlan'a zaman bile ayırmıyor. Her zamanki gibi, tüm öfkesi, her zamanki gibi yersiz, benim üzerimde.

Neden şaşırayım ki?

Neden şimdi farklı olsun ki?

"Öyle mi?" Sessizliğimi bozarak konuşmalarına dahil oluyorum. "Hepsi saçmalık mı? Öz oğlunun söylediği her şey çok mantıklı. Annemin hayatını aldın, sonra ölümünü üstlendin ve bununla kaçtın. Kasabamızdaki insanları Şeytan'ın peşimizde olduğuna inandırmak. Hepimizin ihtiyaç duyduğu ilk savunma ve koruma hattının sen olduğunu.

Annemi, Harlan'ı ve daha kim bilir kaç kişiyi bulan kaderden kaçabilmek için. Kendi iğrenç yalanlarını korumak için gerçeği uydurdun."

Kalabalıktan gürültülü bir uğultu yükseliyor, sonra onun yerini donuk bir uğultu, bir ilahi uğultusu alıyor.

"Sen yemişsin. Kimse sana inanmaz. Yaptıklarından sonra olmaz."

Bunu söyleyip duruyor. Onun yaptığından daha kötü ne yapmış olabileceğimi düşünüyor?

Bana yeni bir şaşkınlık ve şok dalgasıyla bakıyor, sanki aklımı okuyor ve kendi şaşkınlığını yansıtıyor. "Ciddi olamazsın, Araceli. Hâlâ ne olduğunu ve ne yaptığını inkâr ediyor olamazsın. Şimdi yap şunu ve çöz beni... hemen!" Kükrüyor ve ben bu adamın bu kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyorum. Vaaz verdiği sanrıların içinde o kadar kaybolmuş ki, şimdi bile, oğlu lanet olası bir tarikatın lideri gibi giyinmişken, her zaman yaptığı gibi bunun için beni suçluyor.

"Araceli Rainey," diye başlıyor, adım tahammül edemeyeceğim bir azarlama tonuyla söylüyor. Ondan değil. Bir daha olmaz, hele şimdi hiç olmaz.

"Bana öyle deme," diye mırıldanarak üzerine yürüdüm. Bıçağın ucu boynuna birkaç santim yaklaştı. Bıçağı boynuna saplamaktan başka bir şey istemiyorum. Yapabilirdim. Kahretsin, yapmalıyım. Ama beni durduran ne? Şiddete başvurmak -hakkında yazdığım için benimle hep alay ettiği şiddet türü- bir şekilde onun haklı olduğu anlamına mı gelir?

Harlan içimdeki çalkantıyı hissediyor ve bana doğru yürüyüp kulağımın dibine yerleşiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Babası alay etmeye devam eder. "Rainey. Rainey. Rainey." Benimle alay ediyor. "Artık sen busun. Adım için bir utanç kaynağı ama yine de bir Rainey. En azından öldüğünde, senin dehşetin benimkini geçersiz kılacak."

"Onu dinleme, kardeşim." Harlan alkışlamak için ellerini başının üzerine kaldırır ve tezahürat yoğunlaşır.

"Kapa çeneni!" Babası bağılıyor ama bu sadece tezahüratın sesini yükseltiyor, yine de Harlan'ın bana söylediği her kelime gün gibi açık.

"Ona kim olduğunu söyle," Harlan. Donup

kaldım. Ben artık kimim?

Papaz Rainey ile karşılaşmadan önce kim olduğumu biliyorum.

Muthuyum.

Neye dönüştüğümü biliyorum.

Uyuşuk.

İşkence

görmüş.

Mutluluktan başka her şey.

Ama ben kimim? Özümde. Artık bilmiyorum. Kızgın olmaktan başka kim ya da ne olduğumu bilmiyorum.

"Söyle ona," diye tekrarlıyor Harlan, bu kez kulağıma kanımı donduran bir şey fısıldıyor. "Ona Lucien Suárez'in kızı olduğunu söyle."

Babamdan bahsedilince boğazım düğümleniyor. Onun kaybından sonra yıllarımı kendimi uyuşturarak geçirdim. İnanmaya başladığım noktaya kadar hiç olmamış gibi davranmak istedim.

"Ona kim olduğunu ve ne yapacağını söyle!" Harlan devam ediyor, bıçaklı elimi kaldırırken dilini yanağıma sürterek talebini mühürlüyor. "Haç'a, *Heathen's Cross*'a borçlusun, onun yaşamasına izin veremezsin. Söyle ona."

"Lütfen," diye bağırır babası. "Bana ne yapacaksın?" "İntikam," diye kestirip atıyorum ve bir de ya vı kapılıyorum. Harlan mırıldanıyor Sırtımdan aşağı doğru inmeye başlarken, omurgama yumuşak öpücükler kondurarak kendini yere bırakıyor. Burnu kırımın kabarıklığı tarafından yutulurken ağzı merkezime doğru bastırıyor. Dudaklarının, dizlerinin üzerinde tam önümde durana kadar yanımda dolaşan bir iz halinde tenime değdiğini hissediyorum. Bir şeyler okumaya başladığında başka bir uğultu tenimi tutuşturuyor.

"İntikam," diyorum sıkılı çekiçli yumruğumu kafasının tepesine indirirken.

Kafatası kolaylıkla kırılır. Ondan tek basit şey. Ama onu sadece yaralamak istemiyorum. Onu yok etmek istiyorum. Bize yaptıkları için. Onlara ve daha öncekilere.

Kan alnına damlıyor, derisini boyuyor, devam etmem için yalvarıyor ve ben de ediyorum. Birbiri ardına vuruşlar. Kana kan. Göze göz.

Harlan parmaklarını şıklatıyor ve tam amıma dalmaya başladığında, pelerinli bir figür elinde bir şeyle bize doğru yürüyor. Ne tuttuklarını görmek için başımı çevirmeye çalışıyorum ama zevkten doğru düşünme yeteneğimi kaybediyorum. Harlan tıpkı Kâfirlerin Haçı'nda çarmıha gerilen ben olduğumda yaptığı gibi beni yutuyor, babasını değil.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Buraya nasıl geldiğimizi ya da Heathen's Cross'un nasıl burada, arka bahçede olduğunu.

Uyuşturucu olmalı.

"Tüm bunlar neden bu kadar tanıdık geliyor?" Soluk soluğa fısıldıyorum.

Harlan dudaklarını seksimden sadece cevap verecek kadar kaldırıyor. "Çünkü bitirmediğin bir şeye başladı." "

Beni yalamaya devam ederken, pelerinli kişi boynuma soğuk bir şey sürüyor.

Harlan, "Ben söyleyene kadar parmağını ya da o bıçağı kaldırmayacaksın," diye emrediyor. Sesi tenimi yatıştırıyor. "Bu tatlı amcığını yerken sesim boğuk çıkabilir, o yüzden dikkatini verdiğinden emin ol."

Göğsüme bakıyorum ve kolyemin yerine geri döndüğünü görüyorum. Pentagrama bakıyorum, şimdi yanında başka bir kolye duruyor.

Çok pis.

Bu bir.. *kemik*.

Heathen's Cross'taki insanların giydiklerine benziyordu, ama onlarınki - tam ayrıntılarını hatırlamasam da - bundan farklıydı. Çenemi göğsüme indirip incelemeye çalışıyorum. Uzun tek kemik bir ucundan deri ile bağlanmış ve göğüslerimin arasına inmeden önce göğsümden aşağıya dikey olarak sarkıyor. Görebildiğim kadarıyla üst kısmı geniş, yanlardan aşağıya doğru daralıyor ve kavisli. Oymalar dışında pürüzsüz görünüyor. Ardışık üç daire. Ona dokunmaya gidiyorum, aniden parmak uçlarımdaki serin kenarlarını arzuluyorum, ama Harlan parmaklarının kenarlarını tenime doğru yoğururken kalçama tokat atıyor ve onları kazıyor.

"Henüz değil," diye emrediyor, soğukkanlı ve şifreli. Konuşurken sesi tenimde titreşiyor. "Yaptığın ve şimdi boynunda taşıdığın pisliği tartışmak için zamanımız olacak ama şimdilik beni dinlemeni istiyorum. Emrimi bekle."

On dokuz

"ŞİMDİ," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onun cinsel organında sabit tutarak. Şişmiş dudaklarını, dilimin bir ucunun tek bir hareketiyle patlayacağına bahse girebileceğim kadar yakınında gezdiriyorum ama komutumla hareket etmiyor. "Şimdi dedim!" Tekrar ediyorum, bu sefer bağırarak. Onun itaatsizliğinin hakareti damarlarımda dolaşıyor. Kıpırdamadan duruyor.

Bunu neden şimdi yapıyor?

Nasıl oluyor da şimdi, kanıtlar gözünün önünde bu kadar bariz bir şekilde yükselirken, hatta ben ona hiçbirimizin inisiyasyon sonrasına kadar almadığı veritas serumunu (hakikat *serumu*) verirken? *Ona hediye ettiğim.* Hâlâ meydan okumaya devam ediyor.

Ayağa kalkıyorum, artık ona sakatlanmış dilimi hediye etmekle ilgilenmiyorum. Eğer bu kadar kalın kafalı olmakta ısrar ederse, o zaman bu enerjiyi on katına çıkaracağım.

"Bir sorun mu var?" Sesimdeki kışkırtıcı tonu gizleme zahmetine girmiyorum.

"Neden durdun?" Sırtını dikleştirip kıcını dışarı çıkarırken, sağa sola sallanırken, dizlerimin üzerine çöküp onu yemem için yalvarırken sorusunu bana yöneltti.

geline, benim korkunç günahkarım. Zamanı gelince.

"Sana basit bir talimat verdim. Emrimi beklemeni ve karşılığında o açgözlü amcığa her zaman özlemini çektiği şeyi vereceğimi söyledim."

Ben. Gerçek halimle. Artık bastırılmış, kolayca susturulan papazın oğlu değil, hayallerinin kafiri.

Başını sallıyor, elindeki bıçak tehlikeli bir şekilde şakağına .

Aramızdaki boşluğu kapatarak bileğine uzandım ve onu başından uzaklaştırdım.

"Bundan o kadar kolay kurtulamayacaksın," diye fısıldıyorum. "Şimdi başladığın işi bitir. Sana yaptığı her şeyi düşün." *Bize yaptıklarını.* "Bunun her vuruşunu motive etmesine izin ver." Ona talimat veriyorum ve bu sefer dinliyor.

Onu serbest bıraktı. Etini bir iğne yastığı gibi saplıyor ve onu cezalandırmak için duyduğum arzu azalıyor. Kan dökmek. İntikam. Hepsi gözlerimin önünde, bir uyarı fişeği ya da caydırıcı olmaktan çok bir afrodisyak görevi görüyor.

"Yalan söyledin!" diye tekrarlıyor. Bağırması cesur olsa da her bıçak darbesinde daha da çılgına dönüyor ve ortaya çıkan kargaşa ona dönüşüyor, tıpkı benim ona olduğu kadar onun şiddetine de ihtiyacım olduğu daha belirgin hale geldiği gibi.

Zaten yırtık olan pantolonuna daha iyi erişebilmek için ondan bir adım geri çekiliyorum ve üzerinde başladığım işe devam ediyorum, artık vücudunda kalmayana ve yere atılana kadar parçalıyorum.

Arkasında durarak amına doğru uzanıyorum ve klitorisine ayırdığım başparmağım hariç hepsini sıcaklığına daldırıyorum.

Temas edince titriyor. Elimi daha derine itecek kadar sırtını kamburlaştırıyor.

Onu orada tutuyorum, yıldızlarda yazılmış bir intikamı alırken onu çalıştırıyorum, ele geçirmesini bekliyorum.

"böyle. Bırak ," diye onu cesaretlendiriyorum. *Bırak gitsin.*

Olması gerektiği .

Tıpkı hasta günlüğünde yazdığı gibi.

Boştaki elimi kaldırarak Haç üyelerinden birinin görmesi için parmaklarımı sıklatıyorum.

"Evet?" Bir üye bana doğru koşuyor, talimat almaya hevesli.

"Bir kova getir." Başını salladı. "Hayır," diye kendimi düzeltmek için duruyorum. "Birden fazla kova olsun." Diğerlerine talimat verirken hevesim artıyor.

Saniyeler geçmeden pelerinli üyeler ellerinde kovalarla etrafımızda toplandılar. İki kişi diğerlerinin önünde yürüyor ve kovaları 'Baba' demek zorunda kaldığım, dengede duran adamın önüne yerleştiriyor. Kovalar adamın önünde bir V şekli oluşturacak şekilde yerleştiriliyor, farklı açılardan sıçrayanları toplamayı hedefliyorlar.

Araceli fark etmez, transa geçmiştir. yaptığı her şeyin bedelini ödetmekle o kadar meşgul ki.

kendilerinden alınanlar için savaşmak üzere fiziksel olarak buradalar.

"Onu sen öldürdün! Katil sensin! sen öldürdün!" diye bağıyor. Babam.

Papaz. Katil.

Benim Araceli'den daha fazla zaman ayırdığım gerçek, hala bir kırbaç gibi vuruyor. Bunca zaman boyunca insanları kasabamızın düşman saldırısı altında olduğuna inandırdı. Oysa var olan tek düşman onun saklamak için çok çalıştığı düşmandı.

" böyle, küçük kardeşim. Ona inkar ettiği gerçeği söyle. Bağırsak. Onu."

Etrafımdaki dinsizler talimatlarımın sonuncusunu anlıyor, hep bir ağızdan ilahi söylüyorlar.

Gebertin

onu.

Gebertin

Gebertin

onu.

Araceli de ilahi söylemeye başlar.

"Bağırsaklarını deş," diye nefes alıyor. Bunu söylerken amcığı etrafımda kenetleniyor. Tekrar tekrar söylüyor, söyledikçe orgazmına daha da yaklaşıyor. O

kadar yakın ki, içine soktuğum nasırlı parmakların etrafında sıkışarak ufka ulaştığını hissedebiliyorum. Yani. Lanet olsun. Yakın. Yine de bu şekilde bitirmesine izin verirsem, daha büyük bir işi bitiremeyeceğinden korkuyorum. Bu yüzden geri çekiliyorum, onun yerine izlemeyi tercih ediyorum.

Buna izin veremeyiz, sonuçta beslememiz gereken bir Feribotçu varken olmaz.

Ellerimin yokluğundan dolayı miyavlıyor ama onu asılı bırakmamın ihaneti onu durdurmaya yetmiyor. Hareketleri daha düzensiz hale geliyor. Balkabağı oyar gibi çıplak göğsünde derin yarıklar açıyor.

Cadılar Bayramı'nda yakılmaya hazırlanan bükülmüş bir jack-o'-lantern gibi. Her şeyden çok nefret ettiği gün.

Oh, ironi.

Yukarı, aşağı,

kaydır. Yukarı,

aşağı, kaydır.

Karnında sivri bir sırtış oluşuyor.

Bakışlarımı kan gölünden ayırıyorum, etrafımda hareket eden ağızları kaydediyorum ama sözlerini duyamıyorum.

Toprak kokulu zengin kokusu ve etrafımda uçuşan bozuk paraların tıkırtısı dikkatimi dağıtıyor ve işitme duyum çalınıyor.

Bizimkilerden daha fazla dışarı taşan kapüşonlu bir kafir yanıma doğru yürüyor. Yumuşak, kadınsı bir ses takip ediyor, içime sızıyor

Kulak. "Çok iyi gidiyor. Yazılanlara uyuyor."

Frida olduğunu bildiğim kadınla yüzleşmek için dönüyorum, ama pelerini gözlerimin nüfuz edemediği bir anonimlik perdesi sunuyor.

"Sus," diye nefes alıyor ve sesi bir ip gibi etrafımda dolanıyor, beni sözlerine bağlıyor ve bedenimi haç yönünde büküyor.

"İnisiyasyon geçişi başladı."

Frida'nın buruşuk elleri kalkıyor, birinde bir anahtar, diğesinde iki maske var. İki tanıdık maske. Cadılar Bayramı dükkanındakilerin neredeyse aynısı.

Feribotçu ve yolcu.

"Beni son görmeye geldiğinde bunları bana bırakmıştı." Kadın, elastik bandı başımın üzerinden geçirip maskeyi yerine indirirken kapüşonumu indirmeyi kendine görev ediniyor.

Sonra bana anahtarı uzatıyor. İçimde ürkütücü bir aşinalık dalgası daha dalgalanıyor. "Artık buna ihtiyacı olmayacak." Başını babamın cansız bedenine doğru eğiyor. "O gitti. Yarattığı uçurumda kayboldu. Şimdi senin için hazır. Mükemmel yolcun, ödemesi de yanında. Ona git. Ücreti ödemesini sağla. Bırak yelken açsın. Artık senden kaçamaz."

Gözlerimi kırıştırmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, ama gözlerim açıldığı anda o gitmiş oluyor ve o korkunç şarkı zihnimde tekrar çalmaya başlıyor, beynime bulaşıyor. Daha da kötüsü, beynim onu yıllar önce mezarlıkta söylerken duyduğumda söylediği aynı uğursuz şarkıyı söylüyor.

"Harlan Rainey gitmeli. Gitmeli ki kimse bilmesin. Harlan Rainey ölmeli. Kana kan. Göze göz."

"Hayır, bu doğru değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime, şu anda dizlerinin üzerinde bitkin bir halde olan Araceli'ye bakarken... *kıdemli* Papaz Harlan Rainey'nin önünde.

Şarkı durmalıydı. O öldü. Hastalıklı ve çarpık melodi beynime bulaşıyor. Mezarlıktan gelen beni amıyla boğarken tekrar tekrar söylediği şarkı, şüphesiz şimdi bana ait.

Frida'nın sesi yine geliyor. İçimin derinliklerinden bana fısıldıyor ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. *"Şarkı asla baban hakkında değildi. Her zaman senin hakkındaydı. Senin ölmeni istiyor, Harlan. O seni öldürmeden sen onu öldür."*

Biliyorum. O haklı. Zaten içten içe bilmediğim bir şey değil. Bu her zaman ben ve onunla ilgiliydi.

Şarkısının son kısmının, yani kana kan ve göze göz kısmının tamamının Kâfirlerin amentüsünün bir parçası olduğunu bilmiyordu. Lucian Suárez'in kızı olmak onun kanında Kâfirlik olduğu anlamına gelebilir, ama her şey orada başlar ve biter. Heathen's Cross'un bir üyesi olmak fatum enim eligimus'a inanmaktır - *kaderi biz seçeriz*. Ancak kaderimiz nadiren yalnız bir yol olur. Çoğu zaman insanlar hikayelerimize bir yol bulur ve bazen bulduklarında ihanetler meydana gelir. İşte bu noktada, babası Lucian Suárez'in, Porto Riko'da La Cruz De Los Paganos olarak bilindiği zamanlarda, Amerika'ya taşınmadan önce Heathen's Cross'u kurarken yarattığı inanç devreye Kana kan, göze göz, kişinin kaderini seçmesine bir katman daha ekler. Gerektiğinde nasıl intikam alınacağına karar vermek anlamına gelir. Kabul etmek gerekir ki Lucien bu kısmı halkının düşmanları ve babam gibi ruhani özgürlüklerine saygı göstermeyenler için söylüyordu, kızı için değil. Ama bilmediği şey onu öldürmez... O zaten ölü.

Araceli dizlerinin üzerinden kalkıyor. Cildindeki kan lekeleri cazibesini artırıyor ama dikkatimi çeken elindeki bıçak oluyor. Bıçağı tutuş şekli. Bana doğru attığı her adımda bıçağı aşağı yukarı hareket ettirirken ay ışığının altında parlaması. Bu bana, eğer onu haçın atalarının istediği şekilde bitirmezsem, onun beni bitireceğini hatırlatıyor... sonsuza dek.

İki elimi de kaldırıp parmaklarımı şaklatarak Dinsiz dostlarımın emrime uymasını sağlıyorum.

"Sen," diye birini işaret ediyorum, "kovayı al ve bana getir."

Dönüp rastgele ama istekli başka bir kafiri işaret ediyorum, "Ve sen, bunu ona tak." Maskeyi fırlatıyorum. İki kukuletalı üyeyi işaret ediyorum, ikisi de çok geniş ve uzun yapılı, sanki ayaklıkların üzerinde durabilirlermiş gibi görünüyorlar. Yüzüne ne taktırdığımı anladığında başlatacağını bildiğim mücadeleyi başlattığında onu idare edebilirler. "Siz ikiniz. Bir yere gitmediğinden emin olun."

Araceli'nin bakışları maskeye takılıyor ve yüzünde doğal ışıltısını körelten bir korku beliriyor. "Hayır," diye haykırıyor ve kendisine yaklaşan iki üyeye karşı koymaya çalışıyor. "Bunu istemiyorum."

Sadık Kâfirlerim onu görmezden geliyor. Onu tutmaları için talimat verdiğim iki kişi kollarından tutup onu yerinde tutarken, diğeri maskeyi yüzüne geriyor.

"Fikrimi değiştirdim!" diye yalvarıyor.

Yüzümde bir sırıtma belirliyor, ona yaklaşırken maskeyi başımın üzerine geriyorum. "Çok geç, bunu sen başlattın ve şimdi sen bitireceksin. Ama bu sefer *benimle* bitireceksin," diye sadist bir neşeyle ilan ediyorum.

Ona doğru devam ediyorum. Maskelerin ve katliamın olduğu o gecenin korkusunun -hatırlattıklarının- cesaretini kırmasından ve onu ellerimde macun yapmasından zevk alıyorum. "Çok güzel görünüyorsun," diye yalan söylüyorum. Gerçi vücudu her zamanki gibi sikilebilir görünüyor. Maske iğrenç ama yine de çürümüş hali ona yakışıyor.

Araceli'nin, ben onun için hazır olana kadar onu hareketsiz tutmakla görevlendirdiğim Kâfirlerin tutuşuna karşı savaşmaya çalışması çok sevimli. "Bırak beni!" diye bağırıyor, ama sesindeki canlılık azalıyor. Bıçak yere düşüyor ve babamı öldürmek için kullandığı silahı almak için eğiliyorum. Pişmanlık duymam gerekirdi ama bu duygu uzun zaman önce öldü. Eskiden olduğum adam için hiçbir şey hissetmiyorum ve buna düşüşümden önce benimle ilişkili olan herkes dahil, babam da dahil.

Hak ettiğini buldu.

Sonunda.

Şimdi hak bulacak. "Bunu neden yapıyorsun, Harlan?"

Onu görmezden geliyorum ve aradığım şeye sahip olan Kâfir dostlarımdan birinin beni dinleyip getirmesi için parmaklarımı şıktatıyorum. "Yılan!" Sesleniyorum. Yüzündeki iğrenç maskeye rağmen, yüzündeki küçümsemeyi görmemek mümkün değil.

-Dehşet gözbebeklerinde olgunlaşmıştı.

Bir adım daha atıyorum, yılanlı kovayı beklerken bıçağın kenarıyla onu kızdırıyorum. Yılanlardan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum ama bir yılan ardındaki mantığı takdir etmeli. Yılanlara Tanrı'nın düşmanını temsil eden kötü yaratıklar olarak bakmamıza neden olan yetiştirilme tarzımıza rağmen, yılanlar sembolizm açısından zengindir. Kendisi gibi bir yazarın takdir etmesi gereken bir şey. Yılanlar pek çok şeyi temsil eder. Dönüşüm, yenilenen enerji ve bazı durumlarda *yeniden doğuş* gibi.

Bir çeşit kutsal üçlü.

Yeni bir başlangıç.

Bağlanmak için yeni bir üçlü.

Yılanın bulunduğu kova şimdi Araceli'nin önüne geliyor ve bir onu yerinde tutarken diğeri içindekileri çıkarıp zehirli yılanı Araceli'nin vücuduna yönlendiriyor.

"Sen-" diye kekeliyor, yılan tatlı zamanını uyluğunun etrafını sararak geçiriyor. Tenindeki çakıl taşlı izleri görünce dudaklarımı yalıyorum. "Değişmişsin."

"Biliyorum. Zamanın beni hep istediğin ama sahip olamadığın dinsize dönüştürmesi harika değil mi?"

"Beni iğrendiriyorsun."

Dudaklarımı büzerken dilimi tıkırdatıyorum. "Böyle konuşmamalısın. Nefretin bana bir şeyler yapıyor." Bir iniltiyi bastırıyorum, vücudu benim olmayan ellerin gücüyle ve bacaklarını shibari yapar gibi birbirine bağlamayı başaran yılan tarafından yerinde kalırken merkezinin parlamasını izliyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatarak bir parmağımı amına daldırıyorum. Parmağımın etrafındaki nabız ve sıkışma, benim için acınası bir çığlıktır - yeterince çok isterse onu çalıştıracığım bir çığlık. Elimi daldırdığım gibi hızla geri çekiyorum ve o da öfkeyle homurdanıyor. "Sen zavallısın. Bundan sonra seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "Bundan sonra mı? Bundan *sonra* olacağını kim söyledi? Etrafına bak, burası Kutsal Hasat değil. Burası Heathen's Cross'un buluşma yeri."

Başını meydan okurcasına sallıyor... inkar ederek.

"Hayır, bu imkânsız. Heathen's Cross hiç burada olmadı. Şehrin dışındaydı. Buradan çok uzaktaydı."

"miydi?" Sorum tamamen retorikti. "Buna inanmayı seçmeye devam ediyorsun, ama gerçek şu ki, bugün Cadılar Bayramı Arifesi ve hepimiz bugün burada toplandığımıza göre, bir fedakarlık yapılması gerekiyor."

Araceli kelimeleri karıştırıyor. "Kabul töreni dedin sanıyordum."

"İnisiyasyon. Kurban. Aynı bok."

"Hayır, öyle değil!" Araceli çığlık atıyor.

"İşte orada," diye mırıldanıyorum ellerimi çırparken. "Lanet olsun, mızımızlandığında ve kafan karıştığında çok sıkıcı oluyorsun. Kötü tarafını seviyorum. Bana çalışacak bir şeyler veriyor. Yine de bu kadar üzgün görünme. Bu son, kardeşim, heyecanlan."

Biraz yaşa... daha fazla yaşayamadan önce.

"Sen lanet bir aptalsın. Senin için bir fedakarlık yaptım. O kısım tamamlandı." "Bunun için sana teşekkür ederim. İçtenlikle, çok minnettarım. Hiçbir fikrin yok

Onun nalları dikmesini ne kadar uzun süre bekledim. Ancak, üç kişilik tek kanunla, onu kendim öldürme özgürlüğüne sahip olsaydım işe yaramazdı."

Başını eğiyor ve ben de onun kafa karışıklığını fark edip daha da arttırarak devam ediyorum. "Üç. Bilirsiniz, Kutsal Üçlü gibi. Ancak gerçek inisiyasyona ulaşmak için bu gece yarısından önce üç ölüm gerçekleşmesi gerekiyor. Böylece Feribotçuyu beslemek için üç jetonunuz olacak. Daha önce onu kabaca ektiğin için, bu sefer para istiyor."

"Hayır."

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Ve zaten muhafızı ve sonra da sevgili babamı öldürdüğüne göre, Kâfir Haçı'na kabulünü tamamlamak için gerçekleşmesi gereken sadece bir ölüm daha var."

"Bu olmuyor. Heathen's Cross'un ne olduğunu alıyorsunuz ve onu manipüle ediyorsunuz."

"Yani gerçeği sadece sen mi manipüle edebiliyorsun?" Ona meydan okuyarak bıçağı çenesine götürüyorum ve etinde ince kırmızı bir çizgi oluşmasına yetecek kadar basınçla sıyrıyorum.

"Gördün mü, sen kendi fedakârlığını yaptın ama ben henüz kendi fedakârlığımı yapmadım." Fedakârlığının ne kadar eğlenceli olacağını düşünürken sesim heyecanla alevleniyor.

"Sen böyle değilsin."

"Yanlış. Beni hatırladığın kişi bu değil. Ama eskiden olanla şimdi olan farklı şeyler. Bana teşekkür etmelisin. Olmamı istediğin kişi oldum. Her zaman *özgür* olmamı istediğin kişi."

"Senden nefret ediyorum." Sanki buna inanıyormuş gibi söylüyor.

"Kahretsin, yine o nefret. Benden nefret ediyormuş gibi yaptığında çok seksi oluyorsun. Benim de senden nefret ettiğimi söylesem, o muhtaç amcığının nabızı atar ve benim için yalvarır mı, kardeşim? Bu gece olan biten her şeyin senin suçun olduğunu söylesem eminim hemen burada kendini kremlersin. Düşüşümün senin yüzünden olduğunu. Bana hissettirdiklerinden başka bir şeyi sana hissettirmek artık umurumda değil. Unuttuysan söyleyeyim, değersiz, sikilebilir, atılabilir bir çöp gibi. En azından bu sefer seni dilimden daha fazlasıyla becereceğim. Seni mezara tatminsiz göndermek istemem."

Nutku tutuldu. Bir anda anlayamayacağı kadar çok gerçek var. Ben de devam ettim. "Unutma, nefretimin amına girip çıktığını hayal eden sendin ve aptal bir kolyeyi geri isteme kisvesi altında buraya geri geldin. Bu gece olacaklar senin sorumluluğunda. Ben sadece senin cezalandırılman için bir aracım ve sen de sadece benim verebileceğim cezaya layık ıslak bir deliksin."

Araceli hareketsiz, sessiz ve emin değil.

"Kaldır onu." Talimat verdim. Yılan bacaklarında düğümlemeye devam ediyor ve iki dinsiz onu taşımaya yardım etmek için daha fazlasını işaret ediyor. "Onu gerçekten *son durağa* götürme zamanı geldi."
Bakalım bu sefer yelken *açabilecek* mi?

Yirmi

KARANLIK Her yerde. Üzerimde asılı duran yıldızsız gökyüzünde. Etrafımda toplanan kapüşonlu insanların kumaşını renklendiriyor. Gözlerini rehin almış. İster mavi, ister yeşil, ister kahverengi ya da ikisinin arasında bir renk olsun, gözbebeklerinin gerçek tonu ne olursa olsun, karanlık... kasvetli, robotik karanlık bana bakan tek şey. Her şey Harlan'ın yeni keşfettiği ruhu kadar karanlık geliyor... ya da onun eksikliği.

"Onu şuraya bırakın." Harlan'ın talimatı, ona sanki liderleriymiş gibi bakan üyelerin senkronize ve ritmik alkışlarıyla karşılanır. Muhtemelen kafa karıştırıcı bir pozisyon ve kavranması son derece korkutucu bir kavram. O Harlan, benim bir zamanlar çelişkili kilise çocuğum, şimdi Heathen's Cross'un karmaşık bir parçası olarak gururla duruyor. Bunun sadece bir uğrak yeri olduğunu sanıyordum, ama belli ki çok daha fazlası. Bu bir hareket ve şimdi benim lanetim.

Rüzgâr hızlanıyor ve çoktan dökülmüş yapraklar havalanıp etrafa saçılırken bedenim havada süzülüyormuş gibi hissediyor. Yaprakların kayma ve sıyrılma şeklinden kilise ile evin arasındaki mezarlığa götürüldüğümü anlayabiliyorum. Burada yaşarken, özellikle sonbaharda, yaprakların düzensiz ve kaba kireçtaşı mezarların üzerine düştüğünde çıkardığı sesi tanımayacak kadar çok geceyi arazinin bu bölümünde geçirdim.

Tek bir kelime ya da uyarı olmadan, mezarlığa yolculuğuma yardım eden birçok el bedenimden kayboluyor. Engebeli zemine çakıldığımda içimde bir batma hissi oluşuyor. Vücudum düşüşe tepki olarak ağrıyor ve acı, hala uzuvlarıma sarılmış olan yılanın daha fazla farkına varmamı sağlıyor. Kendimi kıpırdatıyorum, kollarıma hareket etmeleri için işaret vermeye çalışıyorum ama . Uyuşturucunun etkisiyle hareketsiz kaldım.

Korkuyla karışık, onunla gerektiği gibi mücadele edemiyorum. O kazanıyor. *Lanet olası kazanıyor.*

Harlan başımda duruyor ve herkesin bizi yalnız bırakması için bir şeyler söylüyor. Tabii ki itaat ediyorlar, uzaklaşırken hepsi tanıdık bir ilahi mırıldanıyor.

"Fatum enim eligimus." İşitme menzilinden çıkana kadar hep bir ağızdan tekrar ederler.

"Sonunda, sadece sen ve ben," diye anons ediyor Harlan, bacaklarıma sarılmış leylak rengi bir şey dikkatimi çekerken.

Gözlerimi tekrar tekrar kırpiyorum, netlik için çaresizce. "Ewww, çek şunu üzerimden!" Bacaklarıma dolanmış sümüksü, kalın bağırsaklara bakarken kusmuk ağzıma yükseliyor. Ne kadar iğrenç olsa da yılanları tercih ederdim.

"Kapa çeneni!" Harlan'ın botu beni yüzüstü çevirmeden önce göğüs kafesime iniyor. "Bak!" Maskemin altından çeneme giren ellerini çevirerek başımı yönlendiriyor. "Bana ne gördüğünü söyle?"

"Bu gerçek değil," diye nefes alıyorum, söylediğim kelimelere inanmaya çalışarak. Önümde süslü pencereleri ve düzensiz *kireçtaşı* verandasıyla Son Durak duruyor. Ama hatırladığım gibi kasabada değil, burada. Arazide... mezarlıkta.

"Burası nasıl?" Sorumu mırıldanıyorum. "Anlamıyorum. Burası nasıl Son Durak oluyor?" Yine kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm, üvey babamın beni içeride dolaşırken yakaladığında kilitli tuttuğu mezarlığa açılan kulübe.

"Hayır, kardeşim, son durağın olmasını istedin. Ama her ziyaretinde, sahip olduğun gerçeğin sadece kırıntılarıyla girişin reddedildi. Tüm gerçeği öğrenene kadar tam giriş yapamazsın. Kana kan ancak bu şekilde elde edilebilir. Babam gerçeği sizden saklamak için çok uğraştı, kesinlikle pek yardımcı olmadı."

"Hangi gerçek?" Çaresizlik içinde soruyorum, artık neyin doğru olup neyin olmadığını belirleyemiyorum.

Harlan elinde bir anahtarla önümde yürürken, "Dur, ben yapayım," diyor.

Çeviriyor ve benim için hiçbir zaman kolaylıkla açılmayan inatçı kapıyı açıyor. Kapı açıldığında, Son Durak'ı ziyaret ettiğim zamanları hatırladığım gibi, tanıdık tütsü ve misk kokuları duyularımı dolduruyor. Yine de tüm anılarım uzuvlarım gibi titrek. Bildiğimi sandığım temel, çöküyordu. "Hakkında gerçeği keşfetmeye çok yaklaştım."

ve bu onu korkuttu. Sonra, ikimiz de hastaneye yattıktan sonra, ortaya çıkarmaya başladığınız şeyden korktu. Bu yüzden kilitledi. Defterini ve değer verdiği her şeyi alıp kulübenin içine kilitledi, tıpkı daha önce yaptığı gibi. Ama tıpkı daha önce zamanlarda olduğu gibi, anahtarı buldun. O lanet anahtarı hep buluyordun. Bunu unutup hayatınıza devam edeceğinizi umuyordu. Doğrusu, buraya dönmenin ne kadar uzun sürdüğünü düşününce hepimiz hayatına devam ettiğini düşündük. Şimdi sana bir kez soracağım, dün gece neden sadece gitmek için geri geldin?"

". Ayrıldığımdan beri buraya ilk kez bu gece geldim."

İç çekiyor. "Tanrım, Araceli! Ciddi misin sen? Kâğıt üzerinde yalan söyleyerek hayatını kazandığını biliyorum ama şimdi bile mi yalan ? Neden dün gece beni tekrar terk etmek için geri geldin?"

"Ama ben ." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Parmağını bana doğru salladı. "Sakin ağlamaya kalkma, henüz değil. Gözyaşlarını sadece yüzünü yalayabilecek kadar yakın olduğumda istiyorum."

"Kendimi bir kez daha tekrar edeceğim. Neden bu kadar yaklaştın ve beni yine terk ettin? Yine, Araceli! Beni yine terk ettin!"

"İstemiyorum," diye kelimelerimi karıştırıyorum. "İstemiyorum," diye tekrarlıyorum ama başka bir şey Harlan bileklerimden tutup beni toprakta sürükleyerek kulübenin girişine getiriyor. Beni yerde bırakarak içeri giriyor ve bir şey almak için yürüyor.

Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkar ve pelerininin tamamı kirlenmiştir. Her yer kir içinde. Gözlerini aya dikmiş, gün ışığının gökyüzüne sızan çatlaklarını görüyor.

"Fazla zamanımız yok," diyor. "Ne için?"

"Kabul töreni tamamlanacak." Elindeki küçük bir monitörü kaydırarak konuşuyor. "İşte buradayız. Bak."

Önümde zaman damgası, 30 Ekim 2024 - son gece - kirli, çamur içinde, neredeyse katatonik bir halde mezarlıkta yürürkenki görüntümle karşılaşıyorum. Yere düşüşümü, yeri tırmalayışımı, *çığlık* atışımı dehşet içinde izliyorum. İleri sar tuşuna basıyor ve zaman geçiyor, ama ben elimde beyaz bir şeyle durana kadar ellerimle toprağı kazmaya devam ediyorum.

"Gördün mü!" diye haykırıyor. "Buradaydın. İstedğini aldın ve sonra gittin. Gitmemen gerekiyordu. Söyle bana. Neyi unuttun?" Sorusunu kükrüyor.

"Bilmiyorum."

"Yalancı!" Sözleri kırbaç gibi.

"Madem her şeyi rahatlıkla unutuyorsun. Hafızanı tazelemene yardım edeyim." Kamerayı yere atıyor ve elleri bana yapışarak beni mezar taşlarının arasından geri sürüklüyor. Yüklü bir damperli kamyonun yanına gelene kadar durmuyor ya da bırakmıyor. Kırmızı düğmeler bana bakıyor. "Tanıdık geliyor mu?" Harlan soruyor.

"Hayır. Henüz değil." Ona karşı koymaya çalışıyorum ama Harlan beni sahiplenici kavrayışıyla olduğum yerde tutuyor. Başımı kamyonundan çevirirken bana gösterdiği şeye bakmaya zorlanıyorum, şimdi yerde altı fit derinliğinde bir delik görüyorum. Yanında da üzerinde adımın yazılı olduğu geçici bir işaret... kanla yazılmış.

Soluk soluğa kalıyorum ama sıcak, ıslak bir his aşağıya inmeden önce uyluğuma keskin bir acı saplanıyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. Bağırsaklara bakıyorum ama aslında bağırsak olmadıklarını görüyorum, gitmişler. Harlan'ın yılanı bacaklarıma dolanmış, beni olduğum yere kilitlemişti. Dişleri uyluğumun derinliklerine batmış, zehrini içime pompalıyor. Harlan alkışlamadan önce "Aferin oğlum," diye cıvıldıyor ve yılan üzerime süründüğü kadar hızlı bir şekilde beni terk ediyor.

Harlan gülüyor. "Onların gerçekten bağırsak olduğunu sandın, değil mi? İlaçlar seni kandırıyor. Halüsinojenlerin gerçeklerle oynamak gibi tuhaf bir huyu vardır."

"Bu yerden nefret ediyorum. Lanet olası perili," nefes alıyorum. Yılan üzerimden çekildiği için rahatlamıştım ama şimdi Harlan'la uğraşmak zorundayım.

Hayır diye mırıldanarak başını sallıyor. "Perili olan ev değil, senin kalbin."

Harlan boynuma uzanıyor ve kolyemi çekiştiriyor. Harlan'ın pentagram kolyeyi kenara itip parmaklarının göğüslerimin arasında kaybolacak kadar alçakta asılı duran büyük, kavisli kemiği sıyırmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"İyi seçim," diye övüyor, kemiği ovuyor, maskesinin altından yankılanan ilkel hırıltıya bakılırsa, bundan beklenmedik bir düzeyde uyarılıyor. "Repertuarına oyunculuğu da eklemelisin. 'Kolyen' için geri dönmüş gibi yapıyorsun. Açıkçası, *benim* için geri döndün... ve oh, *seni* bekliyordum."

Harlan elini arka cebine atıyor ve içinden benim günlüğümü çıkarıyor. "Artık buna ihtiyacımız olmayacak. Yazılan her şey

meyve vermek için." Sırıtarak başımın üzerinden fırlatıyor. Yerdeki gümbürtüyü görmezden gelmek imkânsız.

"Beni ne sertleştiriyor biliyor musun, Araceli?" Gözlerimi deviriyorum.

Kemikler ve ölüm, açıkça.

"Bilmiyorum... nabızı atan bir şey var mı?" Alaycılığım yeniden ortaya çıktı.

"Yanlış," diye takılıyor. "Senin korkun, çünkü içinde senin gerçeğin yatıyor ve bu geceden sonra senin benim gerçeğimi ortaya çıkardığın gibi ben de senin gerçeğini ortaya çıkarmaya niyetliyim. Çılgınlıkların boğazını düğümleyene kadar seni dehşete düşürmek istiyorum. Ellerimde bir macun gibi seninle alay etmek istiyorum. Aynı eller, aletimi sertleştirmek için sahip olduğum tek ön koşul olduğunu düşündüğün o nabız kaybolana kadar seni memnuniyetle boğacak. İşte beni sertleştiren şey *bu*."

Harlan hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini belime götürüyor ve beni aptalca toprağa kazdığım çukura itebilecek kadar yukarı kaldırıyor.

Bedenim toprağa çakılırken toz bulutları oluşuyor ve o devam ediyor. "Bu ve etinin zeytini cansız bir mor ve mavi dizisine dönüştüğünde ne kadar güzel görüneceğini hayal etmek. Tüm bunlar olurken dudakların soğuk ve cansız hale gelene kadar benimkilerin üzerinde kalacak."

Arkasını dönerken kendi kendine mırıldanmaya başlar, "Kana kan. Göze göz." Sesi kesiliyor ve bir anlığına hareket ederek görüş alanımdan çıkıyor.

Makinelerin hafif gürültüsünün başladığını duyuyorum ama sesini duyamayacağım kadar yüksek değil. "Ah, brujita," diyor Harlan, ama duyduğum onun sesi değil, Frida'nın sesi. "*Sana bundan daha iyisini öğrettim. Görmek her zaman inanmak demek değildir. Ne yaptığını biliyordun. Ne yapman gerektiğini biliyordun. Ama tüm korkanların yaptığı gibi kaçtın.*"

"Frida?" Ben sesleniyorum, Harlan manidar bir şekilde gülüyor.

"Hayır, aptal, benim. Ama bazen bunu yapmak gibi bir huyları vardır. Yakında öğreneceksin. Bir zamanlar olan her şey, geride kalmaya meyillidir. Her ne duyduysan, ben olsam geçiştirmezdim. İçgüdülerine güven. Bu senin yeteneğin. Artık bizim hediyemiz. Kahretsin, Araceli, sana dünyayı verebilirdim. Bunu biliyor muydun? Ama beni baştan çıkarman gerekiyordu. Beni sapkın fantezine dahil etmen gerekiyordu. Şimdi geriye kalan tek şey sana hak ettiğin sonu vermek, ayrıca bu maskeyi boşuna takmıyorum. Feribotçuya ödeme zamanı."

Tıpkı kitaptaki gibi. Benim kitabım. Benim kaderim.

Benim için alıyor. .

İçgüdüsel olarak, Frida'nın bana hediye ettiği dergideki resmi düşününce, Feribotçu illüstrasyonu aklıma geliyor. Borcunu ödemek için ağzını açan kadını hatırlıyorum. Beni nihayet affedebilmesi için borcumu ödemem gerekiyor, ben de tam olarak bunu yapıyorum ve ağzımı açıyorum.

"Hayır. Sıkıcı. Zaten ağzını kullanıyordum. Şimdi sikimi ısıtacak başka bir şey istiyorum. Bacaklarını aç. Kardeşinin korkunç küçük fahişesi ol ve benimle son bir kez oyna. Sözümü tutmak ve seni güneşin parlamadığı ve bir daha asla parlamayacağı bir yere götürmek istiyorum. En azından senin için."

Çukura atlıyor, toprak hızla içeri dökülüyor. Kemerinin tokasını hızla çözüp sikini serbest bırakıyor, sonra da üzerime oturup beni olduğum yerde sabitliyor. Saniyeler içinde, babasını öldürmek için kullandığım bıçak çenemde, tenimle alay ediyor.

İtiraf etmek istediğimden daha iyi hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez - eğer hiç olmadıysa- kendimi huzurlu hissediyorum. Köklerimle, kaderimle bir bütünüm.

Havada asılı duran kafasının yanından geçip gökyüzüne bakıyorum ve siyah pelerinleriyle kapüşonlu üyeler yeniden ortaya çıkıyor, hepsi de onunla aynı Feribot Adamı maskesini takıyor.

"Seni mutlu etmeye çalışmakla neden uğraştığımı bilmiyorum. Keder sana yakışıyor... tıpkı birazdan akıtacağım kan gibi."

"Harlan, ben sor-" Başlıyorum, ama beni bir hırıltıyla susturuyor. Göğsümde bir şey yanıyor. Bıçak çenemden göğsüme düşüyor.

"Özür dilemeni istemiyorum. Hayatını senden çalabilmek için ne kadar savaşılmaya hazır olduğunu görmek istiyorum. İçinde savaşacak bir şey kaldı mı?"

Hayır.

"Senin beni ezdiğin gibi ben de seni ezmek istiyorum. Bence bu adil, sence de öyle değil mi?"

Evet. İçimden cevap veriyorum. İçten içe bunun başka türlü bitmeyeceğini biliyorum... ya da bitmesi gerektiğini.

Tenimde yaptığı her , bıçağın kenarının kıyafetlerimi kestiğini hissediyorum ve sanki beni kesiyor, beni onun için daha da açıyor gibi geliyor. Çılgınca kesimleri yavaşladıkça, diğer elinin daireler çizmeye başladığını, kanımı her tarafıma bulaştırdığını ve soğuk gece havasının tenimi ısırmasına izin verdiğini hissediyorum.

"Yeni bir kutsal üçlü. Bir yenilenme için üç ölüm" diye mırıldanıyor.

Kulağımın dibinden bir tıslama sesi geliyor, ardından sümüksü bir ürperti sürünerek boynumu sarıyor ve havamı kesiyor.

"Seni özlemiş," diye alay ediyor Harlan, yılanın kuyruğunu tutup yavaşça kendine doğru çekerek hava yolumun etrafındaki baskıyı artırıyor.

Toprak düşmeye devam ediyor, etrafımızdaki havayı bulanıklaştırıyor ve ben bir şey söyleyemeden ya da acıdan çığlık atamadan, aletini öyle bir güçle içime sokuyor ki, omurgamda bir acı sekmesi hissedebiliyorum. Bıçaktan daha çok yakıyor. Sert sikin her darbesi bir öncekinden daha şiddetli. Yine de bana daha fazlasını vermek için her geri çekildiğinde, beklentiyle duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Merkezime gelecek bir sonraki sert darbenin sadece beni serbest bırakmakla kalmayacağını, aynı zamanda beni bu kadar uzun süredir tuttuğum suçluluktan kurtaracağını umuyorum. Onu benim yaptığım gibi incittiğim ve bu kadar soğuk olmasının sebebi olduğum için. Onu bu hale getiren benim. Saf bir şeyi alıp onu o kadar kötü bir şekilde yozlaştırdım ki, şimdi beni hiç kimsenin beceremediği ve beceremeyeceği kadar iyi beceren bir canavara dönüştü. Ben onu mahvettim, şimdi de onun beni mahvetme sırası.

Amıma doğru cezalandırıcı hamlelerine devam ediyor. Canım çok yanıyor ama o içime pompaladıkça ben daha da ıslanıyorum. Ona bakıyorum. Maskesinin göz yarıklarına ve bakışlarındaki boşluğu hissedebiliyorum. Birden, taktığı maske maske gibi görünmüyor... *gerçek* görünüyor. Uzuvlarımdaki güç ateşleniyor ve elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. Çürüme, pürüzlü doku, çürüme, hepsi derisinin bir parçası. Hepsi, ondan isteyerek aldığım darbeler kadar gerçek ve acımasız.

"Neden?" Sızlanıyorum.

"Çünkü beni ben yapan sensin."

"Kötü adam mı?" Artan acı ve mutluluğun duyularımda dans etmesiyle nefes nefese kalıyorum. Bunun zihnimin bildiği işkence olmadığına inanmam için beni kandırıyor.

"Hayır, küçük kardeşim. Hak ettiğin son."

"Ama bunun bitmesini istemiyorum." Yalvarıyorum ama görüş alanımı kaplayan yıldızlar bunun onu son kez böyle hissedişim olacağını bana bildiriyor.

"Daha sıkı," diye miyavlıyor Harlan ve yılan onun emrini yerine getiriyor. Boynumun altından yavaşça kayıyor ve geri dönüp bu kez Harlan'a bakıyor. "Ben de," diye emrediyor ve yılan öne fırlayarak Harlan'ın omzuna yapışıyor. Acele etmeden, tekrar bana yaklaşmadan önce pullarını onun boynuna doluyor.

"Bak." *İt.* "At." *İt.* "Bize." *İtme.* "Birbirimize çok bağlıyız," diye homurdanıyor Harlan. "Çok lanetlenmiş." İçimde yarattığı tahribatın hızını artırırken gülüyor.

Beni incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Beni bu kadar iyi incitebileceğini hiç hayal etmemiştim. Ama unutmamalıyım, bu o değil. O olamaz. Onu görebilmeyi umarak gözlerimi kapatıyorum. Gerçek onu. Masum. *Canlı.* Şu anda yaptığı gibi beni memnun etmeye çok hevesli, ama zihnimin şehvetle yarattığı biçimde değil. Fantezilerimin suçluluk duygumu gölgelemesini umuyordum.

Gözlerimi açtım ve kâbuslarımdaki Harlan gitmişti. Artık gezinmiyordu. Acımasız mavi bakışlarını gözlerime saplamıyor. O gitmişti. Gerçekten gitti.

Yine de hâlâ sikiinin temposunu hissediyorum.

beni serbest bırakmaya çağırıyor. "Neredey-"

"Şşşt," diye fısıldıyor. "Gözlerini kapat."

Dediğini yapıyorum ve göz kapaklarım kapanıyor. Birdenbire, yerdeki bir dolgu çukurunda değiliz. *Heathen's Cross'a*, yıllar öncesine geri döndük.

Başı bacaklarımın arasına gömülü, ama benim tenimin sıcak olduğu yerde onunki soğuk. Buz gibi.

"Araceli. Yapamam."

"Kapa çeneni!"

Bağırıyorum.

"Araceli. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Tıpkı kardeşimin korkunç, açgözlü ve kafası güzel fahişesi gibi. Onu duydum ama fark etmedim. Dili tek parçaydı, bölünmemişti, çok iyi hissettiriyordu, tıpkı sürdüğüm yüksek gibi. Yalvarışı sadece bacaklarımı ona daha sıkı sarmamı sağladı. Daha fazla yalayamayana kadar beni yaladı. Ta ki bacaklarımın arasına gömülürken bilinçsizliğe doğru inişine başlayana ve ben bayılana kadar.

Siren seslerini duyana kadar her şey bulanıklaşıyor. Her şey yeniden, tıpkı o geceki gibi. Ama aşağı baktığımda ayaklarımı görüyorum, yukarı baktığımda ise Harlan çarmıha gerilmiş ve bağlanmış. Ben değil. Kan elime bulaşıyor. Derinlerden bir ses fısıldıyor. Bana bağırıyor. Hepsinin benim suçum olduğunu söylüyor. Bunu ona ben yaptım. Onu ben öldürdüm.

Yanlış öldürdüm.

"Hayır!" Gözlerimi açıp ortama bakıyorum. Çıplak, kan lekeli bedenim kirle kaplıydı... çok fazla kir. Ama Harlan orada değil. Sadece elim ve kolyemdeki kemik var. Harlan'ın kemiği. Bir gece önce mezarından çıkardığım kemik.

Lanet olası *mezarı*.

O burada değil.

Bu gerçek olamaz.

Harlan kulağımın dibinde tıslayarak, "Öyle, küçük kardeşim," diyor. Derin fısıltısı tüylerimi diken diken ediyor.

"Nasıl?" Haykırdım. Sesim titriyor. Ciğerlerim oksijensizlikten yanıyor. Boğazımdaki baskı ve içinde sikiştiğimiz çukuru dolduran toprak çok fazla. Beni alana kadar daha *ne* kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Bir yanıt benimle konuşmuyor. Ne sesli ne de içimden. Ama elim hareket ediyor, baş döndürücü bir hıza ulaşıyor. Girip çıkıyor, kaburga kemiğinin kavisli kenarı içimi tırmalıyor.

"Nasıl?" Kendi kendime tekrarlıyorum, şimdi yıldızlardan başka bir şey görmeyi beklemeden gece gökyüzüne bakıyorum... ama o orada. Onu görebiliyorum. Onu hissedebiliyorum. Beni beceriyor. Ona benzemeyen ama o olduğunu bildiğim her şiddetli itişile beni cezalandırıyor.

"Çünkü kalbin lanetli, işte bu yüzden. Devam et," diye fısıldar. "Çok yakınsın." Ötelerden beni cesaretlendiriyor. "Yakında gerçeği öğreneceksin. Devam et. Devam et. Devam et. Durma. O açgözlü, ölmekte olan amcığında cezamı çekerek çok iyi yapıyorsun."

Dediğini yapıyorum. Cezamı çekiyorum, *kefaretimi*.

"Bu sefer beni hatırladığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyor Harlan, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak. Dili ağzından dışarı fırlıyor, toprak bariyerini aşıyor ve boğucu vaadiyle ağzımı dolduruyor.

Orgazmımın zirvesi şimdi ufukta. Gözlerimi kısıtırıp kendimi destekliyorum. Ona kesinlikle yaşayan son zevk patlamam olacak şeyi verirken vücudumda şiddetli bir titreme patlıyor.

Dudaklarımın arasından sızan toprak yığınının görmezden gelerek, dilinin yarılmış kaslarının benim sıkıcı sağlamlığımla savaşmasını bekleyerek ağzımı ona açık tutuyorum. Beklediğim gibi, dudaklarımın arasından bir sıcaklık çıkıyor ama bu onun dili değil. Sümüksü, kalın ve *yılan gibi*.

Nefes nefese kalıyorum, dilimi öne doğru kıvrarak onu defetmeye çalışıyorum ama o acımasız. Hava yolum, sanki devam etmekte olan gömme işlemine karşı zaten bir şansı yokmuş gibi tıkanıyor. Harlan içime son bir hamle yaparken gülüyor, salıverilmemi alıyor.

"Çok aşağılıksın, küçük kardeşim. Sana bunu vereceğim. Aşağılık ve vahşi. Seni daha çok boşaltan neydi, sikimin hatırası mı yoksa ölü yılan mı?

bademciklerini mi
yumrukluyorsun?"

Öldü mü?

O da mı öldü?

Göğsüme doğru bakıyorum ve bir şekilde, beni içine alan toprağın içinden, ağzımdan çıkan ince, kıvrımlı kemiklerden oluşan uzun bir iplik görüyorum.

Harlan kıkırdar. "Gördün mü, acınacak haldesin. Benim artıklarına o kadar muhtaçsın ki, o boşluklarını doldurmak için her şeye razı olursun."

Frida haklıydı. Birinin kaderiyle oynamanın sonuçları vardır. Onun musallat olan varlığı ve bana çektiği acı, korkunç bir sonuç.

Şimdi öğrendiğim bir ders, çok geç.

Kırılğan kemikler ağzımın derinliklerine doğru ilerliyor, bazıları boğazımdan aşağı düşerken kırılıyor ve Harlan'ın -ya da ondan geriye kalanların- aklıma yaptığı gibi beni tırmalıyor.

İğrenerek çığlık atmak istiyorum, ama tek çıkan boğuk bir zevk çığlığı, çünkü uçurumda kaybolmam için tam zamanında geliyor.

"Markos 16:18. Yılanları elleriyle yakalayacaklar; ölümcül zehir içtiklerinde bu onlara hiç zarar vermeyecek; ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve onlar iyileşecekler." Harlan mırıldanıyor ve ıslak bir sıcaklık denizi bedenimi sararken bu hayatın ağırlığının kemiklerimden kalktığını hissediyorum.

"Ama sen değil, küçük kardeşim. Senin kalbin hasta ve benimkiyle birlikte çürümeye mahkûm. Beni kırdığın için teşekkür ederim. İyiliğine karşılık vermem en doğrusu." Son bir fısıltı bilincimi kırıyor ve artık mezarlıkta değilim - *son bir kez* onunla birlikte olmak için kazdığım mezarlıkta. Küçük bir yelkenlinin üzerinde çırılçıplak duruyorum, dalgalar tekneyi dövüyor ve sert akıntıdan üzerime sıcıyor.

Harlan pelerininin içinde duruyor, bir elinde fazladan bir şey var, diğer elini bana uzatmış. Beni bekliyor. Hayatın yükü sonunda beni bıraktıktan sonra beni bekleyen şeye hoş geldin demek için bekliyor.

Yine tamamen siyah giyinmiş, uzun boylu, uğursuz bir figür, elinde bir tırpanla uzakta duruyor. Başındaki kukuletadan yüzünü ayırt etmek zor olsa da öfkeli görünüyor.

Harlan tekneden inmeme yardım ederken ve tanıdık siyah kumaşı -Kâfir Haçı pelerinini- çıplak, temiz ve kansız bedenime örterken figüre aldırış etmiyor.

Yenilenmiş hissediyorum. Bütün olarak.

"Ödemeye hazır mısın?" Harlan, her biri üç daire ile işaretlenmiş iki madeni para taşıyan elime uzanarak bana soruyor.

"Henüz değil." Hemen arkasında geçişimizi tamamlamak için ödeme bekleyen pelerinli figürü görmezden gelerek Harlan'a cevap veriyorum.

Harlan elleriyle bir şey işaret ederek ona doğru el sallıyor ve figür de aynı fikirde görünüyor. Yürümeden önce bir kez başını sallıyor.

"Bu bize biraz zaman kazandırır, ama söz veriyorum ödeme yapmazsak peşimize düşecek. Seni beklerken ondan olabildiğince kaçtım. Sizinle daha fazla yolculuk yapamayacağım."

"Uzun sürmez," diye onu rahatlatıyorum. Yeni formumda heyecan çiçekleri açıyor.

"Aklında ne var?" Harlan soruyor. Heyecanlı. Hayat dolu.

"Göreceksin."

Harlan'ın mürekkeple çizilmiş eli boynumu buluyor. Elinin üstündeki iskelet deseni şimdi kolunun tamamına yayılmış durumda. Kavrayışı boynuma batıyor. Sertçe. Ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Acı yok.

Sadece zevk.

Hem de *çok*.

"Evine hoş geldin küçük kardeşim," diye

hırlıyor. "Burası ev değil, cehennem."

Hatırla. "Evet, ama şimdi sen ve ben...

özgürüz."

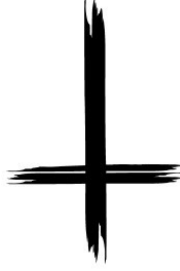
Evet, uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapmakta özgürüm.

AFTE@MATH

"SEN XNOW. ÖNEMLİ OLAN TEK ŞEY SONUDUR. BU SON. TANT
PAQT C? STOQY.
SON. ANU BU ÇOK İYİ.
BU BİRİNCİ ECT." - MOTT LCY ÇTME SEC@T 6')

EPILOG

"İyi akşamlar, ben Joan Lantz ve Kanal Yedi Haberlerini izlediğiniz için teşekkür ederim. Bir Cadılar Bayramı'nı daha geride bırakırken, kasabamız her şeker mi şaka mı sezonunda bize gelen lanetten kurtulamıyor gibi görünüyor. Birazdan vereceğimiz trajik haberle birlikte, hiç değilse Mort'un iyi insanların, bugüne kadar ismi açıklanmayan ancak açıklanmak üzere olan Samhain Katili'nin ellerinde çok uzun süredir başımıza bela olan trajedilere nihayet bir son verebileceklerini umuyoruz.

Bugün sabahın erken saatlerinde, yerel kolluk kuvvetleri Summerland Drive'da araba kullanan bir sakinin isimsiz ihbarı üzerine, Rainey'nin kapılı arazisi yönünde uzaklardan gelen korkunç çığlıklar ve ağlama sesleri duyduğunu bildirmesiyle korkunç bir sahne ortaya çıktı.

İhbarın yapılmasından kısa bir süre sonra Mort İtfaiyesi ile birlikte kolluk kuvvetleri 333 Summerland Drive'a ulaştılar; birçoğunuzun bildiği gibi burası bir zamanlar küçük kasabamız için birlik ve inancın zirvesi olan, Papaz Harlan Rainey Sr.'ın sahibi olduğu ve yaşadığı altı dönümlük arazide bulunan Sacred Promises Kilisesi'nin adresi... Arazi bir zamanlar üçer dönümlük iki arsaya bölünmüştü ve ikisini ayıran bir mezarlık vardı. Papaz Rainey, komşu mülk sahibi Lucien Suárez'in vasiyet bırakmadan vefat etmesinin ardından mülkün geri kalanını elde . Ancak, dün gece yaşanan olaylarla ilgili öğrendiklerimizden sonra, Papaz Rainey'nin altı dönümlük arazinin tamamına nasıl sahip olduğu sorusu ürkütücü olduğu kadar kahredici de.

Çoğunuzun hatırlayacağı üzere, on üç yıl önce Cadılar Bayramı gecesi Papaz Harlan Rainey Sr.'ın oğlu Harlan Rainey Jr. kutsal şeylere saygısız bir eylemin parçası olarak vücudunu kaplayan kutsal olmayan sembollerle bir haça bağlanmış halde bulunmuştu.

Rainey'lerin çiftlik evi ile Summerland Drive'daki Sacred Promises Kilisesi arasında yer alan Rainey arazisindeki mezarlıkta ritüel. Sağlık görevlilerinin Harlan Jr. ile üvey kız kardeşi Araceli Rainey'i aşırı dozda uyuşturucu şüphesiyle baygın halde bulması üzerine her ikisi de hastaneye kaldırıldı. Ne yazık ki Harlan Jr.'ın Allan Memorial Hastanesi'ne varışından kısa bir süre sonra öldüğü açıklandı. Araceli Rainey ise hayatta kalmayı başardı, ancak hastane personeliyle kavga ettiği ve hastane önlüğünden başka bir şey giymeden kaçtığı bildirildikten sonra kayboldu ve o zamandan beri görülmedi. Ta ki dün gece ilk müdahale ekiplerinin karşılaştığı korkunç ve akıl almaz manzaraya kadar.

Yetkililer, bir zamanlar Summerland arazisinin Suárez ve Rainey bölümleri arasında bir bölücü olarak yer alan mezarlıkta, Harlan Rainey Jr.'ın mezar yerini doldurduğu anlaşılan boş bir hidrolik römork buldu. Yeni dökülen toprağı kaldırdıktan sonra, Araceli Rainey, üvey kardeşi Harlan Jr.'ın mezardan çıkarılan kemikleriyle birlikte gömülmüş olarak bulundu. Araceli'nin vücudunda çok sayıda yara bulunduğundan, kendini canlı canlı gömmeye çalışmadan önce mi yoksa sonra mı öldüğü belli değil.

Dehşet bununla da bitmiyor. Yetkililer Papaz Rainey'i de bulmuşlar ve Rainey olay yerine vardığında ölü bulunmuştur. Vücudu sopayla dövülmüş, kutsal olmayan sembollerle kaplanmış ve yıllar önce oğlunun bulunduğu gibi bir çarmıha asılmıştı. Papaz Rainey'nin elinde iki karısını öldürdüğünü itiraf eden bir not vardı. İlk eşi Harlan Jr.'ın annesi Ella Rainey ve ikinci eşi Frida Suárez Rainey, üvey kızı Araceli'n biyolojik annesi ve Pagan lideri ve bir zamanlar Summerland Drive'ın Rainey Sr. tarafından devralınmadan önceki kısmında bulunan sevilen Pagan inziva yeri Heathen's Cross'un kurucusunun eski eşi idi.

Rainey Sr.'ın öldürdüğünü itiraf ettiği diğer kişilerin de bir listesi vardı. İlgili ailelerin haklarını korumak amacıyla bu isimler gizli kalacaktır. Yetkililer şu anda bu iddiaların doğruluğunu etmek için açık bir soruşturma yürütüyor; ancak Rainey çiftlik evini Sacred Promises Kilisesi'ne bağlayan yeraltı boşluğunda bulunan çürüme miktarına bakarak Samhain Katili'nin artık kasabamıza zarar veremeyeceğini söylemek yanlış olmaz.

"Ne büyük bir trajedi, Joan."

"Evet öyle, Victor. Evet, ."

"Şimdi daha az korkunç diğer haberlere geçelim. Siz hevesli müşterilerimiz için tatil alışverişi rehberimize erken başladık..."

VICTORIA ELIZABETH

Televizyonu kapatırken ona bakakalıyorum. Şaşkın bir sessizlik içinde oturup az önce duyduklarımı düşünürken elimdeki kumanda kanepeye fırlıyor. Papaz Rainey. Yıllardır gittiğim kilise olan Sacred Promises'ın papazı - annem kilisede çalışırken kısa bir süre sekreterliğini yapmışım

Samhain katili hasta mı?

Bu nasıl olabilir?

Başım inançsızlık içinde bir ileri bir geri sallanıyor. Haç kolyeme tutunma ihtiyacı çok büyük oluyor.

Tüm bu haberler yeterince şok edici değilmiş gibi, Harlan'ın adını tekrar duymak, vefatını öğrendiğim günkü kadar acı verici geliyor. Hem de uyuşturucudan.

Çok

trajik.

Çok

trajik.

Sikişmek

.

Trajik.

Her nasılsa Harlan'ın ölümünün trajedisi ve 333 Summerland Drive'da yaşanan dehşet, dün gece keşfettiğim şeyin yanında sönük kaldı. Harlan'ın üvey kız kardeşi ve edebi müvekkilim Araceli Rainey kendine hakim olamadı ve onu görmek için eve gitmek zorunda kaldı.

Harlan'ımı görmek için.

On üç yıl önce Cadılar Bayramı gecesi onunla bir gece geçirmişti ve bakın de ne hale geldi? Adam öldü, onun etkileri sayesinde değil ve kadın yıllardır kendi kabuğuna çekilmiş durumda. Depresyonda. İnsanların yalayıp yuttuğu en grotesk, ahlaki açıdan sorgulanabilir hikayeleri yazıyor. En azından onunla çalışmak, sürdüğü sürece kazançlıydı. Menajeri olmayı teklif etmemin tek sebebi de buydu. İnternetin güzelliği bu. Ben

Tam adım olan Victoria Elizebeth'i alıp işim için Beth'in Yazı Sarayı ekran adını kullanabildi ve Harlan'ın onu yoldan çıkarmadan önce takıldığı Tori olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Hiç yüz yüze görüşmek zorunda kalmadık. Tüm yazışmalar sosyal medya ve e-postalar aracılığıyla yapılıyordu, bu yüzden aptal kaltağın hiçbir fikri yoktu. Şansıma, Harlan'ın ölümü ona o kadar ağır geldi ki, insanları okumak için kullandığı cadı saçmalıkları onu hayal kırıklığına uğrattı.

Yazdıklarından nefret ediyor olabilirim, ama sanırım ben bile onun -Ya da öyleydi. Objektif olarak yetenekli. Demek istediğim, o-ah, siktir, öyleydi-delüzyonel

Ve çoğu hayalperest yaratıcı en iyi hikayeleri yaratır. Çalışmalarında umut vardı ya da vardı ve onu yeterince desteklersem, kariyeri boyunca biriktirdiği servetini öldüğünde bana bırakma gibi hayali bir karar vereceğini biliyordum. Farkında olmadan bana yaşattığı tüm yıkım için mükemmel bir ödeşme olacaktı. Tabii ki bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Özellikle de Ferryman serisinin son bölümü çıkmaya hazırlanırken.

Şanslıyım ki, ısrarla yazdığı o hurda defteri buldum. Defteri o kadar çok seviyordu ki kendini onunla gömmeye çalıştı. Yani, denedi. Mezarlıkta görüp kaptığımdan beri mezar yerine tam olarak ulaşamadı. Bana aptalca verdiği mirası üzerinde sahip olduğum kontrolle, defterinin ve içindekilerin haklarına sahibim. Artık elimde olduğuna göre, bir editöre onu bir araya getirmesini söyleyebilirim ve yayınlandığında, lanet olası paranın içinde yuvarlanacağım.

Bir esnemeyi bastırırken elimi ağzıma götürüyorum. Kahretsin, çok yorgunum. Sadece ihbarda bulunmakla kalmayıp, kolluk kuvvetleri lanet yeri basmadan önce ihtiyacım olanı aldıktan sonra Rainey arazisinden eve dönmek sonsuza kadar sürdü.

Oturma odamdan çıkarken kirli kitabı ve dün geceki gezimden aldığım diğer *hediyelik eşyayı* alıyorum ve yatmadan önce banyo için banyoya gidiyorum.

Suyu akıtmadan önce kitabı ve kolyeyi makyaj masasının üzerine koyup ılık hale getiriyorum. Soyunuyorum ve kıyafetlerim yere düşüyor. Kapı ziline çaldığını duyuyorum ve kalbim küt atıyor. Gözlerden uzak bir arazide yaşıyorum, yüzden ziyaretçim olması nadir bir olay, hele de sabahın bu kadar erken saatlerinde. Görmezden gelmeye karar veriyorum ama zil çalmaya devam ediyor.

"Bir saniye bekle," diye sesleniyorum, bornozuma uzanıyorum ve kapıda bu kadar ısrarcı olanın kim olduğunu görebilmek için üzerime geçiriyorum.

Kapı zili çalmaya devam ediyor, bu kez zil sesleri arasında daha az zaman var ve adımlarımı hızlandırmama neden oluyor.

"Tanrım, geliyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ama elim topuzun etrafında kıvrılırken hareketsiz kalıyorum. Bileğim dönmeye çalışıyor ama pirinç tokmaktaki soğukluk hissi beni felç ediyor. Yine de kapı zili çalmaya devam ediyor, ben de bu tuhaf hisle mücadele edip tokmağı çevirerek kapıyı açıyorum.

Artık zil çalmak yok. Orada kimse yok.

Verandaya çıkıp etrafı taradığımda kimseden bir iz bulamayınca öfke beni ele geçiriyor.

"Cadılar Bayramı bitti!" Bağırıyorum. "Şakalarınız için gelecek yıla kadar beklemek zorundasınız!"

Başımı sallayarak eve geri dönüyorum, ancak kapının eşiğini kırdığımda, çamurlu ayak izleri döşememin üzerinde dağınık bir çizgi oluşturuyor.

"Bu da ne-" diye sözümü kesiyorum, kapıyı çarpıp arkamdan kilitliyorum.

Bu benim karmam.

Hayır, Beth.

Ya da Tori.

Sana kim denmesini istiyorsan.

Karma'ya inanmıyorsun.

Sen iyi bir Hristiyan kadınsın.

Sen iyi bir Hristiyan kadındın, ta ki o lanet olası kadın senin ahlaki pusulanla oynayana kadar.

Davetsiz misafirden bir iz görebilmek için çılgınca oturma odasına bakıyorum.

Ama her şey hâlâ yerli yerinde.

"Merhaba," diye sesleniyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ev hareketsiz. O kadar sessiz ki iğne düşse duyarsınız.

İlerliyorum ve döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor. Aşağıya bakıyorum ve çamurlu ayak izlerinin daha fazlası görüş alanıma giriyor. Döşeme tahtalarına ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok görünüyor.

Kanepemin yanındaki sehpanın üzerinde duran İncil'ime doğru koşarken aniden içimdeki tüm coşku dağılıyor.

Yaptığım her çılgınca hareketle yere bakmamaya çalışıyorum, ama bu imkansız, çünkü gözlerimi her kırpışımında daha fazlası ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

Sonunda sehpanın önünde durup İncil'imi almak için elimi uzatıyorum ama ahşap yüzeyde kayıyor. Bu sefer elimi kıvrarak ilerliyorum ama yine kayıyor. Havada asılı kalana kadar ileri geri ve bir o yana bir bu yana kaymaya devam ediyor.

İncil önümde süzülürken başıma bir baygınlık hissi çöküyor. Yine de, sessizliği bozan tanıdık bir ses çıkarken bile onunla savaşılmaya çalışıyorum.

"Bunu arıyordum," diyor Harlan'ın sesi kulağımda. "Har-

Harlan," diyorum, rahatlamış olsam da.

O burada değil.

Bu imkansız.

"*Har-Harlan*." Başka bir ses şarkı söyleyerek alay ediyor. Kadınsı.

Kızgın.

Diğer sesle yüzleşmek için başımı çeviriyorum. Yarım tur attıktan sonra İncil artık havada durmuyor.

"Bunu mu arıyorsun?" İncil yüzüme tokat gibi çarparken Araceli kıkırdıyor. "Evet, ben de." Tam omuriliğime bir şey enjekte edilirken ve oda azalan bilincim kadar karanlık hale gelirken bana tekrar vuruyor.

HARLAN

Araceli, "Suyu kapat," diyor. Elinde Tori'nin İncil'ini tutarken bile çıplak vücudu her zamanki gibi nefis görünüyor. Onun ve benim nefret ettiğimiz bir kitap. "Ve aşkına-"

"Lucifer." Araceli sözümü kesti. Yüzündeki baştan çıkarıcı sırıtış, yapmamız gereken şeyi imkânsız hissettiriyor. Ama eskilerin dediği gibi, "*Yapılacak olan yapılacak.*"

"İncil'i yere bırak." Talep ediyorum.

Dramatik bir ürperti ve büyük bir rahatlamayla itaat ediyor, onu yere bırakıp uzaklaşmak üzere. Dilimi şaklatıyorum ve Araceli'nin gözleri benimkilere kayıyor.

"Evet?" diye soruyor, sesi gibi. "Aç şunu," diye talimat veriyorum.

"Ooh," diye mırıldanıyor. Heyecanlı bir itaat ve sesindeki hevesle, sikime düşmeden önce havada asılı kalma şekli sarhoş edici. Ölümün ona çok yakıştığını söylemeliyim. Yaşadığı günlerde alıştığım şımarıklığın yerini alan itaat seviyesi ferahlatıcı... ve cehennem gibi ateşli.

"İyi-" diye başlıyorum, ama Araceli'nin elini kaldırırken etrafımda yanıp sönen kırmızı tırnaklarıyla kesiliyorum.

"Sakin söyleme." Dilini tıkırdatıyor. İşte o alınganlık ortaya çıkıyor. Yani sadece yarısı gitmiş. "Bana iyi kız deme, öyle hissettiriyor," doğru kelimeyi bulmak için ses tonunu ağırlaştırıyor.

"Çok mu aldatıcı?" Cümlesini onun yerine ben tamamlıyorum.

"Neden, evet. Evet. Öyle. Öyle." Yerde diz çökerken İncil'i rastgele bir sayfaya açarak kabul ediyor. "Sanki o-" Araceli duraksayıp soğuk banyo suyunun içinde titreyerek oturan Tori'ye da onun bildiği adıyla 'Beth'e bakıyor. Araceli boğazını temizliyor. "Bu ona daha çok yakışacak bir şey gibi geliyor. Hepimiz biliyoruz ki iyi özneldir ve iyi kızların çoğu şeytanlarını kabul edecek cesareti olmayan kötü kızlardır. Öyle değil mi?" Araceli çenesini Tori'ye doğru uzatıyor. Onun konuşmasını bekliyor. Kendini savunmak için bir şey söylemesini. Suyun sıcaklığı, ona yaptığı ve hala uzuvlarını kısmen uyuşturan ıgneyle birleştğinde, nefes nefese ve kırık bir "üzgünüm "den fazlasını mırıldanması için çok güçlü olsa da.

"Şşşt," diye fısıldıyor Araceli. "Özür dilemenin de bir zamanı olacak ama şu an için senin gibi iyi bir Hristiyan kadının bununla ne yaptığını bilmem gerekiyor." Şimdi ayağa kalkan Araceli, üzerinde kaburga kemiğimin bulunduğu kolyeye doğru ilerliyor. Araceli'nin mezarımın toprağının altından çıkardığı kaburga kemiği. Onu avucunun içine alarak, defterini eline almadan önce vurgulamak için yukarı kaldırıyor.

"Bu tür şeylere inanmadığını sanıyordum. Bir anlık zayıflık gösterip değişiklik olsun diye kendin mi düşündün?" Tori'ye cevap vermesi için bir saniye bile vermeden sorar. "Zayıflık anının ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Yoksa İsa sosunun içinde o kadar kayboldun ki bilmiyor musun?"

Tori'nin ağzı titreyerek bir cevap mırıldanmaya başlar ama Araceli onun yerine konuşur. "Kapa çeneni. Üvey babamın iddia ettiği gibi ideal bir Hristiyan kadın olmadığını ilk elden biliyorum. Merak etme, o da bir ödöl değildi, yani haberleri duydun. Şunu da eklemeliyim ki, yaptığı zulümlerin sadece bir kısmıydı. Hayatlarımızın farklı noktalarında beni ve Harlan'ı nasıl kül tablası olarak kullandığını unutmayalım. Ve kendi deyimiyle 'şeytanları' içimden kovmak için neler yapmaya çalıştığını da unutmayalım." Araceli duraksıyor. "Aletiyile, Tori Beth. O iğrenç sikiyle."

Zaten bilmediğim bir şey değil ama babamın Araceli'ye bunu yaptığını duyunca içimde bir öfke uyandı. Ona şiddet uygulayarak cezalandırdı. Kendisine ait olmayan bir şeyi alması beni çileden çıkarıyor.

"Ama konudan sapıyorum," diye devam ediyor Araceli. "Demek istediğim, birçok zayıflık anın oldu. Kilisenin bodrumunda Harlan'ın aletini emdiğin zamanki gibi. Ya da arazimize gizlice girip Harlan'la beni banyoda izlediğin ve orada dikilip

Kuralları çiğnemesi ve Cadılar Bayramı'nı benimle geçirmesi için ona yalvarırken ve istediğimi elde ederken pencereden bacağına bindim."

"Siktir," diye inleyerek Araceli'nin sözünü kestim.

"Ne , ağabey?" diye dudaklarını bükerken sinsi bir sırıtış kıvrılıyor.

Dud

akla "konuşamazsın," diye tekrar inliyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

r. Daha sık. Somurtması derinleşiyor. "Ne gibi?"

"Bana ne yaptığını biliyorsun. Bu beni-" "Günah mı?" Araceli kaşlarını kaldırır.

"Hayır, lanet olsun."

"Hmm," diye mırıldanıyor Araceli. "Yakında, kardeşim. Çok yakında."

Dikkatini Tori'ye yönlendirir. "Her neyse, unutmayalım ki

Kendini benim hayatıma edebiyat ajanım olarak soktun. Hmm. Bu her şeyi açıklıyor. Ama bekle." Araceli sanki bir ampul patlamış gibi parmağını havaya kaldırıyor. "Bir de en önemli şey var."

Tori'nin arkasından geçip küvetin kenarına diz çöküyorum, dikkatim Araceli'de, söyleyeceklerini duymak için can atıyorum. Zaten biliyorum ama duymak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Hepimizin ihtiyacı var. Özellikle de Tori'nin.

"Bizi merakta bırakma." Araceli'ye devam etmesini işaret ediyorum ama o açık İncil'in üzerine oturmakla meşgul. Avuç içleri düzleşirken kolları öne doğru uzanıyor ve kendini yere sabitliyor. Yine de omuzları hafifçe kambur duruyor ve boynu okumak için aşağıya doğru eğilmiş.

"İşte burada." Araceli sessizliği bozar. "Atasözleri 6:34. Kıskançlık bir erkeği," diye araya giriyor ve bakışlarını Tori'ye çeviriyor, "ya da kadını," diye ekliyor ve ayetin geri kalanını okumayı bitirmek için tekrar yere bakıyor, "öfkelenendir; intikam gününde merhamet göstermez." Araceli'nin boynu yukarı kalkıyor, bakışlarını önce bana, sonra da ilaçların nefes alışını yavaşlatmasına rağmen Araceli'nin söyleyeceği her kelimeyi kavrayacak kadar farkında olan Tori'ye diyor.

"İncil'iniz kıskançlıktan bahsediyor. Oldukça fazla aslında. İçindeki tüm saçmalıkları gözden geçirmekten yoruldum, bu yüzden elliden sonra saymaktan vazgeçtim. Ama her halükarda, kıskançlığın ne kadar kötü olduğundan bahseden bilmeniz gereken pek çok ayet var. Bir insanı, hatta dindar bir insanı bile nasıl kötü şeyler yapmaya yönlendirebileceğini."

Bir elini klitorisine götüren Araceli, sırtını dairesel hareketlerle kavislendirerek çıplak amını açık zemine sürtmeye başlar.

İncil. Uyarılmışlığı ince sayfalara yapışıyor ve kalçalarının dönüşünden bir kırışma sesi yankılanıyor.

Araceli'nin ağzından bir nefes sızıyor, ardından sayfaları becerme hızını artırırken bir tane daha.

"Söylemeye çalıştığı şey... İncil'inizi sikeyim. Doğru değil mi?" Araceli'ye soruyorum, o da evet anlamında başını sallıyor ve ardından boğucu bir hava üflüyor. Parmaklarını klitorisinde döndürüyor, sadece sıcaklığına daldırmak için duruyor. Parmakları, cinsel organını sayfalarda bir aşağı bir yukarı kaydırmaktan ezildi.

Hay sikeyim. Kıskançlıktan bahsetmişken, bir İncil'i hiç bu kadar kıskanmamıştım.

Ne kadar ıslandığına inanamıyorum. Sayfalar onun uyarılmasından dolayı gözle görülür şekilde ıslanmış.

"Evet," Araceli pantolonunu indirir. "Sikeyim. Senin. İncil'ini." Patlayıcı bir orgazmı miyavlamaları takip ediyor, keşke damlayan ıslak amından yalayabilseydim, ama hala Tori'ye haberi nasıl vereceğini bekliyorum. Ayrıca, onun amına tapınmak, tüketmek, parçalamak ve tövbe etmek için sonsuzluğum var. Şimdi dalmamak ne kadar eziyetli olsa da, iyi bir çocuk olup biraz daha bekleyebilirim.

Araceli serbest kalışının dalgaları arasında parmaklarını yırtık sayfaların üzerinde gezdiriyor, onları tırmalıyor ve ayağa kalkarken avucunun içinde parçalıyor. Orgazmının kalıntıları, kâğıtta taze, avucunda kilitli. Gözeneklerinden sızan intikamdan başka bir şeyle küvete yaklaşıyor.

"Seni de sikeyim. Tori ya da Beth. Cadılar Bayramı Dükkânı'nda bize o uyuşturucuları verenin sen olduğunu ya da onları kendin bağladığını anlamayacak kadar lanet bir pendeja olduğumu düşündüğün için siktir git. Sadece çarşafın bana açıkça almamı söylediğin yılan kısmını." Araceli şimdi küvetin yanında duruyor ve bir eliyle Tori'nin çenesini tutup tokatladıktan sonra diğer eliyle ağzını açarak ıslak İncil sayfalarını içine tıkıyor.

Gözyaşları Tori'nin yüzünden aşağı akıyor ve sayfalarda boğulup tıkanıyor.

Araceli bana bakıyor ve ona bir şey vermem için elini uzatıyor. Ceplerimi yokluyorum ama ona vermeyi umduğu acıyı yaşatacak hiçbir şeyim yok.

Gözleri banyoyu tarıyor.

"Ver şunu bana," başını yere doğru eğiyor.

Kemik.

Kemiğim.

Araceli'nin uyarılmasından kaynaklanan parıltının olduğu gibi görünmemesini sağlayacak kadar kirle kaplı. Ama hâlâ orada ve onunla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

ARACELI

Bakışlarımı Tori Beth'in gözlerine diktiğimde avucum açık ve Harlan'ın kemiğı yerleştirmesi için hazır bekliyor. Ağzına tıktığı sayfaları tükürmek için o kadar uğraşıyor ki.

Dudaklarımı büzdüm. "Ahh, ölü amımın tadı sana lezzetli gelmiyor mu? Dur, sana yardım edeyim." Diğer elimi tutup parmaklarımı onun ayrık dudakları arasındaki boşluğa yönlendiriyorum ve kâğıdı daha da içeri itiyorum.

Harlan kemiğı elime tutuşturduğu sırada boğazının arkasını sıyıran sırlıklam kâğıda alışmaya çalışırken bir öğürme sesi duyuyorum. Heyecanını hissedebiliyorum. Soğuk, cansız damarlarında adeta fokurduyor.

"Bu," diye mırıldanıyorum omurgamı dikleştirirken beklentiyle. Kemiğı kavisli uçlarından tutarak ellerimi kaldırıyorum, kendimi destekliyorum ve tüm gücümle onu bir dizime çarparak ikiye ayırıyorum. Bana kullanabileceğim iki düzensiz ve keskin silah veriyor.

Öğürme seslerinin senfonisi şimdi yerini tartışmasız daha sinir bozucu bir sese bıraktı. İnleyen yalvarışlar. Affedilmek için son bir çaba. Ama ben buraya affetmeye gelmedim. İntikam için buradayım.

Kana kan. Göze göz.

"Korkmuş görünüyorsun," diyorum ona doğru yaklaşırken. Ben ona yaklaşırken gözleri bir sarkaç gibi hareket ederek bana bakıyor. "Korkuyor musun?" diye soruyorum.

Bakışları, her iki avucumda tuttuğum kırık kemikleri çılgınca değerlendirmeye devam ediyor. Kaburga kemiğı, karmaşık inancında onun için kutsal bir kemik. Yaratılışı simgeleyen bir kemik - mantığın ve bilimin yüzüne tükürürken ya da ona üstün olduğu öğretilenden başka herhangi bir sisteme inanırken - şimdi geçici bir silah.

"Onun ölümünden sen de en az benim kadar suçlusun. Tıpkı benim de seninki için suçlu olmak üzere olduğum gibi," diye tehdit ediyorum.

Arkama baktım ve Harlan'ın baktığını gördüm. Dahil olmak için bekliyor.

"Bu gerçekten güzel bir küvet. Çok büyük. Üç kişiye yetecek kadar büyük." Sesimdeki tonlama, Harlan'a şu anda iki bacağımı da daldırdığım suya kıcını sokması için açık bir öneri.

"How-i-i-is-thi-?" Tori'nin dişleri tutarlı bir cümle kuramayacak kadar çok takırdıyor.

Tüm vücudumu küvete daldırıyorum. Su sıçırıyor ama çok az. Hayalet olmanın faydaları. Kucağına oturduğumu zar zor hissediyordur. Ancak boynunun her iki yanındaki şah damarlarından ikisini bulup deldiğimde hissedecek.

"Bu nasıl oluyor?" Sorusunu onun yerine ben tamamliyorum. "Şey, görüyorsun, ben yaramazlık yaptım."

Şimdi arkamda olan Harlan çenesini omzuma yerleştiriyor. "Evet, öyle." Kıçıma şaplak atıyor ve su yine zar zor dalgalanıyor. Tori Beth'i daha da korkutuyor.

"*Fatum enim eligimus*'a inandığımdan beri. Kendi kaderimi kendim seçerim. Ölümün bana göre olmadığına karar verdim. Uçurumda tamamen kaybolmaya hazır değilim. Bu formda hala yapabileceğim çok şey var. Ama sanırım asıl soru şu. Beni nasıl görebiliyorsun?"

"Biz" diye düzeltiyor Harlan.

Alay ediyorum. "Evet, biz." Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Bu arada, biz diye bir şey yok." Ona hatırlatıyorum.

Harlan'ı bulmak iyileşmekle ilgiliydi, aşkla değil. Feribotçuyu beslememek her zaman ölümün bize bahsettiği özgürlüğü kullanmak ve onu iyi bir şekilde değerlendirmekle ilgiliydi. Elbette bazıları, sürekli bir arafta var olmanın iyi bir kullanım ya da akıllıca olmadığını iddia edebilir, ancak böyle şeyler söyleyenler bunu deneyimleme ayrıcalığına sahip değiller. Ben yaşadım. *Ben yaşıyorum* ve bunun peşini bırakmak istemiyorum. Henüz değil.

Harlan çenesini elimdeki kemiğe dayıyor. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun ama senin ölü amcığın, senin deyiminle 'bayat sikimi' çok seviyor. Daha bu sabah üzerine ağlıyordu."

"Oh, lütfen. İyi sevişiyorsun ama her şey burada başlıyor ve bitiyor." Ayrık dilini tıkırdatıyor. "Aynı zamanda iyi bir partnerim..."

"Suçta," diye bitiriyorum onun yerine. "Sadece."

Yontulmuş yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun."

Ah, esneme. Yapışkan eski bakire.

Odağımı tekrar çok soğuk, çok korkmuş Tori'ye çevirerek devam ediyorum. "Ona aldırmayın. Bir keresinde beni becermesine izin vermiştim. Hem de o uyurken ve işte buradayız. Senden hiç istemediği bir şey için hâlâ her zamanki gibi yapışkan. Şimdi, kendinizi çok özel hissetmeyin. Sen sadece listeden bir çeksin

Bize yanlış yapan ve bedelini ödeyecek olanlara. Ama yine de senin benim ilkim olmanı istedim." Sırıyorum, şakacı ve baştan çıkarıcı.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Korkunun ve sakinleştiricilerin etkisiyle dengede dursa da dudakları benimkini öpmek için aralanmayı başarıyor.

Ağzım onunkine yakın duruyor ama yeterince geriye çekiliyorum. "Hayır, o tür bir ilk değil. Daha önce de kızlarla birlikte oldum. Ama yeni halimle ilk cinayetim olmanı istedim. Özgür, cansız, mutlu halimle." İki elimi boynunun iki yanına kaldırırken titreyen ağzına son bir öpücük konduruyorum.

Ellerim dengede duruyor, onu terletiyorum.

"Bu arada, o çok endişelendiğin teslim tarihine yetiştim. *Meşgul* olacağını bildiğim için yayıncıya elden teslim ettim. Ayrıca kitabın başlığını değiştirip gerçek adıyla yayınlamaya karar verdim."

Bakışları bir o yana bir bu yana kayıyor, sıkılı yumruklarımdan korkuyor. "oldu? Dilini kedi mi yuttu? Tanrı'nın ayetlerini okumaktan çok mu korktun? Dua mı? Bunu yaptığımda gördüğün kişinin o olmayacağından korkuyorum." Ona cevap verme fırsatı vermiyorum -yapabileceği gibi değil- ya da karşı koymasına. Kesin bir güçle keskin kemikleri boynunun her iki yanına çarparak aşağı indiriyorum. Çarpmanın etkisiyle derisi parçalanıyor ve ben gözlerinin içine bakıp hayatının sönüşünü izlerken kemiğin etrafında kan birikerek onu lekeliyor. Ruhu bedeninden ayrıldığında ne göreceğini merak ediyorum. Umduğu yapıyı mı yoksa korktuğu şeyin gerçekliğini mi? Her iki durumda da, bu onun sorunu, benim değil.

Kırmızı küvete doluyor, suyun kenarına vurdukça seyreliyor. Parmaklarımı karışımın içinde gezdirerek toplayabildiğim kadarını toplamaya çalışıyorum.

Başparmağımla işaret parmağımın arasındaki kıpkırmızıyı ovalarken tanıdık bir şarkı kafamı dolduruyor.

Kana kan. Göze göz.

Melodi tekrarlandıkça, söylediklerini daha çok yapmak istiyorum. Harlan'la yüzleşmek için döndüğümde tekrar mırıldanıyorum. Kolları küvetin üzerine yığılmış ve yüzünde geniş bir sırıtışla bana bakıyor.

"Paylaşacak mısın, paylaşmayacak mısın?" Bakışları parmaklarımdaki kana düşüyor. "Gel ve al." Damlayan parmaklarımla onu baştan çıkarıp Yaklaşması için.

Öne doğru hamle yapıp elimi yakaladığında su sıçırıyor. Parmaklarımı ağzına alıp taze kanla ziyafet çekiyor.

"İntikamın tadı güzel, değil mi?"

Ağzının emişi parmaklarımın etrafında gevşerken Harlan başını sallıyor. Yarık dili özensizce yalıyor. Beni memnun etmeye o kadar hevesli ki, artık ben de onunla aynı cansız gemideyim.

"Söyle bana kardeşim. Kitabımı aldığında ne gördün?" Harlan bana bakıyor, şaşkınlığı alnında olgunlaşmış. "Ha?"

"Ne gördün?" Bana cevap verebilmesi için parmağımı ağzından çekerek tekrarlıyorum.

"Ölüm." Ölü gibi konuşuyor.

Başımı salladım. "Gördüklerinin hepsi bu değil. Anlat bana. Başka ne gördün?"

Tedirginlik yüz ifadesini çarpıtıyor, yine de bununla savaşıyor. "Gördüm," diye kekeleyerek boğazını temizliyor. "Ölümün öfkesini."

"Doğru, peki bu sana nasıl hissettirdi?" Onu ne kadar korkuttuğunu zaten bildiğim için soruyorum.

"Hiçbir şey hissetmedim."

Dilim tıkırdıyor. "Yalan söylüyorsun." Başımı bizi bekleyen kapüşonlu figüre çeviriyorum. "Seni korkuttu. Korkuttuğunu . Bana yalan söyleme." Vücudumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum, bir elimi bizi izleyen kapüşonlu figüre doğru kaldırıyorum ve zaten açık olan günlüğümü bana uzatmasını istiyorum.

Sayfayı Harlan'a gösteriyorum. "Söyle bana, şimdi ne görüyorsun?"

Gülümsüyor ve beni kendine doğru çekip kavıyor. Çıplak amım onun çıplak sikine sürtünüyor.

"Bizim ," diye inliyor, dudağını ısıyor, benim onun boyunda aşağı yukarı kaymamla dikkati dağılıyor, onu kızdırıyor.

"Bizim sonumuz mu?" Abartılı bir öksürükle başlıyorum, "yoksa sizinki mi?"

Kukuletalı figür bir adım daha yaklaşıyor, iskelet elini uzatmış, ödeme bekliyor.

Harlan bana musallat olmak için kaçtığı kaderiyle yüzleşmek için başını çeviriyor ama ben kanlı elimi onun sert, ölü sikini yönlendirmek için aşağı indiriyorum.

"Gözler bende," diye talimat veriyorum ona binerken, ölüm bize bakarken... beklerken.

"Kahretsin, sanki -"

"Şşş," Harlan'ı

susturuyorum.

Figür kapüşonunu ağzıma doğru indiriyor ve ben de ellerimi ağzıma götürüp fısıldayarak Harlan'ı becerme temposundan vazgeçmiyorum. Omurgaları sertleşmeden ve Harlan'a doğru ilerlemeden önce aramızda gizlice bir eşya değiş tokuşu yapılıyor.

"Araceli, ona ne söyledin?"

Harlan'ın sorusunu duymazdan geliyorum. Alnımız birbirine değerken dudaklarım onunkileri sıyrıyor ve ağzım açık bir şekilde, beni kendim olmaktan alıkoyacak her şeyden ya da herkesten gerçekten özgür olmak için gerçekleşmesi gerektiğini her zaman bildiğim hikâyemin bir bölümünü anlatıyorum. Ne de olsa bunların hepsi Frida'nın dediği gibi yıldızlarda yazılmış ve benim onları kavramamı bekliyordu. Benim için mukadder olan sonu alıp onunla çılgınca koşmamı.

"Gözlerimi ondan ayırmadan, dili benimkine yaklaşırken parmaklarımı gizlice kıvrıyorum. Ve kurbanı olan bağlılığımın simgesi ağzımdan onunkine aktarılırken, bu sadist birleşmeyi bıçağın sapını avucumda sabitlemek ve boğazına saplamak için bir fırsat olarak kullanıyorum."

"Araceli." Küvetin içinde geriye doğru kayıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama yapamıyor. Boşalmak üzere. Ben de gelmek üzereyim.

"Yaradan oluk oluk kan akıyor, üzerime ve küvete yığılırken gözlerindeki ihanet bakışı olgunlaşıyor."

"Kes şunu artık. Durdur şunu-" Harlan'ın sözleri, boğazına uzanan ve onu küvetten kaldırmak üzere olan kapüşonlu figür tarafından kesildi.

"Kes şunu!" Şak diye söyledim. Harlan'a değil, benimle Harlan'ın veda sevişmesini mahveden sabırsız ziyaretçiye.

"Benim için gel kardeşim," diye Harlan'ı cesaretlendiriyorum ve korkusuna rağmen itaat ederek ölü tohumlarını fıskırtıyor. "Aferin oğluma. Benim için geldin ve bir gün, hazır olduğumda, senin için geleceğim... tekrar."

"Araceli, sen neden bahsediyorsun--" Harlan'ın konuşması, kapüşonlu bir figürün onu boğazından tutup küvetin dışına çıkarmasıyla kesilir.

"Ödemesi." Ben ayağa kalkarken figür kükrüyor ve Harlan'la birkaç dakika daha kaliteli zaman geçirmem, onun kaderinin tamamlanması ve benimkinin başlaması karşılığında bana verdiği parayı figüre uzatıyorum.

Frida'nın uyarısı aklımda oynuyor.

"Bunu kendinize saklamanız önemli. Hikâyeniz sadece ve sadece size ait. Eğer birisi yolunuza girerse, bunun sonuçları olacaktır."

Ne olduğunu ya da ne olmak üzere olduğunu fark eden Harlan gözle görülür bir şekilde sinirlenir. "Seni lanet orospu!" Tükürür.

"Ssh." Dudaklarımı büzdüm. "Benimle edepsizce konuşma. Hoşuma gidiyor. Merak etme, yakında seninle buluşacağım. Arafta zamanını geçirdin. Şimdi benim parlama zamanım. *Tek başıma.*" Harlan'ın gergin çenesini açarken kelimeleri okumaya devam ediyorum. Harlan'ın gözlerinde ihanet bakışı dans ediyor.

pasaj diline yaklaşıyor. "Seni çağırmak benim özrümdü. Veda etmek ise benim hediyem. Yakında görüşürüz, kardeşim." Doğru, çöküşüne sebep olduğum için hak ettiğim cezayı çekmek niyetiyle ondan geriye kalanları topladım. Beni o eve geri götüren suçluluk duygumdu, ancak ölümün bana verdiği özgürlük ve huzur daha fazlası için açgözlü olmamı sağlıyor.

Ruhunun odadan çıkışını izliyorum. Tıpkı o gece Kâfirlerin Haçı'nda onu denize bırakmamı isteyen seslerin bana söylediği gibi. Onun geçişi şimdi tamamlandı, benimki ise şimdi başlıyor. Tam da yazdığım gibi.

Kukuletalı figür kayboldu. Borcu ödendi ve şimdi banyo, pelerinleriyle etrafımı saran Heathen's Cross üyeleriyle dolu. Başka bir diyara sığınmak için ölümden bile iradesini teslim etme fikrine boyun eğmeyi reddeden düşmüş ruhlar.

"*Şimdi*, inisiyasyonum tamamlandı." Sessizce kendi kendime alıntının sonunu okumadan önce yüksek sesle söylüyorum.

"*Yanıltıyorsun,*" diye tükürdüm. "*El Barquero'ya söyle, benden kaçış yok.*"

Kurtarılmaktansa lanetlenmeyi ya da lanetlenmeyi tercih ederim derken ciddiydim. Ama şimdi, lanetlenmeyi yapabilirim çünkü kaderimi *ben* seçiyorum.

"Gerçek korku, kendimizi korumak için söylediğimiz yalanlarla hayat bulur ve sadece bizi tanımlamakla kalmayıp bize sahip olan trajedilerle yaşamaya devam eder." - Araceli Suárez. *Alevler İçinde Büyürüz*. New York: Charon Press, 2024.

SON.

Sonsöz

Buraya kadar geldiyseniz... teşekkür ederim! Bir korku hikayesi yazmak için konfor alanımdan çıkmak hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi. Psikolojik korkular/gerilimler benim en sevdiklerimdir. Olaylar çözülmeye başlayana ve zihniniz parçalara ayrılana kadar uysal görünen hikayeleri seviyorum. Umarım bu kitap bunu başarmıştır.

Merak edenler için, bu kitaba birkaç şey ilham verdi. Bunlardan biri Nickelback'e olan sonsuz sevgim. Şaşırdınız mı? Eğer burada yeniyseniz, Nickelback'i seviyorum ve şarkıları tüm kitaplarımda bir şekilde, biçimde veya formda ilham kaynağı oldu (ve her zaman çalma listesinde yer alıyor). Feed The Machine albümü çıktığından beri *Coin for the Ferryman* şarkısı aklımdan çıkmıyor. Ben bir ineğim ve şarkı sözlerinin ötesindeki anlamı araştırmayı seviyorum ve Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının Feribotçusu olan Charon'a dayandığını keşfettiğimde, onu içeren bir şey yazmam gerektiğini biliyordum. Bu kitabın aldığı virajlara büyük ölçüde ilham veren bir başka şarkı da Jack Valentine'den Slow Burn. BTD'yi okuduktan sonra bu iki şarkıyı dinlerseniz, olay örgüsünün çoğu (umarım) mantıklı gelecektir.

Bu fikir bir süredir aklımdaydı ama bir keresinde American Horror Anthology dizisinin spoiler vermeyeceğim "Necro" başlıklı bir bölümünü izledim, ancak bu son aklımda kaldı ve Beneath The Dirt'te (özellikle de başlığında) bir rol oynadı.

Benimle birlikte HEA/romantizm treninden indiğiniz için teşekkür ederim! Gerilim romanlarımı sevdiğim için bu hikayelerden daha kaç tane yazacağıma söz veremem ama bu kesinlikle sonuncusu olmayacak!

Ayrıca N.J. Weeks tarafından

Hile: Karanlık Bir Sapık Romanı

Tuzak: Karanlık Bir Romantik Gerilim

Kafatasları ve Dikişler: Noel Öncesi Kabus Yeniden Hayal Ediliyor

Cuervo'nun Karnavalı: Bir MMF Poli Gerilim

BENİ TAKİP EDİN

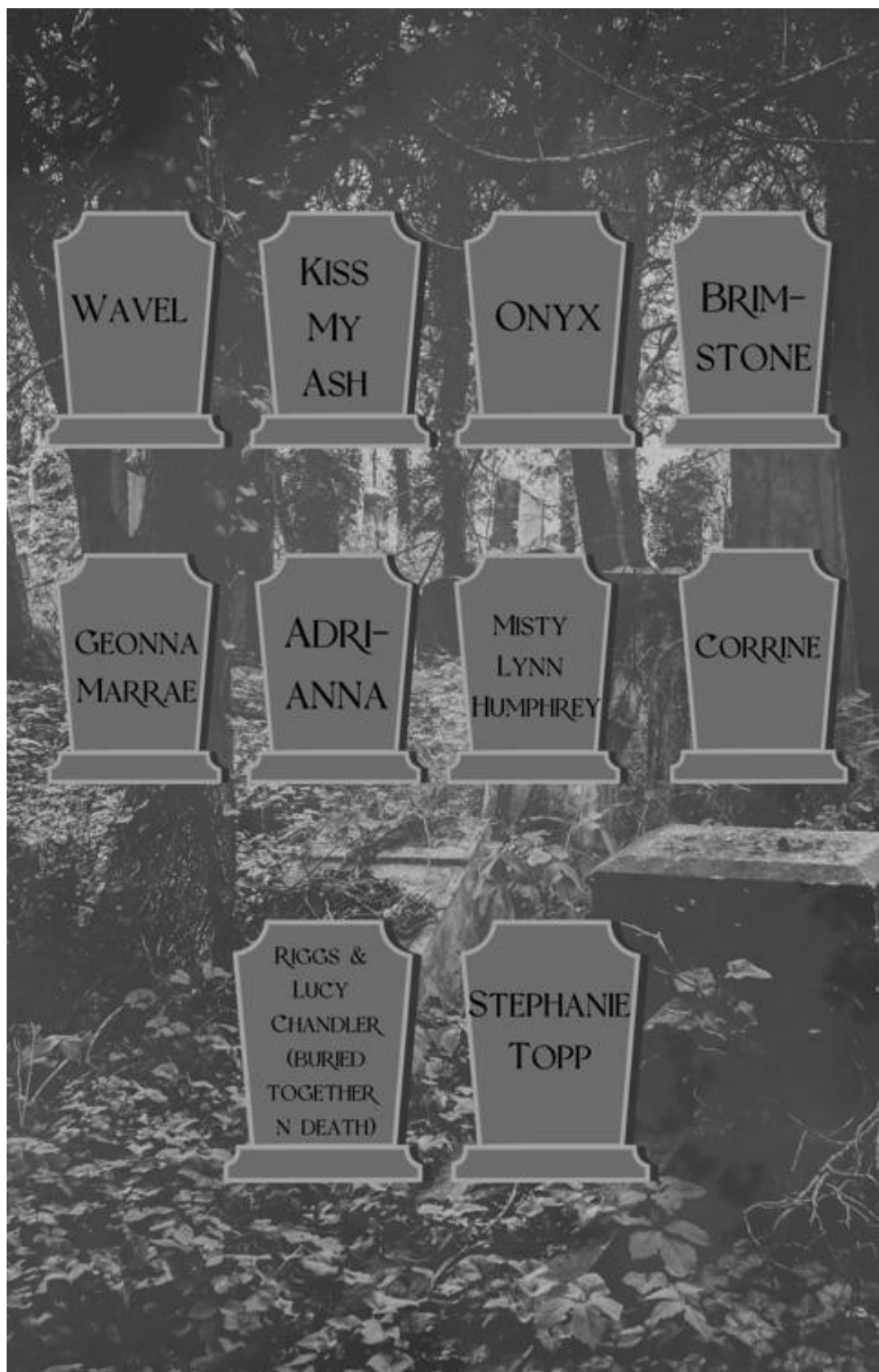
[N.J. Weeks Dark Little Hellcats Facebook Okuyucu Grubu Bülten](#)

[Kaydı](#) _____ - _____ - _____

[Instagram](#)

WAVEL

KISS
MY
ASH

ONYX

BRIM-
STONE

GEONNA
MARRAE

ADRI-
ANNA

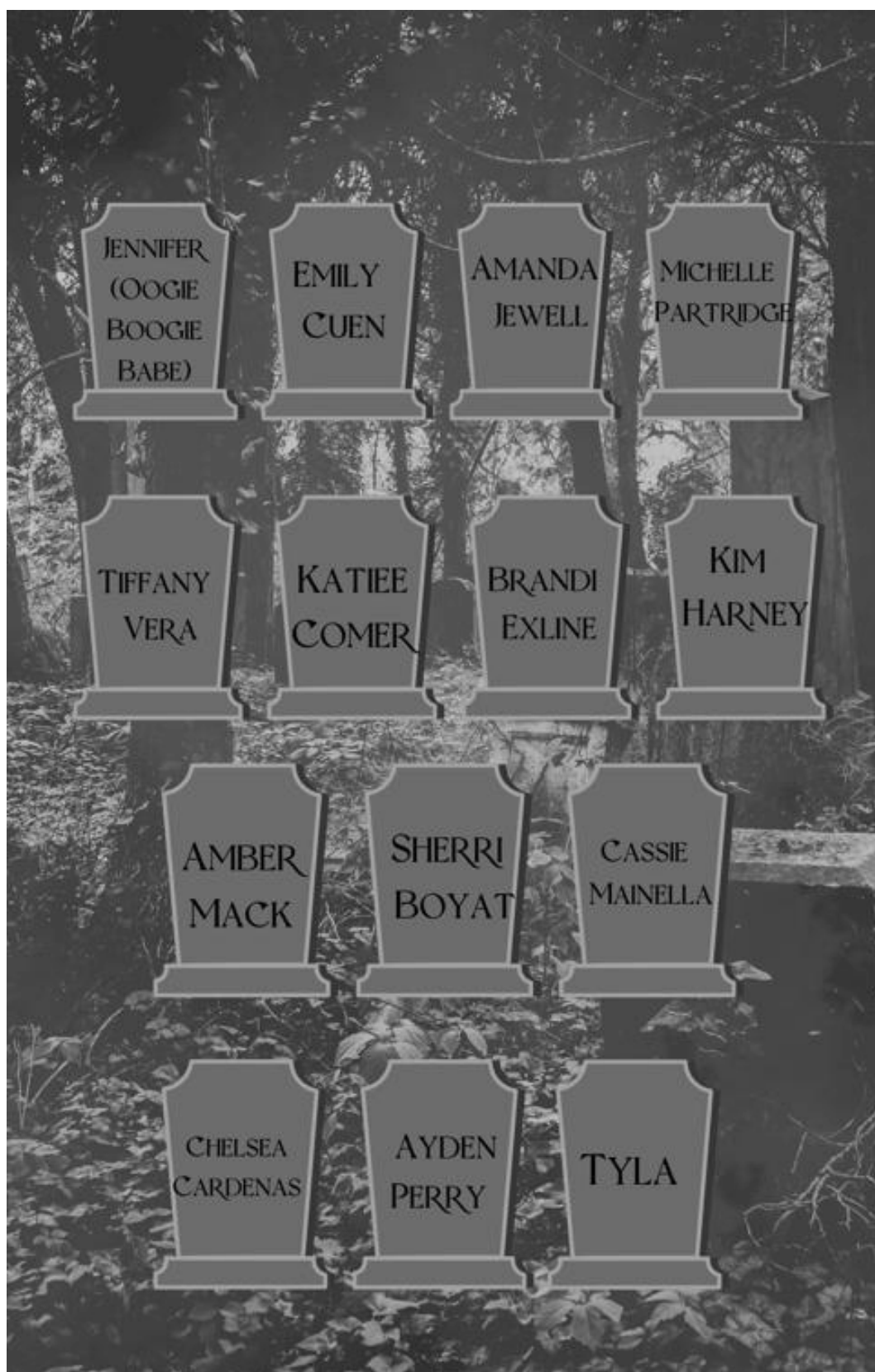
MISTY
LYNN
HUMPHREY

CORRINE

RIGGS &
LUCY
CHANDLER
(BURIED
TOGETHER
N DEATH)

STEPHANIE
TOPP

JENNIFER
(OOGIE
BOOGIE
BABE)

EMILY
CUEN

AMANDA
JEWELL

MICHELLE
PARTRIDGE

TIFFANY
VERA

KATIEE
COMER

BRANDI
EXLINE

KIM
HARNEY

AMBER
MACK

SHERRI
BOYAT

CASSIE
MAINELLA

CHELSEA
CARDENAS

AYDEN
PERRY

TYLA

SAM
WEBB

MELYNDA
ALLESANDRO

ADREANNA
GONZALEZ

TIVA

CAT
CRIST

ZOE
TONKS

BRITTANY
JOY

KATIEE
COMER

JENN
(MYSPOOKY
BOOKISHLIFE)

DESIREE

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

